

ת"פ 68846/07/19 - מדינת ישראל נגד שוקי קוסטיקה, בן משה צרוינסקי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 68846-07-19 מדינת ישראל נ' קוסטיקה ואח'
לפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו ודיה בן אסא
פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשמים:

1. שוקי קוסטיקה
ע"י ב"כ עו"ד אלי כהן ורינת בנתורה
2. בן משה צרוינסקי
ע"י ב"כ עו"ד גיל גבאי

הכרעת דין

כתב אישום ותשובת הנאשמים

1. כתב אישום שהוגש בעניינם של הנאשמים, שוקי קוסטיקה (להלן: "**הנאשם 1**" או "**שוקי**") ובן צרוינסקי (להלן: "**הנאשם 2**" או "**בן**"), ולימים תוקן, חובק שני אישומים, כדלקמן:

האישום הראשון, הנוגע לנאשם 1 בלבד, מייחס לו ביצוע העבירות הבאות: סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

האישום השני, הנוגע לשני הנאשמים, מייחס להם ביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע לפי סעיף 448(א)(1) לחוק העונשין; סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין; הצתה לפי סעיף 448(א) סיפא לחוק העונשין; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. על פי המבוא לכתב האישום, בתקופה הרלוונטית עסק נאשם 1 במתן הלוואות.

עובר ליום 27.2.2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נטל נתנאל (להלן: "**נתנאל**") הלוואה כספית מנאשם 1, והיה חייב לו סכום של 7,000 ₪ (להלן: "**החוב**"). בני משפחתו של נתנאל מתגוררים בדירה שבקומה הראשונה, בבנין מגורים ברחוב פנחס לבון בחולון (להלן: "**הדירה**" ו"**הבנין**", בהתאמה).

לפי עובדות האישום הראשון, בתאריך 27.2.2019 בשעה 9:20 או בסמוך לכך הגיע הנאשם 1 אל הבנין, כשהוא רכוב על אופנוע מ.ר 84-747-87 שבשימוש (להלן: "**האופנוע**"), במטרה להטיל אימה על נתנאל, לאחר שלא שילם את סכום החוב, ועל מנת להניעו לשלמו.

באותה העת שהו בדירה הוריו ואחיו הקטינים של נתנאל.

הנאשם 1 ירד מן האופנוע, החל לצעוק מול חלון הדירה את שמו של נתנאל, כשהוא מחזיק מתחת לבגדיו חפץ הנחזה להיות אקדח. אביו של נתנאל ניגש אל מרפסת הדירה והשיב לנאשם 1 כי נתנאל אינו מתגורר בדירה ואינו מצוי בקשר עם בני משפחתו. אולם, נאשם 1 התעקש כי ידוע לו שנתנאל מתגורר בדירה ומצוי בה, ודרש כי יענה לו.

בנסיבות המתוארות לעיל, נטל נאשם 1 מהאופנוע חפץ מתכתי דמוי פטיש (להלן: "**הפטיש**"), עלה לדירה והחל להלום בעוצמה בדלת הדירה באמצעות הפטיש, תוך שהוא גורם לשברים בדלת, וזאת במטרה להטיל אימה על נתנאל ובני משפחתו ובמטרה להניע את נתנאל או בני משפחתו לשלם את החוב.

במעשיו המתוארים לעיל, כך נטען, השתמש הנאשם 1 בכוח שלא כדין על מנת להניע את נתנאל ובני משפחתו לשלם את החוב, ופגע במזיד בדלת הדירה תוך שגרם לה להרס.

לפי עובדות האישום השני, בהמשך למתואר באישום הראשון, ומשלא שולם החוב על ידי נתנאל, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו ביניהם הנאשמים קשר להצית את הדירה, על מנת להניע את נתנאל לשלם את החוב.

במסגרת קשר זה ולשם קידומו, הגיעו הנאשמים בתאריך 27.5.2019 בשעה 20:44 או בסמוך לכך, לבנין כשהם רכובים על האופנוע ובחזקתם בנזין.

באותה העת שהו לבדם בדירה אחיו הקטינים של נתנאל. האחת, א.א, קטינה ילידת 10.12.2005; השנייה, ב.ב., קטינה ילידת 2.4.2007; השלישי, ג.ג., קטין יליד 8.1.2013 (להלן יחד: "**הקטינים**" או "**הילדים**").

הנאשמים נכנסו לבניין כשהם עוטים לראשם קסדות, ניגשו אל דלת הדירה והחלו לבעוט ולהלום בחוזקה בדלת, תוך שהם קוראים בשמו של נתנאל.

א.א ניגשה לדלת הדירה ואמרה לנאשמים מבעד לדלת שנתנאל אינו מתגורר במקום וכי היא ילדה ואין ברשותה מפתח לדירה.

מיד סמוך לכך, שפכו הנאשמים בנזין על הדלת ואל פנים הדירה ושילחו אש בדירה, בידעם כי בדירה שוהים קטינים ומתוך כוונה לפגוע בהם, ונמלטו מן המקום, לאחר שקיפלו את לוחית הזיהוי של האופנוע.

האש אחזה בדלת, חדרה אל הדירה והציתה את נעלי הבית שנעלה לרגליה ב.ב, אשר עמדה באותה העת בקרבה לדלת, ונגרמו לה כוויות ברגליה.

בנסיבות המתוארות, בעקבות האש שהוצתה בדירה, נסו הקטינים לחלון מרפסת הדירה וקפצו מן החלון כשב.ב נושאת על גבה את ג.ג, מגובה של כ-3 מטרים מן הקרקע. כתוצאה מן הקפיצה נפצע ג.ג בראשו ונגרם לו חתך מדמם. בשל החבלות שנגרמו לקטינים, כתוצאה מההצתה והימלטותם דרך חלון המרפסת בקפיצה אל קרקע חשופה, הם פונו לבית החולים וולפסון.

נטען כי במעשיהם המתוארים לעיל, קשרו הנאשמים קשר פלילי להצית את הדירה, על מנת להניע את נתנאל לשלם את החוב, שילחו אש במזיד במטרה לפגוע בבני אדם ועל מנת שהחוב ישולם, פצעו את ב.ב ו-ג.ג בכוונה לגרום להם חבלה חמורה והזיקו בזדון לדירה.

3. הנאשם 1 כפר בביצוע העבירות המיוחסות לו. למעשה, הנאשם 1 לא כפר בקורות האירועים המפורטים בכתב האישום, אך טען שלא הוא זה שביצע את המעשים המתוארים, אך בשל חלוף הזמן ממועד האירועים ועד למעצרו, כחודש ומחצה, אין בידו למסור אליבי מדויק. עם זאת, הנאשם 1 אישר שהלווה לנתנאל סכום כסף, כהלוואה חברית כיוון שהיה זקוק לכסף, אך בסכום נמוך מהנטען בכתב האישום. נטען כי הנאשם 1 ביקר בדירה כדי לבקר את נתנאל, אך לא נקט בדרך שאינה חוקית כדי לגבות ממנו את החוב. נטען כי לפי כתב האישום הוצתה במקום דלת בלבד, ואין ראיה לקשירת קשר להצתת הדירה.

נאשם 2 כפר במיוחס לו וטען שבמועד האירוע המתואר בשעות הרלוונטיות היה ברמת גן, אך לא ידע לומר היכן בדיוק ברמת גן, כיוון שהאירוע המתואר התרחש כחודש וחצי לפני שנחקר.

גדר המחלוקת

4. עם פתיחת המשפט, לאחר שנשמעה תשובת הנאשמים, נמצא כי כתב האישום שרטט את גדר המחלוקת לכל אורכו על כל הכלול בו. הנאשמים כפרו כאמור בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, הכחישו כי היו במקום המתואר וטענו כי לא הם שביצעו את המעשים המפורטים. כתוצאה מכך, חלק נרחב מפרשת התביעה, אם לא רובה, התמקד בשאלת הגעתם של הנאשמים למקום ביצוע העבירות, בין היתר על בסיס נתונים שהתקבלו מחברת איתוראן, בקשר למיקום ותנועת האופנוע של נאשם 1 במועד הרלוונטי, לצד תזמון הופעתם של הנאשמים בסרטוני מצלמות האבטחה בבניין מגוריו של הנאשם 1, וכן סרטונים ממצלמות שונות לאורך מסלול נסיעה אפשרי למקום, שבהם נצפה אופנוע כלשהו בתנועה. ואילו ההגנה יגעה רבות בניסיונותיה לקעקע את מהימנות פלט הנתונים מחברת איתוראן, בעיקר בשל "קפיצה" במיקום האופנוע שתועדה בפלט הנתונים, למשך מספר דקות, שעל פני הדברים נראה כבלתי אפשרי.

5. ברם, עם תום פרשת התביעה, עת נפתחה פרשת ההגנה, שבמהלכה נשמעו עדותם של שני הנאשמים, נמצא כי גדר המחלוקת צומצמה באופן ניכר לאחר שהנאשמים אישרו לפתע את נוכחותם במקום ובזמן ביצוע האירועים המתוארים באישומים, ואף ביצעו חלק מהמעשים, כל אחד בהתאם למיוחס לו. הנאשם 1 אישר כי ביצע את המתואר באישום הראשון. שני הנאשמים אישרו כי הגיעו יחדיו לדירה, במקום ובזמן כפי המתואר באישום השני, אך הכחישו כי ידעו על הימצאותם של הילדים בדירה בטרם נשלחה אש בדלת הדירה. מכאן, בהינתן שהנאשמים חזרו בהם מכפירתם הגורפת ואישרו את הגעתם המשותפת למקום, כמו גם את שליחת האש בדלת הדירה, אתמקד בטענות הצדדים ביחס לסוגיות שונות במחלוקת.

תמצית טענות המאשימה

6. ב"כ המאשימה, עו"ד דיה בן אסא ועו"ד גיא רוסו, עתרו להרשעת הנאשמים בעבירות המיוחסות להם, בהסתמך על המסכת הראייתית שהוצגה לפני בית המשפט.

לשיטת המאשימה, הנאשם 1 עסק במתן הלוואות, ועל רקע זה נוצר לנתנאל חוב סך 7,000 ₪. הנאשם 1 לא הצליח לגבות חוב זה ופנה לדרכי גבייה אלימות, כפי שמפורט בכתב האישום. באישום הראשון, הגיע הנאשם לדירה עם חפץ שנחזה להיות אקדח, דפק על הדלת עם פטיש וגרם נזק לדלת. במסגרת האישום השני, כחלק ממאמציו של הנאשם 1 לגבות את החוב מנתנאל, קשרו הנאשמים קשר להצית את דירת המגורים, הגיעו לדירה, ידעו שיש שם ילדים, שכן דיברו עמם, ולמרות זאת החליטו לשלח אש בדירה, בזמן ששהו בה הקטינים בני 6, 12 ו-13. אחת הקטינות נפגעה מההצתה עצמה, ושלושת הילדים נאלצו לקפוץ מהחלון מחשש לפגיעה בחייהם.

צוין כי במענה לכתב האישום הנאשמים לא הכחישו את הנתען בו, אלא שטענו כי לא הם שביצעו את המיוחס להם, ולא נשמעה כל גרסה אחרת מטעמם, לרבות ביחס לשאלת מודעותם כי שהו ילדים קטנים בדירה. הנאשם 1 אישר בתשובתו כי נתנאל אכן חייב לו כסף, אך בסכום נמוך מהנתען. הנאשם 2 טען כי שהה ברמת גן בזמן אירוע ההצתה. ב"כ המאשימה טענו כי נוכח הכחשת הנאשמים, נשמעה פרשת תביעה

שכללה כ-40 עדי תביעה, שעל חלקם ניתן היה לוותר, בכפוף להגשת מסמכים, אך ההגנה עמדה על חקירתם שלא לצורך, והכל כנגד מענה שקרי שנשמע מטעם הנאשמים. נטען כי בתום פרשת התביעה, לאחר שהנאשמים הבינו כי המאשימה הוכיחה את מעשיהם, הם שינו גרסתם מקצה לקצה, ומסרו כל אחד גרסה כבושה ושקרית, כאלה שאינן מתיישבות זו עם זו, כמו עם ראיות התביעה. נטען כי מדובר בניסיון של הנאשמים לתן הסברים למעשים, אותם הכחישו עד לפתיחת פרשת ההגנה, ולכן יש לדחות את טענותיהם, למעט העובדה שלא הוכחה לפיה הם ביצעו את המעשים המיוחסים להם.

נטען כי המניע למעשיו של הנאשם 1 הוא החוב הכספי של נתנאל, גם אם מדובר בסכום של 7,000 ₪ בלבד, ולא אותם דברי "לכלוכים" כפי שטען, אשר כלל לא פורטו, ולבטח לא הצדיקו מעשה כה חמור. נטען כי הנאשם 1 רצה במעשים המיוחסים לו להעביר מסר גם לחייבים אחרים, על מנת שיידעו מה עשוי לקרות למי שלא משלם את חובותיו.

נטען כי אין לקבל את טענת הנאשמים לפיה הם לא היו מודעים להימצאות הילדים בדירה, בטרם ההצתה. נטען שאין מקום להשמיע טענה כזו בהינתן שההודעות שמסרו הילדות במשטרה הוגשו בהסכמה לבית המשפט, ומכאן אין מחלוקת באשר לתוכן, לפי סעיף 10ב לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), ומהן עולה בין היתר כי התקיים דו שיח עם הנאשמים מעבר לדלת.

באשר לחלקו של הנאשם 2 נטען כי שני הנאשמים פעלו כגוף אחד ולא נשמעה טענה כי מישו מהם היה מהוסס או ברח. למעשה המאשימה טענה כי אין לקבל דווקא את גרסת הנאשם 1, לפיה הוא זה שהצית את דלת הדירה, ואין זה משנה מי מבין השניים עשה כן. נטען כי שני הנאשמים הגיעו יחדיו מתוך כוונה להצית, עמדו מחוץ לדלת כשבתוך הדירה ילדים קטנים, שפכו בנזין שילחו אש, ונמלטו יחדיו, והכל כמבצעים בצוותא.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הטענה שנשמעה מטעם הנאשמים, לפיה חבשת הקסדה על ראשם חסמה רעשים באופן כזה שהם לא שמעו את דברי הילדים מאחורי דלת הדירה. בהקשר זה נטען כי כל קסדה מטבעה נועדה לשימוש במהלך נסיעה, כאשר יש חשיבות לשמיעת הסביבה, ואין "קסדת קסמים" שחוסמת רעשים באופן מוחלט. בהקשר זה הוזכר כי גרסה זו כלל לא נשמע במסגרת החקירה ובכך נמנע מהמשטרה לבדוק את אמיתות הטענה. יתר על כן, צוין כי הנאשם 2 מסר כי העלים את הקסדה לאחר האירוע ובדרך זו שיבש למעשה את החקירה ומנע את בדיקת היכולת של הקסדה לבודד את רעשי הסביבה. עוד בהקשר זה נטען כי הנאשם 1 שוחח עם השכנה בדירה הצמודה, וגם שמע שקוראים לה מתוך הדירה, על אף שחבש את הקסדה על ראשו. נטען כי אף אם הנאשם 1 הרים את משקף הקסדה, הרי שספק אם עלה בידו לתקשר עם השכנה משום שכלל אינה דוברת עברית.

ב"כ המאשימה עתרו להרשעת הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

תמצית טענות הנאשמים

7. ב"כ נאשם 1, עו"ד אלי כהן ועו"ד רינת בנתורה, אישרו כי על יסוד התשתית הראייתית שהוצגה ניתן להרשיע את הנאשם 1 בעבירות של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין (להבדיל מסייפת סעיף החיקוק); היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין (ביחס לכל אחד מהאישומים); פציעה לפי סעיף 324 לחוק העונשין (להבדיל מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין). נטען כי עבירת קשירת הקשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, נבלעת בעבירת ההצתה, ועל כן אין בה צורך. נטען כי יש לזכות את הנאשם 1 מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בהינתן ספק סביר לאשמתו.

נטען כי נאשם 1 עסק בהלוואות בעברו אך הפסיק לעסוק בכך מספר שנים לפני האירועים נשוא כתב האישום, כאשר בעת האירועים לא עסק בהלוואות, והחייבים להם הלוואה כספים במשך השנים החזירו לו את קרן ההלוואה. נטען כי המניע לביצוע המעשים היה ה"לכלוכים" שהשמיע נתנאל, ולא החוב הכספי, כפי שעלה גם מדבריו של נתנאל עצמו.

נטען כי אם יישאל אדם סביר למה גרמה ההצתה, הוא ישיב להצתה של הדלת; אם נשאל שוטרים ואנשי כיבוי שהיו במקום למה גרמה ההצתה, הם ישיבו - ניסיון הצתה של הדלת, וכך סבר גם מומחה השריפות מטעם התביעה. נטען כי במקרה דנא הדלת שהוצתה שמרה על צורתה, הצבע אמנם התכלה, אבל הדלת לא נפתחה והיה צורך לפרוץ אותה. צוין כי האש לא התפשטה לפנים הדירה. נטען כי הגם שהדלת הינה חלק מהדירה, היא למעשה "חיצונית" ולכן "היא לא דירה", ויש להבחין בין הצתת דירה לבין הצתת דלת דירה. צוין שאין ספק שאם האש הייתה חודרת לתוך הדירה, אז הדירה הייתה עולה כולה בלהבות, במיוחד כשבמקרה זה מדובר ב"דירת אגרנים", כך שערמות של בגדים ורכוש רב מפוזרים על הרצפה במרבית שטח הדירה, והיה בהם פוטנציאל להאצת הבעירה.

נטען כי מעדותו של נאשם 1 עלה שהוא הגיע למקום מגוריו של נתנאל כדי להרביץ לו, ומאחר ולקח סיכון שנתנאל לא יהיה בבית, בחר להעביר לו מסר או אזהרה באמצעות שריפת דלת הדירה, תוך שצוין שלא לקח בחשבון אפשרות שהבית יישרף. הודגש שכונת נאשם 1 לא הייתה להצית ילדים, כפי שנטען מטעם המאשימה, וכי ילדה אחת נפגעה באופן קל כאשר נצמדה לדלת.

נטען כי הנאשם 1 ביקש להעביר מסר בדרך של הצתת הדלת, אך לא הייתה לו כוונה לשרוף את הדירה ולבטח שלא לפגוע בילדים שהיו בתוכה. צוין כי אין חולק שאחת הקטינות נכוותה קלות בכפות רגליה, שעה שנצמדה לדלת כדי להציץ בעינית הדלת, כנראה מהנוזל שחדר בין סף הדלת לרצפה. נטען כי נאשם 1 לא צפה שהילדים יקפצו מהחלון בשל הצתת הדלת. נטען כי לילדים ששהו בדירה לא נגרמו חבלות חמורות. לילד נגרם חתך קטן בראש, כתוצאה מהקפיצה מהחלון, שהצריך הדבקה בלבד. שלושת הילדים הגיעו לבית החולים כשהם מהלכים על רגליהם וכך גם שוחררו מבית החולים, למרות שאחת הילדות נכוותה בכפות רגליה.

נטען כי היות שאין מדובר בהצתת דירה, אלא כאמור רק דלת של דירה, הרי שסעיף העבירה של חבלה בכוונה מחמירה אינו מתקיים, בהעדר יסוד נפשי של כוונה מיוחדת לגרום לחבלה חמורה לקורבן או לנכות או למום. נטען כי הנאשם 1 הדגיש בעדותו כי לא הייתה לו כל כוונה לפגוע בילדים וכי הוא בעצמו אב לילדים קטנים.

נטען כי המאשימה סבורה שהנאשם 1 מטיל אימתו על אנשים החייבים לו כספים, ובכך ניתן להשליך על מצב הדברים דכאן. נטען כי מדובר בתשתית רעועה, אשר לא מתקיימת לגבי אותם אנשים החייבים לאנשים כספים, וודאי שלא ניתן לבצע הסקה לגבי המקרה שלפנינו. נטען כי המאשימה לא הוכיחה דרישה לתשלום החוב מדי נתנאל, והנאשם 1 לא פנה בהקשר זה לנתנאל לפני או אחרי האירועים מושא כתב האישום, עובדה המתיישבת עם דברי נתנאל, לפיהם הרקע לאירועים אינו החוב הכספי, אלא דברי ה"לכלוכים" שהשמיע על נאשם 1.

נטען כי אין לזקוף לחובת הנאשמים את ניהול ההליך.

ב"כ הנאשם 1 הפנו לפסיקה הנוגעת בעיקרה לעבירות הצתה.

8. ב"כ נאשם 2, עו"ד גיל גבאי, הצטרף לדברי ב"כ נאשם 1, וטען כי ההגנה הוכיחה כי קיים ספק סביר בסוגיות שבמחלוקת.

נטען כי הנאשמים כפרו בתחילת ההליך ומסרו גרסאות שלא היו גרסאות אמת בחקירה וגם בתשובתם לאישום, אך במהלך המשפט חל שינוי בעמדתם והנאשמים החליטו לקחת אחריות.

נטען כי במקרה דנא לא הוצתה דירה ואף לא דלת של דירה, אלא הוצת רק שטיחון שהונח בכניסה לדירה, והאש שהבעירה את השטיחון פגעה גם בדלת הדירה. נטען כי הדלק שנשפך חדר אל מתחת לדלת וכך פגע ברגלי הילדה שנכוותה. נטען כי מעדויות הנאשמים ניכר שלא הייתה להם כל ידיעה על כך ששהו ילדים בדירה, ולכל הפחות מתעורר ספק בהקשר זה, ובכל מקרה לא הייתה כל כוונה מצדם של הנאשמים לפגוע בילדים.

נטען כי נאשם 2 התלווה לנאשם 1, מתוך כוונה לפגוע בנתנאל פיסית, מתוך כוונה להתערב לטובת נאשם 1 במידת הצורך. אולם, בפועל הנאשם 2 לא תרם דבר לביצועה של העבירה, והמעורבות שלו הסתכמה בנוכחותו במקום.

נאמר כי בחקירות הנאשם 2 הטיחו בו דברים קשים תוך שהובע ביטחון כי יוגש נגדו כתב אישום, וזאת לאחר שריססו את הכלבים בביתו וערכו בו חיפוש, לרבות פירוק חלקים מרכבו, ועל רקע זה בחר הנאשם 2 שלא

לשתף פעולה במהלך שלב החקירה.

צוין כי לולא הודו הנאשמים במעשים, הרי שנוכחותם במקום, הושתתה לשיטת המאשימה, על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד, ובשל כך היה מקום לבחון הסברים אפשריים לאותן ראיות שאינם מתיישבים עם הרשעת הנאשמים. נטען כי בעוד המאשימה אימצה את הודאת הנאשמים כראיה ישירה מטעמים למעשיהם, לא היה מקום מצדה לשלול את טענת הנאשמים כי לא ידעו על נוכחות הילדים בדירה וכך גם באשר להעדר כוונה לפגוע בהם.

נטען שאין ביטחון, ברף של מעבר לספק סביר, שהרקע לאירוע היה החוב הכספי של נתנאל ולא אותם "לכלוכים" שנטען כי השמיע ביחס לנאשם 1. בהקשר זה נטען כי הפתקים עם שמות החייבים שנתפסו אצל הנאשם 1 אינם סותרים את עדותו, שהרי הוא אישר שבעבר עסק במתן הלוואות וכיום הוא רק גובה את כספו חזרה.

בהתייחס להודעות שנגבו מהילדות ששהו בדירה, אשר הוגשו בהסכמה, נטען כי אין חולק על מהימנותן, ואף הנאשם 1 אישר שאין להן אינטרס לשקר. עם זאת, נטען כי עדיין אפשר והן טעו בדבריהן או שנאמרו מזווית ראותן בשעת לחץ. במענה לטענה כי ככל שההגנה אוזנת בדעה זו היה עליה לעמת את הילדות עם דבריהן במסגרת חקירה נגדית, נמסר כי בשל גילן ונסיבות נוספות בחרה ההגנה להימנע מזימון למסירת עדות בבית המשפט.

באשר לקסדה נטען כי הנאשם 2 הסביר בעדותו כי לקח את הקסדה לרכב, לאחר שובם לדירתו של נאשם 1, משום שהקסדה הייתה בתוך שקית שבתוכה הייתה גם משאבת דלק, והיא הדיפה ריח של דלק ולכן ביקש להרחיקה. בנוסף חשש שתגיע המשטרה ולכן ביקש להרחיקה ממנו. נטען בהקשר זה כי אם הנאשם 2 היה מעורב בהצתה עצמה, הרי שסביר שהוא היה מעלים הכל, לרבות המעיל והבגדים, ולא רק את הקסדה.

נטען כי הילדים שהיו בדירה כלל לא פתחו את הדלת, ולטענת הנאשם 2 כלל לא נשמע קולם, ככל הנראה בשל חבישת הקסדה על הראש. זאת להבדיל, מהשכנה בדירה הצמודה אשר פתחה את דלת דירתה והנאשם 1 אמר לה דבר מה, אך היא ככל הנראה לא הבינה את דבריו, כך לפי התרשמותו של נאשם 2.

באשר לחלקו של נאשם 2 נטען כי מחומר הראיות שהוצג, להבדיל מטענת המאשימה, ניתן להיווכח שהנאשמים לא פעלו כגוף אחד. בהקשר זה צוין כי גם הקטינה מסרה שראתה שני בחורים מעל גיל 20, כאשר אחד עמד ליד המדרגות והשני עמד ממש מול דלת הדירה. היא ראתה שזה שעמד מול הדלת שלהם, התכופף ואז התחילה השריפה. מכאן, לא שניים ביחד הציתו. כך גם השכנה איריס דיין העידה על אדם אחד בלבד שירד למטה כדי להביא ג'ריקן דלק מהאופנוע.

נטען כי הנאשם 2 התלווה לנאשם 1 כגיבוי למקרה שיתפתח אירוע אלים, אך בפועל לא עשה דבר. בהקשר

זה צוין כי מי שתכנן להצית לא צריך עזרה של מלווה כגיבוי. מעדויות השכנים, הנאשמים עשו רעש רב עם האופנוע, נכנסו מהכניסה הראשית לעיני כל ובלטו עם הגעתם, ואין זה אופייני למי שמבקש לפגוע, להבדיל ממי שמבקש להעביר מסר. בנוסף, הנאשמים עלו תחילה לקומה הראשונה ללא הדלק ורק לאחר מכן הובא הדלק מהאופנוע. נטען כי הדבר מחזק את גרסת הנאשמים כי כוונתם הייתה להכות את נתנאל, ומבחינת הנאשם 2 הוא לא היה צריך לדעת שהדלק ישמש להצתה.

לבסוף, נטען כי החבלות שנגרמו לקטינים אינן עולות כדי "חבלה חמורה" כהגדרתה בסעיף 34כד לחוק העונשין.

דין והכרעה

עדים וראיות מטעם התביעה

שכנים ועדי ראיה

9. **איריס דיין (להלן: "איריס")**, שכנה המתגוררת בקומה הרביעית בבניין, אשר מסרה בעדותה כך: **"אני הייתי בבית שלי באמצע ארוחת ערב אני ובעלי והילדים, פתאום שמענו אופנועים עם רעש של אגוז רעש ממש חורק, וקללות, 'יה בן זונה...נתנאל היום אתה מת'. זה מה ששמעתי מהחלון היום. אני נלחצתי מאוד רעדתי כולי כי הבן של גיסתי בדיוק בא אליי, ... ובדיוק הוא היה למטה ורעדתי. ... אני רואה אופנוע שחור, יחסית חדיש ונלחצתי עם כל הקללות. ... ונלחצתי פתחתי את הדלת וראיתי שכל העשן נכנס לי לתוך הבית, היה שם עשן שחור שחור. העשן הגיע עד לקומה הרביעית. קראתי לילד איפה הוא ואמר לי שהוא עולה. עלה למעלה ושאלנו את הילד סיפר לי ששאלו אותו איפה גר נתנאל, והוא אמר שהוא לא יודע מי זה. כל הבניין היה באותו יום בפחד רציני ומקווים שלא יקרה, כי זו פעם שנייה שזה קרה".**

איריס מסרה בעדותה כי שמעה "קללות וצעקות" ולכן פתחה את החלון. לדבריה, היא ראתה מחלון דירתה אופנוע שחור חדש ושני אנשים, לבושים בשחור, חובשים קסדות ומחזיקים ג'ריקן בידם. בתחילה אחד מהם נכנס לבניין והשני נותר לשמור על האופנוע ולאחר מכן ראתה את האופנוע לבדו והניחה כי גם הבחור השני נכנס לבניין. איריס מסרה בעדותה בבית המשפט, להבדיל מדבריה במשטרה, כי היה אדם שלישי, עליו נודע לה כנראה משיחת שכנים, שכלל הנראה נותר לשמור על האופנוע, אך אישרה בעדותה בבית המשפט שאת אותו אדם שלישי היא עצמה לא ראתה. לדבריה, **"הם דפקו בדלת. שמעתי את הרעש אבל לא ראיתי. הם דפקו עם ברזל וכל הבניין שמעו וכולם פתחו את הדלתות"**. כן העידה כי בתוך דקות ספורות לאחר מכן, הכל התלקח, ופיח עלה במעלה הבניין. לדבריה, עת פתחה את דלת דירתה: **"כל העשן נכנס לי בפרצוף"**, וכל השכנים יצאו מהקומה השלישית והרביעית. עוד הוסיפה כי לאחר שהחלה השריפה **"הם נסעו במהירות. ראיתי את זה מהחלון אי אפשר היה לרדת למטה הכל היה פיח"**. איריס מסרה כי **"הם צעקו**

שבאו וצעקו אחרי זה שנתנאל מת, גם כשהם באו ונכנסו...". איריס הוסיפה בעדותה כי לא ראתה את הילדים קופצים מהדירה, אך אף בהיותה בקומה הרביעית של הבניין שמעה את החבטה, **"שלושה ילדים בום כזה"**.

10. **אולגה זץ (להלן: "אולגה")**, שכנה המתגוררת בקומה הראשונה בבניין, בדירה הצמודה לדירת משפחתו של נתנאל. אולגה מסרה בעדותה, בין היתר, כך: **"הגעתי מהעבודה הכנתי אוכל ... שמעתי בפרוזדור רעש והייתה דפיקה בדלת שלי פעם אחת, ואז פתחתי את הדלת. היה רעש ושרשור בפרוזדור, לא יכולה להסביר בדיוק. כאילו שמישהו הסתובב ליד הדלת, משהו קרה מאחורי הדלת. פתחתי את הדלת וראיתי שניים במסכות את הפנים אי אפשר לראות, בעלי צעק שאני אסגור את הדלת וסגרתי את הדלת. היו להם מסכות בפנים ובגדים שחורים. היו להם קסדות על הראשים, משקפיים של אופנוע, פנים לא נראו וחליפות שחורות"**.

אולגה התבקשה לתאר את שראתה בעת שפתחה את דלת דירתה, וכך מסרה: **"אחד ראיתי במלואו והשני חצי. כנראה שהוא כבר הצית באותו הזמן, כך אני חושבת. ראיתי אחד ואת השני חצי. איך הוא הצית לא ראיתי. אחד עמד בצד. אחד עמד מולי"**.

בהמשך סיפרה אולגה בעדותה כי ראתה מחלון דירתה את השניים על אופנוע "גבוה וחזק". והוסיפה: **"אני התרחקתי מהחלון והרגשתי שהיה עשן מהדלת. מתחת לסף הדלת היה עשן. הדלת שלנו דלת הכניסה לדירה. אני פתחתי את הדלת ויצאתי החוצה וראיתי שהכל נשרף. מתחת לסף הדלת היה עשן. שטיחון של הדלת והאש התפרצה עד למעלה - עד לתקרה. השטיחון בער וכל התקרה הייתה בלהבה והכל קרה מהר"**. כתוצאה מכך, כך העידה: **"התחלתי למלא מים ולנסות לכבות את השריפה ואחרי זה השכנים ירדו עם דליים של מים והחלו לעזור לי לכבות את האש. ... הגיעו שכנים השכנים הזעיקו משטרה ומכבי אש אבל באותו הזמן האש בערה"**.

11. **יבגני זץ (להלן: "יבגני")**, בעלה של אולגה, המתגורר עמה בקומה הראשונה בבניין, בדירה הצמודה לדירת משפחתו של נתנאל. יבגני מסר בעדותו, בין היתר, כך: **"אני באתי לנסוע לעבודה בשעות הערב, שמעתי רעש והייתי בתוך הבית אשתי פתחה את הדלת ואמרתי לה לסגור, ופתאום שמענו בום, ואז אשתי אמרה אש בחוץ. אני יצאתי מהדירה וראיתי אש בדלת הכניסה שלי, אני גר בקומה הראשונה והשכן גר לידי וראיתי את הדלת של דירתו בוערת באש גדולה. שפכתי מים על הדלת כדי לכבות את האש. הרעש ששמעתי היה כמו מכה של בקבוק בדלת. האש היה איפה שהמנעול של הדלת והאש הייתה בכל הדלת. אני לקחתי פח ומילאתי מים ושמה על הדלת. אחרי זה הגיעה משטרה. העשן עלה למעלה והשכנים ירדו. אני לא יודע מי היה בתוך הדירה, אבל אמרו לי שילדים שם. אמרו לי שהילדים יצאו מהחלון כי הם גרים בקומה ראשונה. אני ראיתי דם על האדמה. אני שמעתי עוד רעש של אופנוע"**.

12. **יונתן מור** (להלן: "יונתן"), שכן המתגורר בקומה השנייה בבנין, כאשר דירתו מצויה בגרם המדרגות מול הדירה של משפחת נתנאל. יונתן סיפר בעדותו שבעת ששהה בדירתו עם רעייתו נשמעו "צעקות ממש חזקות" והיסטריות של ילדים מתוך הדירה. לאחר שפתח את דלת דירתו ראה אש על כל דלת הדירה. יונתן מסר כי: **"אני זוכר שפתחתי את הדלת והתחלתי לשפוך מים. יצאו מספר שכנים החוצה והוא שיצא מהדירה גם שפך מים"** עד שהם כיבו את האש. לדבריו, שמע צעקות של שכנים שקראו לילדים לקפוץ מהדירה. הוא עצמו לא חזה בילדים קופצים מהדירה, אך לדבריו שמע את הפגיעה בקרקע.

13. **אפי חנוחוב** (להלן: "אפי") זומן לעדות מטעם התביעה, כמי שנכח במקום אירוע השריפה (מושא האישום השני) והזעיק את כוחות כיבוי האש. ברם, אפי נמנע מלהתייצב בבית המשפט לא אחת למסירת עדות, עד שנדרש לחייבו להתייצב למתן עדות בדרך של ביצוע צו הבאה נגדו. בתחילת עדותו מיאן אפי לשתף פעולה עם התביעה ונמנע מלהשיב לשאלות שהופנו אליו, אם בדרך של שאלות חוזרות מצדו ואם בדרך של שכחה נטענת, מופגנת ולא משכנעת. לבסוף, הוכרז אפי כעד עוין, והוגשו מטעם התביעה, ללא התנגדות ההגנה, הודעתו של אפי במשטרה מיום 1.7.2019 (ת/86) ותמליל שיחה שקיים עם מוקד 102 (ת/87). יש לציין כי מעדותו של אפי עלה כי הגיע לבנין, ברחוב פנחס לבון 20 בחולון, כדי לבקר את חברו, אליאור שחב, ואת סבתו, גב' דליה שחב. לדברי אפי, הוא ואליאור ישבו יחדיו מחוץ לבנין במהלך ההתרחשות המתוארת.

ביום 1.7.2019 מסר אפי הודעה במשטרה, על אודות אירוע השריפה ברחוב פנחס לבון 20 חולון מיום 27.5.2019, ואלה עיקריה (ת/86):

"הגעתי בסביבות השעה 20:00 לבקר מישהי בשם דליה שחב שהיא גרה בקומה 2, אני ילד יתום ואני בא לשם המון, אני והנכד שלה היינו למטה עישנו סיגריה, הגיע זוג גברים על אופנוע עם קסדות הכל היה מושחר, הם עלו לבנין לא ראו פנים שלהם, ואחרי כמה דקות הם ירדו למטה עלו על האופנוע ואחד צעק מגיע לו או להם למות וקיפלו את המספר מאחורה וברחו משם, ואז שמעתי ילדים צורחים, אמרתי להם תקפצו מהחלון, ואז התקשרתי למד"א ותוך כדי שאני מדבר עם מד"א אז הם קפצו, אחת הילדות נשרפה ברגליים נתתי לה שם עזרה ראשונה כי אני בוגר קורס מע"ר. הם היו בהיסטריה, ניסיתי להרגיע אותם בכל דרך אפשרית, לאמא לקח המון זמן להגיע". במהלך החקירה הושמעה לאפי השיחה שלו עם מוקד 102 כיבוי אש, והוא אישר כי נשמע קולו בהקלטה, והוסיף: **"אני שומע שהילדה הקטנה אומרת לי שהיא נשרפה ברגליים, והיא צועקת לי ניסו להיכנס אלינו לשבור לנו את הדלת".**

בהמשך נשאל כמה זמן חלף מאז שראה את הזוג על האופנוע ועד שעלה עשן מהבית, והשיב: **"דקה וחצי - שתי דקות לאחר היציאה מהבית".** לשאלה מתי החלו הצעקות של הילדים, השיב: **"גם כן דקה, שתיים לאחר היציאה של האופנוע".**

אפי התבקש לתאר את האופנוע או הרוכבים עליו, והשיב: **"אופנוע שחור, בוודאות אופנוע, אני חושב 650-700 סמ"ק, קסדות שחורות ומשקף שחור, מבנה גוף אחד מבנה רזה, השני קצת יותר מלא ממנו, אבל לא שמן, לפי הקול ולפי המבנה זה נשמע ונראית צעירים, מקדימה היה לו לדעתי לד כחול או לבן ומאחורה גם כן לד לדעתי".**

בהמשך חקירתו נשאל אפי והשיב כך:

ש: אתה מגיע לבניין לבקר את משפחת שחב, ואתה מספיק לעלות הביתה?

ת: **"לא, איך שאני בא אני פוגש למטה את אליאור, הנכד של דליה, אני יושב איתו לסיגריה, ואז מגיע האופנוע".**

ש: אז אליאור היה איתך כל האירוע?

ת: **"הוא אחרי חצי שעה עלה כי יש לו מעצר בית משעה 21:00".**

ש: אליאור עזר לך בזמן האירוע?

ת: **"כן בטח רץ לבנות ועזר".**

.

ש: עד איזה שלב אתה נוכח באירוע?

ת: **"עד הסוף, עד הפינוי של הילדים, ראיתי הגעה של מד"א, של כב"א".**

בנוסף, הוגש תמליל שיחתו של אפי עם מוקדן כיבוי אש (ת/87), עליו ארחיב בהמשך.

14. **אליאור יוסף שחב** (להלן: "**אליאור**"), המתגורר בדירת סבתו בבניין שבו מתגוררת משפחתו של נתנאל, במסגרת היותו במעצר בית, כאשר בעת השריפה שהה מחוץ לבניין ועישן סיגריה עם חברו אפי חנוחוב. אליאור העיד כי הוא מכיר את נתנאל ומשפחתו, ויודע שנתנאל מסוכסך עם הרבה אנשים. לדבריו, השניים שהגיעו רכובים על אופנוע שאלו היכן מתגורר נתנאל, אך הוא השיב שאינו יודע. לדבריו, בהמשך הוא ואפי ראו עשן מהקומה הראשונה בבניין, ואפי הזמין כוחות כיבוי אש. אליאור הוסיף כי נשמעו צעקות של ילדים, והוא ראה את הילדים קופצים, אך לאחר מכן נאלץ לעלות לדירת סבתו, משום מגבלות תנאי מעצר הבית שחלו עליו (לאחר השעה 21:00), כך שהמשיך לצפות בהתרחשות מחלון דירתה. אליאור מסר שראה את אפי מטפל בילדים.

עדויות השוטרים

15. פקד **רפי אמון** (להלן: "**רפי**"), המשמש כרמ"ח תשאול בימ"ר תל אביב ועמד בראש צוות החקירה, מסר בעדותו כי בעקבות אירוע ההצתה שהתרחש ביום 27.5.2019 בשעות הערב, התקבלה ידיעה מודיעינית שמי שמעורב במעשה הוא הנאשם 1, שבאותה עת היה נתון להאזנת סתר בימ"ר תל אביב. לדבריו, בממצאי האזנות הסתר נמצאה שיחה מאותו היום בשעה 21:30, לאחר ההצתה בדירה, בין הנאשם 1 לבין נתנאל, שבה האחרון אמר לו שהוא היה אצלו בבית, ובדרך זו האשים אותו למעשה בהצתה. בעקבות כך, ננקטו פעולות חקירה נוספות, ובכללן: הורדת סרטים ממצלמות האבטחה בבניין מגוריו של הנאשם 1 וסביבתו ובדיקת ממצאי תנועת האופנוע של נאשם 1 שהתקבלו מחברת איתוראן. רפי הציג "פלט בעלויות" של האופנוע (ת/158, ת/164), ממנו עולה כי הנאשם 1 רכש אותו ביום 9.1.2019, וכבר למחרת היום הועברה הבעלות באופנוע לגב' קרלינה סולטנסקי, גיסתו של הנאשם 1, על אף שנמצא כי כלל אין לה רישיון לאופנוע. נמסר כי הנאשם 1 נצפה עושה שימוש באופנוע גם לאחר העברת הבעלות לגיסתו, ואף נקנס בגין עבירת תנועה בעת נהיגתו על האופנוע (ת/11). נמסר כי מפתחות האופנוע נתפסו בדירתו של הנאשם 1,

והאופנוע עצמו חנה ליד בנין מגוריו.

רפי ציין בעדותו כי לאחר שקיבל לידי את פלט נתוני איתוראן, בעקבות הצו שהוצא בהקשר זה, הבין שמדובר ב"ראיה שהיא בעצם מאוד מאוד משמעותית וחזקה", מפני שנלמד ממנה על זמני ההגעה של האופנוע בזמנים רלוונטיים מביתו לבית הקרבן ובחזרה, וכתוצאה מזה החליט להוריד סרטי מצלמות שממוקמות לאורך המסלול שעלה מנתוני פלט איתוראן, כדי להתחקות אחר האופנוע ולחזק את חומר הראיות שנאסף.

רפי הציג דו"ח פעולה שערך ביום 5.6.2019, ממנו עלה, בין היתר, כי הגיע באותו מועד לדירה שהוצתה עם חוקרת נוספת, רס"ר יפית ראשון, אשר גבתה עדות מאחת הילדות שנכחו בדירה בעת ההצתה (לירון), בנוכחות אמה מזל. רפי ציין בדו"ח כי ראה את החלון שממנו קפצו הילדים במהלך אירוע הצתת הדירה וצילם את משטח הנחיתה תחתיו, לשם קפצו הילדים (ת/166). עוד ציין בדו"ח: **"הדירה ממוקמת בקומה ראשונה בבנין על עמודים וכי מדובר בגובה רב וכי הקרקע חשופה ללא משטח נחיתה רך"** (ת/165).

רפי מילא דו"חות על אודות עיקרי הדברים שעלו בחקירותיו של נתנאל בימים 11.7.2019, 17.7.2019 ו-24.7.2019 (ת/168, ת/171 ו-ת/173).

רפי נשאל על התייחסותו ל"קפיצה" בת 8 דקות, המופיעה בפלט נתוני איתוראן, לפיה האופנוע עמד כ-8 דקות ליד בנין מגוריו של נאשם 1 ברחוב נגבה, מ-20:25 עד 20:33, וב-20:35 הופיע לכאורה במרחק רב משם במחלף כביש 44 באזור (ת/17), והשיב: **"שאני קיבלתי את הפלט זה היה אם אני לא טועה בתחילת חודש יוני, אני חייב להגיד שלא התייחסתי בכלל לקפיצה, מבחינתי זה לא משמעותי עד עכשיו, אני לא מצליח להבין, אבל אני מבין שהייתה נסיעה, זאת אומרת הפלט, האיכון הראשון לאחר מכן זה כבר בכביש 44 ואני מבין שהאופנוע לא קפץ לשמה, זאת אומרת הייתה נסיעה כי אני רואה את היציאה בעצם ממצלמות של הבנין ולכן אני הולך ישר למצלמות שהן בציר נסיעה רלוונטי ואני מוריד אותם. שאנחנו רואים גם בשעות הרלוונטיות, ממש בזמנים הרלוונטיים אנחנו רואים נסיעה של אופנוע ברחוב הרא"ה, אוקיי? משמה ב-21, ברחוב אני תכף אגיד לכם, משמה כבר מהאיכון של כביש 44 אזור וגם כמובן המשך המצלמות אנחנו רואים בהתאמה לפי המצלמות שאנחנו מורידים, כל מצלמה שאנחנו מורידים אנחנו רואים את האופנוע עובר בכיוון נסיעה הרלוונטי אוקיי? חזרה גם לזמן שאנחנו יודעים שהייתה את ההצתה וגם חזרה ל-21:08 שאנחנו רואים במצלמה, זאת אומרת במצלמה של הבית של שוקי 21:08 גם הפלט איתורן מתקבל שמה שזה האיכון הראשון ישר אחרי הנסיעה וגם במצלמה עצמה אנחנו רואים כניסה של שוקי ובן ב-21:08"**.

ובהמשך הוסיף בחקירתו הנגדית כך: **"אני יכול להגיד לך שמבחינתי זה היה שולי לחלוטין זאת אומרת אתה יכול לראות שאת הפלט אני קיבלתי אותו בתחילת יוני ואני ביצעתי פעולת השלמה ב-24.7, לאורך כל הפלט אני הורדתי מצלמות ואני רואה אופנוע, האופנוע הזה מגיע, יוצא מהבית של שוקי**

מגיע לבית של הקורבן בזמנים הרלוונטיים ויוצא וחוזר חזרה בחזרה 21:08 לבית של שוקי ורואים את שוקי ובן נכנסים ביחד לכיוון הבית, זאת אומרת כל זה מגובה יחד עם גם אם אתה רוצה להצליב את זה אז יש שיחות של קב"א ושיחות של מתי נכנס האירוע ועוד דרכים, עוד הרבה מאוד ראיות שאנחנו יכולים בעצם לעגן ולראות מה המהימנות להגיד לך האם הקפיצה הזאת אני בתור ראש צוות חקירה שקיבלתי את הפלט לא ייחסתי לזה בכלל חשיבות אוקיי? כי בסוף בסוף האופנוע של שוקי מבחינתי האופנוע של שוקי יצא מהבית שלו והגיע לבית הקורבן בזמנים הרלוונטיים וחזר חזרה לבית שלו ויש לי מצלמות בדרך, זהו".

רפי הציג בהקשר זה זיכרון דברים שערך ביום 24.7.2019, על אודות שיחה שקיים באותו יום עם אברהם מדעי, קב"ט איתוראן, בנוגע ל"קפיצה" במיקום האופנוע לפי פלט נתוני איתוראן, לבקשת הפרקליטות. וכך כתב: "בתאריך 24.7.19 התקשרתי לאברהם מדעי, קב"ט חברת איתוראן וזאת בהמשך לפלטי איכוני אופנוע בשימוש של שוקי קוסטיקה מס' 8774784 בתאריך 27.5.19. הפניתי את אברהם לפלט המקורי שקיבלתי לשעה 20:25-20:33 איכונים מתקבלים דרך נגבה 6, רמת גן ואיכון הבא 20:35 איכון מתקבל יציאה לכביש 44 אזור. אמרתי לאברהם כי בצפייה במצלמות אבטחה נראה האופנוע מתחיל נסיעה בשעה 20:25 וזאת בשונה מפלט האיתוראן בה האיכון משתנה בשעה 20:35 ושאלתי איך הוא מסביר את השוני. אברהם הסביר לי כי במידה ויש חסימת תקשורת אז המערכת נותנת את האיכון האחרון בה המכשיר נקלט עד שמוסרת החסימה והאיכונים מתקבלים ע"פ מיקום המכשיר. בנוסף שאלתי את אברהם מדוע בפלט האיכונים של תאריך 27.2.19 ישנם סימוכין המפרטים נתונים של התנעה, כיבוי וכו' אך בפלט של תאריך 27.5.19 אין את הנתונים הללו. אברהם השיב כי מכון שהמנוי איתוראן לא פעיל אז ייתכן שלפעמים יתקבלו פלטים עם הנתונים הללו ולעיתים לא יתקבלו" (ת/176).

רפי מסר בעדותו כי בסרטונים ממצלמות אבטחה, כעשר במספר, הממוקמות לאורך מסלול הנסיעה של האופנוע בהתאם לנתוני איתוראן, בשלוש ערים שונות, נצפה אופנוע בנסיעה בזמנים התואמים את נתוני איתוראן ביחס לאופנוע של הנאשם 1, אך אישר כי לא ניתן לזהות את מספרו של האופנוע באותם סרטונים, כמו גם האם מדובר ברוכב אחד או שניים.

16. מפקח גלעד פרץ (להלן: "גלעד"), המשרת בימ"ר ת"א כקצין חקירות ערך דו"ח סריקת מצלמות בבניין מגורים שברחוב נגבה 8 ברמת גן, שהינו מקום מגוריו של הנאשם 1. הדו"ח כולל תמונות של הנאשמים ואחרים, בשטחים הציבוריים, בעת כניסתם ויציאתם מבניין המגורים במשך כל שעות היממה של יום 27.5.2019 (ת/14). יצוין כי הנאשמים ושניים נוספים נצפו יוצאים מקומת דירת מגוריו של הנאשם 1, ביום 27.5.2019 בשעה 20:24, כאשר הנאשם 1 חבוש בקסדה והנאשם 2 אוחז בשתי שקיות. הנאשמים שבו לבניין מגוריו של נאשם 1 בשעה 21:08, כאשר הנאשם 1 חבוש בקסדה והנאשם 2 אוחז בשקית אחת, והשניים עלו במעלית לקומת דירתו של נאשם 1.

העד ערך גם דו"ח סריקת מצלמות של הרחוב (ת/16). יצוין כבר עתה כי בשעה 20:25 נצפו שני הנאשמים

עולים על האופנוע של הנאשם 1, כאשר הנאשם 1 נוהג והנאשם 2 מאחוריו, בעודו מחזיק שקית, ולאחר מכן יצאו לנסיעה על גבי האופנוע ושוב למקום בשעה 21:07.

בנוסף, פרץ ערך מזכר, שבו ניתח נתונים שהתקבלו מחברת איתוראן על אודות תנועת האופנוע של הנאשם 1 ביום 27.5.2019 בשעות הערב, שלו צורף פלט איתוראן הכולל נתוני מקום וזמן של תנועת האופנוע שבשימוש של נאשם 1 (ת/17). מנתונים אלה עלה, בין היתר, כי האופנוע חנה בכתובת מגוריו של הנאשם 1 עד לשעה 20:32. החל משעה 20:33 היה האופנוע בתנועה עד שהגיע בשעה 20:44 לרחוב פנחס לבון בחולון (כתובת בניין המגורים של משפחתו של נתנאל), שם שהה עד לשעה 20:49. לאחר מכן, האופנוע היה בתנועה עד ששב לכתובת בניין מגוריו של נאשם 1 בשעה 21:07.

בנוסף לכך, הוגשו באמצעות העד, בין היתר, מוצגים על אודות סריקת מצלמות במסלול נסיעת האופנוע של הנאשם 1 ביום 27.5.2019 בשעות המצויות, בהתאם פלט איתוראן, כדלקמן: דו"ח סריקת מצלמות רפאל שפונות לכיוון רח' דרך השלום שפונות לכיוון קניון גבעתיים (ת/25); דו"ח סריקת מצלמות שמעון אבידן 18 חולון (ת/26); דו"ח סריקת מצלמות נתיבי אילון (ת/27).

וכך העיד: **"יש לי את סריקות מצלמת האבטחה. האופנוע המסלול שעשה הוא מסלול מאוד ייחודי. אני מפנה לת/26 הדו"ח של אבידן באבידן מתאים לפלט איתוראן בשעה הספציפית הזאת אופנוע עובר שחור, ואני משייך את האופנוע הזה לאיתוראן. יש לי עוד מצלמות של חברת רפאל ואת המסלול שעשה ומתאים לפלט איתוראן ולפנייה לכתובת שלו, ורואים בבירור אופנוע שחור עם שני רוכבים וזה תואם את איתוראן" (עמ' 68 לפרוט').**

כמו כן, גלעד גבה חמש הודעות מהנאשם 1 (ת/19-ת/23).

17. רס"מ **אושרת נתן** (להלן: "**אושרת**"), חוקרת בימ"ר תל אביב, אשר בין יתר פעולותיה, גבתה הודעות מהנאשם 2. אושרת מסרה כי בחקירתו של הנאשם 2 מיום 16.7.2019, למעט שיחת חולין, הוא שמר על זכות השתיקה בכל הקשור לשאלות הנוגעות למיוחס לו, ושב וטען כי אין לו מה לומר וכי הוא חף מפשע. לדברי אושרת, הנאשם 2 אף סירב לעיין בחומרי חקירה ובראיות שהוצגו לפניו, לרבות תמונות וסרטונים, ומיאן "להרים את העיניים מהרצפה".

אושרת מסרה כי גם בחקירתו הנוספת של הנאשם 2, זו מיום 24.7.2019, חזרה על עצמה אותה התנהלות מצד הנאשם 2, וכך העידה: **"המשכתי להציג לו ראיות נוספות, אותה התנהלות, לגמרי אותה התנהלות, אני חוזרת ואומרת לו, 'בוא, תן לי הסבר, בוא, רק תסתכל בחומר שמוטח בפניך', נותנת לו את כל ההזדמנויות, הוא אומר לי לאורך כל החקירה שהוא חף מפשע, 'אם אתה חף מפשע', אני אומרת לו, 'תזעק את החפות מפשע, בוא, תן לי הזדמנות להגיע לחקר האמת, בוא תן לי הזדמנות**

להראות לך את החומר בכלל, שום שיתוף פעולה מבחינת החקירה".

אושרת מילאה מזכר על אודות האזנה לשיחה של אפי חנוחוב עם מוקד כיבוי אש, שבמסגרתה הודיע על השריפה בדירה, וברקע נשמעו צעקות של ילדים. צוין כי אפי נשמע משוחח עם אחת הילדות שמסרה שהיא נפגעה מהשריפה ברגליה (ת/49-50).

אושרת מסרה בעדותה כי בהתאם להנחיית ראש צוות החקירה, היא יצאה ביום 4.6.2019 לכתובתו של הנאשם 1, ברח' נגבה 8 ברמת גן, ושם הבחינה באופנוע שלוחית הרישוי שלו מקרטון. אושרת צילמה את האופנוע וערכה מזכר באותו היום (ת/48), וכך כתבה: **"היום יצאתי לכתובת נגבה 8 רמת גן על מנת להוריד חומר מצלמות בבניין מגוריו של שוקי קוסטיקה. בכניסה לבניין המגורים הבחנתי באופנוע שחור ללא לוחית זיהוי, מוצמד מאחורה במקום קרטון עם מס' זיהוי של האופנוע 8774784, חשדתי כי האופנוע שייך לשוקי קוסטיקה, מבדיקה מול רמ"ח חקירות רפי אמון מסרתי לו את מס' האופנוע והוא מסר לי כי הוא שייך לשוקי קוסטיקה, צילמתי במכשיר הטלפון הנייד שלי את האופנוע עם הלוחית המאולתרת..."**

18. רס"ר **און שלוש** (להלן: "און"), חוקר בימ"ר תל אביב, אשר בין יתר פעולותיו, ערך דו"ח צפייה בטלפון של גב' קריס קוסטיקה, רעייתו של הנאשם 1 (ת/58).

און מסר כי סרק את הטלפון של רעייתו של הנאשם 1 ומצא כי התקבלו בו הודעות מהנאשם 1, "עם כל מיני פתקים מהרשומות", צילומי מסך עם שמות של אנשים ומספרים, שלדבריו, מממצאי החקירה ניתן להבין על פני הדברים כי מדובר בחובות של אנשים. לפי העולה מדו"ח זה, ביום 29.5.2019 שלח הנאשם לאשתו מספר תמונות עם מספרים ושמות, כשבאחת מהן ניתן לראות גם את שמו המלא של נתנאל (כולל שם משפחתו) ולידו רשומה הספרה "7". ביום 4.7.2019 שלח הנאשם 1 שוב רשימת שמות ומספרים, כשבניהם ניתן לראות את שמו המלא של נתנאל (כולל שם משפחתו) ולידו רשומה הספרה "7".

בעדותו מסר און כי: **"נתנאל ... מופיע שם מספר פעמים, בכל פעם, בכל אחד מהפתקים שהוא שולח, הנה רשום נתנאל ... וספרה 7"**.

ב"כ הנאשם 1 אישר בשם הנאשם 1 כי נתנאל היה חייב לו ₪ 7,000, כפי הנתען בכתב האישום.

בנוסף, מסר און בעדותו כי בהתאם לצו בית משפט תפס סרטים ממצלמת אבטחה, שהייתה מוצבת מחוץ לבית מגורים, ברח' שלמה 6 חולון, על מנת לאמת את מסלול נסיעתם של הנאשמים על גבי האופנוע לפי נתוני דו"ח האיתוראן. מדו"ח הצפייה בסרטון האבטחה שערך און עלה כי ביום 27.5.2019 בשעה 20:57:36 (זמן מצלמה המקדים ב-21 דקות) נצפה אופנוע כהה חולף על רחוב מפרץ שלמה לכיוון רחוק אהרונוביץ' בחולון, המותאם לשעות שבדו"ח חברת איתוראן (ת/60-61). בעדותו בבית המשפט הוסיף: **"... בעצם**

הממצאים אנחנו רואים גם את האופנוע חולף, בהתאם לזמן. ... בעצם, הפרמטר החשוב שזה תואם לזמן איתורן, לזמן המסלול של האופנוע. עם זאת, און אישר כי לא ניתן לזהות את סוג האופנוע שנצפה בסרטון, מספר הרישוי שלו או את מספר הרכבים עליו.

19. רס"ר **יניב פרב** (להלן: "יניב"), בלש בימ"ר תל אביב, אשר לקח חלק בביצוע החיפוש בדירתו של הנאשם 1 ומעצרו ביום 9.7.2019. יניב מילא דו"ח פעולה על אודות מעצרו של הנאשם 1, אשר הצריך פריצת דלת הכניסה, והשתלטות פיזית עליו והרחקת אשתו שביקשה למנוע זאת. במקום נמצאו המחאות בסכומים שונים של אלפי שקלים לטובת הנאשם 1; פרטי לבוש; קסדה; מגוון סכינים; טלפון סלולרי ועוד (ת/63).

20. רס"ר **ישראל קולן** (להלן: "ישראל"), חוקר בימ"ר תל אביב, אשר גבה את אחת ההודעות מהנאשם 2 מיום 21.7.2019. נמסר כי הנאשם 2 ענה על שאלות כלליות בלבד, אך נמנע מלהשיב לשאלות הקשורות לתיק, לרבות על טיב היכרותו את הנאשם 1.

ישראל ביצע גם סריקת סרטי מצלמות בכתובות שונות לאיתור מסלול נסיעת האופנוע ומילא דו"ח בנושא (ת/67-68)

21. רס"ר **אורי אשל** (להלן: "אורי"), חוקר בימ"ר תל אביב, אשר ניתח מידע שהגיע מחברות התקשורת בנוגע לטלפונים של הנאשמים. אורי מסר כי במסגרת החקירה, קיבל לידיו מידע שהורד מהטלפון של אמו של נתנאל, מזל מועלם, ונמצאו בו, בין היתר, תמונות של פציעות שונות של הילדים; תמונת פציעה של ילד בבית חולים; תמונת תקריב של ראש פצוע; מספר תמונות של רגל עם כוויות קשות, שלפוחיות רבות לאורך כל כף הרגל; תמונה של תקרה מפויחת; תמונת דלת כניסה לדירה מפויחת ושרופה; תמונה של כתבה על ההצתה. התכתבויות של מזל והודעות קוליות שלה עם חברות ובני משפחה לעניין ההצתה ועל כך שהילדים השתחררו מבית החולים והם בסדר. הודעות וואטסאפ של מישהי שקוראים לה "עמית איריס", שהיא אמו של ילד מהבניין, אשר סיפרה למזל על מפגש בין בנה לבין החשודים בהצתה ועל החששות שלו לעלות או לרדת מהבניין לבדו (ת/69-70).

אורי ערך מזכר מיום 25.7.2019, שכותרתו: "דו"ח תובנות מחת"ק - אירוע מפברואר דפיקות פטיש בדלת". אורי מסר בעדותו כי בדק ממצאים מחברות התקשורת בנוגע לאיכונים ושיחות שאירעו ביום 27.2.2019, שזהו המועד של ההתרחשות המתוארת באישום הראשון. מבדיקת הנתונים, הנוגעים לטלפונים של נאשם 1, עלה כי מהשעה 09:03 ועד לשעה 14:40 הנאשם 1 לא ביצע שיחות טלפון ממכשירי הטלפון ששייכים לו, וישנן רק שיחות נכנסות ללא מענה (ת/71).

אורי ערך גם מזכר מיום 24.6.2019, שכותרתו: "דו"ח תובנות מחת"ק על אירוע הצתה בחודש מאי ...". לדבריו, הוא בדק פלטי תקשורת של מינוי טלפונים של הנאשמים ומעורבים אפשריים נוספים, בקשר לשיחות ולאיכונים, נכון ליום 27.5.2019, שזהו מועד האירוע המתואר באישום השני. נמצא כי באותו היום יצאו שיחות טלפוניות רבות שלא נענו מהטלפונים של שני הנאשמים לאותו אדם. בנוסף נרשמו שיחות נכנסות ויוצאות

שונות לאורך היום מהטלפונים של הנאשמים, אולם בשעות שלפני האירוע מושא האישום השני ועד לסיומו הטלפונים של השניים נותרו בכתובת מגוריו של הנאשם 1, כך לפי האיכונים, ולא נעשה בהם שימוש לשיחות יוצאות. וביתר פירוט: בטלפון אחד של הנאשם 2 נעשה ניסיון להוציא שיחה בשעה 16:22 ולאחר מכן יצאה שיחה רק בשעה 21:47; בטלפון נוסף של הנאשם 2 נעשה ניסיון להוציא שיחה בשעה 15:49 ולאחר כן התקבלה שיחה שנענתה בשעה 22:51; מנתוני הטלפון של הנאשם 1 עלה כי בין השעות 19:00-21:30 לא התבצעה כל שיחת טלפון, אך כן נכנסו שיחות שלא נענו, וזאת בניגוד ליתר שעות היום שבמהלכן הוצאו שיחות טלפוניות תכופות (ת/72).

בנוסף, אורי מסר בעדותו כי במסגרת החקירה הוא סרק סרטי מצלמות בכתובת בחולון, בהתאם לנתוני דו"ח איתוראן, ונצפה רכב דו גלגלי בנסיעה, מבלי שניתן להבחין במספר הרישוי של האופנוע או מספר הרכבים (ת/73).

22. רס"ר **אמיר בן חקון** (להלן: "**אמיר**"), קצין מבצעים בימ"ר תל אביב, וקודם לכן שימש סגן ראש מחלק בילוש. אמיר ושוטרים נוספים הגיעו ביום 9.7.2019 לדירתו של הנאשם 2, ופרצו את דלת הכניסה, לאחר שהנאשם 2 נמנע מלפתוח את הדלת. נמסר כי הנאשם 1 ניסה לתקוף את השוטרים באמצעות גז פלפל, אך השוטרים השתלטו עליו, ביצעו חיפוש בדירה ולאחר מכן הנאשם 1 נעצר (דו"ח פעולה של השוטר אמיר בן חקון - **ת/74**; דו"ח פעולה ותפיסה שנערך על ידי רס"ר יהונתן ציוני מיום 09.07.2019, הכולל את ממצאי החיפוש שנערך בדירתו של הנאשם 1 (לרבות: פרטי לבוש, 12 המחאות על שם הנאשם 1, כרטיסי סים ועוד) - **ת/75**; טופס "תיאור מצב רכב בעת תפיסתו", בנוגע לאופנוע של נאשם 1 מיום 9.7.2019 - **ת/76**; דו"ח חיפוש בדירת הנאשם 1 בהתאם צו חיפוש מבית משפט - **ת/77**). הוגשו בהסכמה: דו"ח מעצר של הנאשם 1 - **ת/81**; דו"ח פעולה מאת המפקח אוהד רייבי בדבר נסיבות מעצרו של נאשם 1 - **ת/82**.

23. רס"ר **גיא צרפתי**, חוקר זירה בזיהוי פלילי תל אביב, שערך דו"חות תפיסת מוצגים מזירת אירוע ההצתה ודו"ח חקירת מז"פ, הכולל תמונות בצבע של בניין המגורים והדירה של משפחתו של נתנאל שצולמו סמוך לאחר אירוע ההצתה. נלקחו תמונות של הבניין כולו, הכניסה לבניין, דלת הדירה שנשרפה, הרצפה המפויחת בכניסה לדירה (בתוכה ומחוצה לה), פנים הדירה, החלון ממנו קפצו הילדים בעת שנמלטו מהדירה ועוד. בנוסף, צוין כי במקום נמצאו חומר החשוד כמאיץ בעירה ופיסת שטיח שעליו שאריות של בקבוק פלסטיק, שהיה ככל הנראה ליד דלת הכניסה לדירה (**ת/88**, **ת/89**).

24. רס"ל **קונסטנטין סילינג** (להלן: "**קונסטנטין**"), שוטר סיור במרחב איילון, אשר הגיע לזירה שבה ארעה הצתת דלת הדירה, מצויד במצלמת גוף, אשר צילמה את הזירה, הבניין והדירה סמוך לאחר אירוע ההצתה (**ת/91**, **ת/92**). בדו"ח הפעולה שמילא קונסטנטין ביום 27.5.2019 בשעה 22:17, הוא כתב בין היתר כך: "**הגעתי למקום האירוע ... במקום על הרחוב כב"ה ומד"א, מסרו כי מטפלים בילדים אשר היו בתוך הדירה, פרטיהם ... אשר מטופל ע"י מד"א על פניו נראה כי יש לו חבלה בראש, כמו כן יחד איתו האחיות שלו שפרטיהן ... מסרו לשותפתי לניידת כי היו שלושתם לבדם בדירה ולדבריהן דפקו להם בדלת אנשים עם קסדות, הן מבעד לדלת אמרו שההורים לא בבית והחשודים שפכו חומר דליק על**

דלת הכניסה לבית וברחו מהמקום. הילדים נבהלו וקפצו שלושתם מחלון המרפסת כאשר הילד הקטן בן 6 נחבל בראשו כתוצאה מהנפילה. עפ"י מד"א במקום מסרו כי מפונים במצב קל לבית חולים וולפסון. כמו כן, האמא הגיעה למקום פרטיה מזל מועלם ... והחלה לצעוק במקום, אמרה: 'הם לא באו אלי הם באו בגלל הבן שלי' ... כמו כן, לציין כי כב"ה פרצו את דלת הכניסה ... בוצעה סגירה זירה וכב"ה סרקו את הדירה והבניין. ... נגרם נזק לדלת הדירה...." (ת/90).

25. **ניר ידגאר**, חוקר בימ"ר תל אביב, הוריד חומרים ממצלמות אבטחה מיום 27.5.2019, מכתובות שונות ברמת גן, בתל אביב (יצחק שדה - דרך השלום) ובחולון (ת/107-ת/118).

26. רס"מ **יוחאי דניאל**, חוקר מחשבים בימ"ר תל אביב, ביצע העתקת נתונים מהטלפון הסלולרי מסוג איפון של נאשם 1, וכן והעתקת סרטונים ממצלמות אבטחה (ת/119-ת/121).

27. רס"מ **עמיחי בן אביר**, חוקר מחשבים מיומן בימ"ר תל אביב, מסר בעדותו כי במסגרת תפקידו הוא ביצע מיצוי מידע ממחשבים וטלפונים. עמיחי הציג מספר דו"חות פעולה ומזכרים שערך, בין היתר, בנוגע להעתקת קבצי מצלמות אבטחה מדיסקים קשיחים הנוגעים למרכזות מצלמות מכתובות שונות בערים רמת גן, תל אביב, גבעתיים וחולון, ובכללם אזור בית מגוריו של הנאשם 1 ברחוב נגבה 8 רמת גן, והדירה של משפחתו של נתנאל ברחוב לבון בחולון. בנוסף, הציג מזכרים בנוגע לפריקת חומרים ממכשירי טלפון סלולריים (ת/122-ת/142).

28. **כפיר גרין**, חוקר בימ"ר תל אביב, מסר בעדותו כי סיוע בהורדת חומרים ממצלמות אבטחה מיום 27.5.2019, מכתובות שונות בערים תל אביב, גבעתיים וחולון (ת/143-ת/147).

29. רס"ר **דוד רם און**, חוקר בימ"ר תל אביב, מסר בעדותו כי בהליך דנא ביצע פעולות חקירה שונות לגבי אירוע ההצתה מיום 27.5.2019, כפי העולה גם ממזכרים ודו"חות שמילא, ובכללן: סיוע באיתור והורדת סרטונים ממצלמות אבטחה, הממוקמות בכתובות שונות בערים: רמת גן, גבעתיים, תל אביב וחולון; צפייה בסרטוני מצלמות אבטחה לאיתור מעורבים, שבחלקם נצפה רכב דו גלגלי שחור במהלך נסיעה (לא ניתן לזהות אם מדובר ברוכב אחד או שניים); סריקת חומרים מטלפונים סלולריים; צפייה בסרטוני מצלמות גוף של השוטר קונסטנטין סילינג ושוטר נוסף; עריכת רשימת שיקים שנתפסו בחיפוש בביתו של נאשם 1 (ת/148-159).

בנוסף, ביום 10.6.2019 הגיע דוד לבניין המגורים שברחוב פנחס לבון 20 חולון, ותשאל מספר שכנים של משפחתו של נתנאל. מהמזכר שמילא עולה כי נמסר לו, בין השאר, כי נתנאל אינו מתגורר במקום מזה למעלה מחצי שנה וכי עובר לאירוע ההצתה היו מגיעים עבריינים ודופקים על דלת דירת המשפחה כדי לחפש את נתנאל. צוין כי נגבתה עדות מאחת השכנות, איריס דיין, אשר מתגוררת בקומה הרביעית בבניין המגורים, וזו מסרה כי במועד ההצתה היא ביקשה מבנה לרדת למטה כדי להביא נעליים לגיטתה, ואז צפתה מחלון

דירתה, וראתה אופנוע שחור שעליו שני רוכבים חבושים בקסדות שחורות, בעודם נכנסים לבניין. לאחר מכן, ראתה שאחד הרוכבים חזר לאופנוע, לקח דבר מה שחור בידיו, חזר לבניין ואז שב לאופנוע והתיישב מאחור בעודו ממתין לנהג. כשהנהג הגיע הוא נשמע צועק: "**נתי יא בן זונה היום אתה מת**", עלה על האופנוע והשניים התרחקו בנסיעה מהמקום. לדבריה, בנה סיפר לה שאחד הרוכבים שאל אותו היכן מתגורר נתנאל, והוא ראה שאחד מהם ירד ושב עם בקבוק, ואז הם שפכו חומר מתחת לדלת הדירה, ובעודו מטפס במדרגות ו"נהיה פיצוץ" (ת/160).

30. מפקח **רוזי שחידם** (פרוט' מיום 28.1.2020), המשרת בימ"ר ת"א, גבה שתי הודעות מהנאשם 2 (ת/29-30).

31. רס"ר **אלעד קיסוס** (פרוט' מיום 28.1.2020), המשרת בימ"ר ת"א, כמשקלט במחלק הפקה, האזנות סתר. הוגשו מזכרי זיהוי קולות (ת/31-32); תמליל שיחה מס' 735, בין נאשם 1 לבין דוד באשר לנתנאל אנג'ל; שיחה 3164, מיום 27.5.2019 בשעה 18¹⁰ בין שוקי לבין מאור שחר; שיחה 3177, בין נאשם 1 לבין נתנאל אנג'ל; שיחה 3200, מיום 28.5.2019 בשעה 01⁵⁵, בין נאשם 1 לבין מאור (ת/33).

32. רס"מ **ויאצ'סלב רבייב**, המשרת כחוקר בימ"ר תל אביב, אשר ערך השוואה בין פרטי לבוש של הנאשם 1 (נעליים, מעיל) ופריטים נוספים (קסדה, תרסיס פלפל) שנצפו אצלו בסרטוני המצלמות בבניין מגוריו לבין הפריטים שנתפסו בחיפוש בדירתו ונמצאה התאמה חזותית מלאה (ת/34).

33. סמ"ר **שחר יעקב דמרי**, בלש בימ"ר תל אביב, אשר לקח חלק בחיפוש בביתו של נאשם 2 ובמעצרו ביום 9.7.2019 (הוגשו: דו"ח פעולה בנוגע לחיפוש בביתו של הנאשם 2 ומעצרו - ת/78; דו"ח מעצר של הנאשם 2 - ת/79; דו"ח חיפוש בביתו של נאשם 2 בהתאם לצו חיפוש - ת/80).

34. סמ"ר **עדי שיין**, בלשית בימ"ר תל אביב, אשר לקחה חלק בחיפוש בביתו של הנאשם 2 (דו"ח פעולה - ת/83).

35. רס"ר **ארקאן שחדא**, בלש בימ"ר תל אביב, אשר לקח חלק בחיפוש בביתו של הנאשם 2 (דו"ח פעולה - ת/84).

36. רס"ל **אלעד תנעמי**, ראש צוות בימ"ר תל אביב, אשר לקח חלק בחיפוש בביתו של הנאשם 2 (דו"ח פעולה - ת/85).

חוקר דלקות

37. **ניסים אבוחצירה**, חוקר דלקות של תחנת כיבוי אש בחולון - בת ים, מאז שנת 2011, ובסך הכל עוסק בתחום הכבאות מזה כ-30 שנה.

אבוחצירה ערך חוות דעת מומחה בקשר לשריפה שארעה בדירה ביום 27.5.2019 (להלן: "**חוות הדעת**", **ת/40**). מחוות הדעת עולה כי הודעה טלפונית על הדליקה נמסרה לכיבוי אש ממודיע בשם אפי, והכבאים הראשוניים הגיעו למקום בשעה 20:55. באירוע פעלו בסך הכל 5 צוותי כיבוי אש. אבוחצירה הגיע למקום בשעה 21:07, בעת שבמקום נכחו שוטרים. צוין כי לפי הדיווח שנמסר, הגיעו אנשים עם קסדות על הראש, הציתו את דלת הכניסה וברחו מהמקום. בדירה שהו 3 ילדים בגילאים 6, 12 ו-13. הילדים קפצו מהחלון בקומה הראשונה ונפגעו מהנפילה בפציעות גוף שונות. הילדים קיבלו טיפול ראשוני במקום על ידי צוות מד"א ופנו להמשך טיפול לבית החולים וולפסון.

צוין כי מדובר בדירת מגורים, אשר בקומה ראשונה מתוך 4 קומות שבבנין. דלת הכניסה נפרצה על ידי לוחמי האש לצורך כיבוי השריפה. מדיווח משטרה, שניזונה מעדות שכנים, למקום הגיעו אלמונים רכובים על אופנועים, הקישו בדלת הדירה והילדים טענו שההורים לא בבית. שפכו נוזל דליק והציתו את דלת הדירה (בהמשך ארחיב עוד על הנכתב בחוות הדעת).

נציג חברת איתוראן

38. **אברהם מדעי** (להלן: "**מדעי**"), קצין הביטחון של חברת איתוראן, מסר שהוא עוסק בין היתר בסיכול גניבות רכב ומשמש כאיש הקשר בין חברת איתוראן לבין חברות ביטוח, לקוחות החברה, המשטרה וכדומה. מדעי אישר כי ביום 2.6.2019 ערך "תעודה בדבר רשומה מוסדית" בדבר מידע על אודות נתוני המיקום של רכב מ"ר 8774784, שהינו האופנוע של הנאשם 1, במועדים 27.2.2019 ו-27.5.2019, כפי שנקלטו בחברת איתוראן (צורף ל-**ת/17** ו-**ת/35**). נתונים אלו הופקו בהתאם לצווים שיפוטיים (**ת/102**, **ת/103**). מדעי מסר כי המערכת מקבלת נתונים על אודות מיקום הרכבים באמצעות טכנולוגיות שונות, הן זו המבוססת על GPS באמצעות לוויינים והן זו המבוססת על תדרי רדיו לאנטנות קרקעיות.

מדעי נשאל על אודות "הקפיצה" שתועדה בפלט הנתונים מיום 27.5.2019 (**ת/17**), ממנו עלה שמשעה 20:25 ועד לשעה 20:33 האופנוע של הנאשם 1 שהה בדרך נגבה 6 רמת גן, כפי שגם עלה מסרטוני מצלמות האבטחה בדרך נגבה, ואילו הנתון הבא שהופיע בפלט איתוראן הינו בשעה 20:35, היינו שתי דקות לאחר מכן, כשהוא לכאורה ביציאה לכביש 44 אזור. לדברי מדעי, כך בעדותו, כנראה שארעה הפרעה מסוימת במערכת, ששיבשה את העברת הנתונים. לדבריו, לא יתכן שהאופנוע המדובר נסע בשתי דקות מרחק של קילומטרים כה רבים, ולכן העריך שמדובר בהפרעה או שיבוש בקליטת נתונים במערכת.

עדויות ההורים

39. **מזל מועלם** (להלן: "מזל"), אמו של נתנאל, מסרה בעדותה בבית המשפט כי בעת אירוע ההצתה היא התגוררה בדירת בן זוגה בחולון, בעוד שבדירתה שברחוב פנחס לבון 20 חולון, התגוררו אז שלושה מילדיה: שתי בנות בגילאים 13.5 ו-12.5 ובן בן 6.5, ביחד עם אביהם, ממנו היא פרדה. לדבריה, בנה נתנאל לא התגורר עמם, משום שנדד ממקום למקום, והסתתר מאנשים שלהם היה חייב כספים. מזל סיפרה שאירוע ההצתה, קדם אירוע אחר, שבמהלכו בחור צעיר ורזה חבוש קסדה, שאת שמו לא ידעה לומר, הלם באמצעות פטיש על דלת הדירה, כפי שלדבריה ראתה, גרם נזק לדלת, אמר לה להגיד לנתנאל להתקשר אליו והלך לדרכו.

מזל סיפרה שבנה נתנאל היה חייב הרבה כספים לאנשים שונים, ובעבר העבירה כספים לכיסוי חובותיו, אך חדלה מכך, כדי שלא להרגיל את אותם אנשים שהיא מכסה את חובותיו של בנה.

מזל העידה שבמועד ההצתה בדירה, בשעה שמונה וחצי בערב לערך התקשרה אליה בתה וסיפרה לה שדופקים בדלת ומחפשים את נתנאל. מזל אמרה לה להתקשר לאביהם, אך נמסר לה שהוא אינו עונה לטלפון. מזל סיפרה שכעבור זמן קצר התקשרה בשנית לבתה ושמעה ממנה שהיא בחדרה, מפוחדת ולחוצה ונשמעו צעקות. בעקבות זאת, יצאה מזל למקום בליווי בן זוגה, וכשהגיעה ראתה התקהלות של אנשים רבים מהשכונה, כוחות משטרה, כיבוי אש ומד"א. מזל סיפרה כי הילדים גילו תושייה וקפצו מחלון הדירה, שבקומה הראשונה של בניין המגורים. לדבריה, באותו חלון הותקנו חבלים לתליית כביסה ואחד מהם נקרע בעת שהילדים טפסו עליהם וקפצו לקרקע. מזל סיפרה שאחת מבנותיה סבלה מכוויות ברגליה ושתייהן סובלות מפחדים; בנה נזקק לתפירת פצע חבלה בראשו, ומאז המקרה סובל מחרדות ונזקק לליווי אפילו בלכתו לשירותים. מזל הפנתה לתמונות שצילמה בטלפון שלה, שבהן רואים את הפציעות של ילדיה ונזקי ההצתה בדירתה (ת/2א). מזל סיפרה שהשכנים סייעו בכיבוי האש בדירתה.

במסגרת חקירתה הנגדית, מסרה מזל לראשונה כי פגשה בעבר את הנאשם 1, שעליו הצביעה באולם בית המשפט, עת הגיע לכניסה לבניין מגוריה, במועד שקדם למועד אירוע ההצתה, ורצה כסף מבנה נתנאל.

הוגשה הודעתה של מזל במשטרה מיום 4.6.2019 (נ/4), במסגרתה סיפרה שילדיה מתגוררים עמה בדירה שברח' פנחס לבון בחולון, למעט נתנאל אשר לרוב נודד ממקום למקום. עם זאת, היא עצמה לנה לעתים אצל בן זוגה הנוכחי בדירתו שבחולון, בעוד שמאיר, אבי חלק מילדיה, ממנו נפרדה, מתגורר עם הילדים בדירה שבפנחס לבון. מזל סיפרה כי נתנאל חייב כספים לאחרים, וזו אחת הסיבות שהוא עזב את הבית, כדי שלא יבואו לחפשו. מזל סיפרה כי כחצי שנה קודם לכן הגיעו אנשים ודפקו על דלת הדירה עם פטיש, אך לא ראתה פניהם מפני שחבשו קסדה שחורה, וביקשו להעביר לו את המסר.

בהתייחסה לאירוע ההצתה מיום 27.5.2019 מסרה מזל בחקירתה כך: **"באותו יום ישנתי אצל חבר שלי בנימין בקוגל, התקשרה אלי הבת שלי לירון בערך בשמונה וחצי אני לא זוכרת, לירון אמרה לי שיש אנשים בדלת שבאו לחפש אותו והם דופקים בדלת רוצים לראות אותו. לירון אמרה להם שנתנאל לא בבית ואני שאלתי איפה אבא מאיר ולירון אמרה לי שהוא יצא לא נמצא בבית, אמרתי ללירון מה**

היא לא יכולה להסתדר לבד וניתקתי. לאחר מספר דקות התקשרתי ללירון ושמעתי בטלפון צעקות ובכי לא הבנתי מה קורה ניתקתי את השיחה ונסעתי לכיוון הבית. כשהגעתי לבית פנחס לבון בערך בתשע בלילה כבר ראיתי אמבולנס כיבוי אש וגם שוטרים כולם היו, ראיתי את הילדים שלי למטה לקחו אותם לבית חולים ביחד איתי לוולפסון באותו הרגע מאיר לא היה בבית וליד הילדים לירון סיפרה לי שדפקו וחטיפשו את נתנאל וליאור התקרבה לדלת כדי לראות בעינית של הדלת ופתאום הרגישה ברגלים משהו רטוב חשבה שזה מים וממש מהר עלה הכל באש ועשן רעש. הילדים ברחו דרך החלון של המכבסה אנחנו הרי גרים קומה 1 עמודים וקפצו החוצה, הבן אליאב קיבל מכה בראש שקפצו וליאור נשרפה ולירון נשרפה קצת ויש לה שפשוף בצוואר וברגליים מהחבל שקפצה".

40. **מאיר אזרן** (להלן: "**מאיר**"), בן זוגה לשעבר של מזל מועלם (אמו של נתנאל), ואביהם של שלושת הילדים שנפגעו כתוצאה מההצתה וההימלטות מהדירה. מאיר מסר כי היה שותף לגידול של נתנאל מאז היותו תינוק, על אף שאינו אביו הביולוגי. מאיר מסר כי בעת אירוע ההצתה, ובתקופה שקדמה לו, נתנאל כבר לא התגורר עמם בדירה, אלא גר עם חברתו במקום אחר.

מאיר סיפר בעדותו כי שוחח עם נתנאל על חובותיו לאחרים וביקש ממנו להסדיר את התשלומים, ונתנאל השיב לו שאין לו עוד חובות.

מאיר סיפר כי במועד הצתת הדירה הוא לא היה בבית, משום שנענה לבקשת אחד השכנים להסיע אותו לראשון לציון, ובדרכם הודע להם שארעה הצתה בבניין ובהמשך נמסר שההצתה בדירה שלו, והם שבו חזרה במהירות. לדבריו, הילדים עדיין בטרומה מאותו אירוע והם חוששים שישרפו להם את הבית.

מאיר מסר כי אנשים מחפשים את נתנאל כל הזמן והזכיר מקרה שקדם להצתה, במהלכו הגיעו שני אנשים על גבי אופנוע עם קסדות על ראשם, נשמעה צעקה "נתנאל", ואחד מהם עלה לקומת הדירה ודפק עם ברזל הדומה לפטיש על דלת הכניסה וגרם לה נזק, אך הוא לא פתח את הדלת, אלא הזעיק את המשטרה, משום שראה קודם מהמרפסת או מבעד לעינית הדלת שיש עליו משהו שדמה לנשק. מאיר ציין שמסר שנתנאל לא גר במקום, אך זה לא עזר, והשניים ברחו רק עם בואה של המשטרה. לאחר שרוענן זכרוננו, אישר מאיר כי גם מזל נכחה בבית באותה עת.

הוקרן סרטון ממצלמת גוף של אחד השוטרים שהגיעו למקום ושוחחו עם מאיר ומזל. הנזק שנגרם לדלת כתוצאה מהלימה בעזרת חפץ כלשהו תועדו בסרטון ובתמונות (ת/106).

כמו כן, הוצגו בהסכמת הצדדים ההודעות שנגבו ממאיר במשטרה (עליהן ארחיב בהמשך).

41. **נתנאל**, אשר זומן לא אחת למתן עדות, נשאל ממושכות, בחקירתו הראשית והנגדית בבית המשפט, אך בחר שלא להשיב על השאלות הרבות שהופנו אליו, מהטעם שלדבריו הוא שומר על "זכות השתיקה".

לאור זאת, הוכרז נתנאל כעד עוין, והוגשו אמירותיו בחקירותיו במשטרה, כדלקמן:

(א) חקירה מיום 11.7.2019 (ת/94-97), במסגרתה הרבה נתנאל לשתוק; ועם זאת, מסר בין היתר, כי הוא מכיר את נאשם 1 מזה מס' שנים והם אף היו בעבר חברים. נתנאל מסר שחשד במספר אנשים במעורבות בהצתה, ביניהם הנאשם 1, בשל כך שלדבריו "לכלך עליו". נתנאל יצר קשר טלפוני עוד באותו הערב עם כל אלה שחשד שיתכן והם מעורבים בהצתה. נתנאל מסר שהנאשם 1 ביקר בעבר בתוך הדירה, עם חבר נוסף, ושהה בתוכה שלא בנוכחותו, וככל הנראה ראה גם את ערימות הבגדים המונחות על הרצפה. נתנאל אישר שהוא נותר חייב לנאשם 1 סכום של 7,000 ₪, בשל הלוואה כספית שנטל ממנו בעבר, ולדבריו כיום הם כבר לא חברים, והוא אף "לכלך" על אמו של הנאשם 1, עוד לפני אירוע ההצתה. נתנאל אישר כי מיד לאחר שנודע לו על אירוע ההצתה הוא ניסה ליצור קשר עם הנאשם 1 באמצעות השימון ווטסאפ, והנאשם 1 חזר אליו טלפונית כעבור כ-20-30 דק'. בשיחתם זו נתנאל בעיקר "לכלך" על הנאשם 1 והטיח בו שהוא "קפץ אליו לביקור" באותו היום. לדבריו, הם ידעו שהוא לא מתגורר בדירה כבר מספר שנים, ולכן רצו להרתיע ולפגוע בו כי נאשם 1 רצה את הכסף שלו, ובשיחתו עם הנאשם 1 הבין שהוא "מסופק" מכך שאחיו קפצו מחלון הדירה. נתנאל מסר כך: **"אתה יודע מה מתחולל לבן אדם בראש? אנשים לא יודע, יש לאנשים ראש עם מפלצת. אני רק דואג לאחים שלי. ... תשמע, לא רואים ילדים - הם דיברו איתם. יודעים שאני לא גר בבית. ... יודעים שאני לא גר בבית, לא רואים את הפרצוף שלי בחוץ. יודעים שאני לא גר בבית. יודעים. כבר במשך שנה שנה וחצי שאני לא ... שנתיים שלוש שאני לא בבית. אני לא גר בבית. שלוש ארבע שנים אני לא גר בבית...".**

(ב) חקירה מיום 17.7.2019 (ת/98-99), במסגרתה נדרש נתנאל להתייחס גם לנאשם 1, וכך אמר בעניינו, בין היתר: **"אני אומר אם שוקי ... אם לא הייתי פה ובחר בדרך הזאת הייתי בבעיה בת זונה. כי זה טעות אחו שרמוטה מה שהוא עשה, טעות בת אלף זונה. ... וואלה כבר אנשים אמרו לי, אנשים לא יודעים שאני פה, אנשים יודעים שהוא עשה, אנשים אומרים לי אני רק מחכה שהוא יצא נקשור אותו, אנחנו נזין את אמא שלו נזין".**

נתנאל אישר כי הכינוי שלו בקרב חבריו הוא "הדחליל", בשל מבנה גופו הרזה, וכי בשיחה שהתקיימה בין הנאשם 1 לבין מאור מיום 27.5.2019, לפני אירוע ההצתה, דיברו השניים על החוב שלו לנאשם 1, בסך 7,000 ₪. בהמשך הוסיף ביחס לנאשם 1, כך: **"רצה לשרוף אותי, אני יודע מה רצה, מה עבר לו בראש. זה חולה נפש".**

(ג) חקירה מיום 24.7.2019 (ת/100-ת/101), במסגרתה נשאל נתנאל על אודות אירוע ההלימה על דלת הדירה בפטיש מיום 27.2.2019, מושא האישום הראשון, ומסר כי מדובר בנאשם 1. נתנאל סיפר כי הוא שוחח עם הנאשם 1 באותו היום ולדבריו זו הייתה שיחת "לכלוכים". נתנאל שב וציין כי הוא חייב כסף לנאשם 1. נתנאל נשאל מה לדעתו המניע למעשים שהוא מייחס לנאשם 1 כלפיו, האם החוב הכספי או הכללוקים שלו עליו, ועל כך השיב: "הלכלוכים". נתנאל הוסיף: **"רצה להראות שהוא גנגסטר, גנגסטר, קוקסינל, היה מחכה רואה אותי תופס אותי מאחורה קורע אותי, מה קשור הבית שלי, מה קשור ההורים שלי, האחים שלי, זה אנשים קוקסינלים, זה אנשים חלשים שפוגעים במה ש.. באנשים שקרובים לך, במקום שיחכה לזמן הנכון, במקום הנכון, הולך לפגוע באנשים שלא קשורים..."**

עדים אחרים

42. **יפית רביבו**, בעלת סופרמרקט ברחוב נווה ברמת גן, אשר סיפרה כי מסרה למשטרה סרטונים ממצלמות האבטחה המותקנות במקום (ת/114).

43. **רינת בליסיה**, עובדת בחב' פלאפון תקשורת בע"מ, הציגה "תעודה בדבר רשומה מוסדית" בדבר הפקת פלטים ממאגרי המידע הממוחשבים של החברה, לפי דרישת המשטרה ועל פי צו בית משפט (ת/178). יצוין כי "דו"ח תובנות מחת"ק" הוגש באמצעות רס"ר אורי אשל, חוקר בימ"ר תל אביב, אשר ניתח מידע שהגיע מחברות התקשורת בנוגע לטלפונים של הנאשמים (ת/72).

44. הוגשו בהסכמה מסמכים שונים, ביניהם דו"חות מעקב אחר הנאשמים ותצלומים של השניים (ת/179) - (ת/186).

הודעותיו של נאשם 1 במשטרה

45. ביום 9.7.2019 נגבתה מהנאשם 1 הודעה ראשונה באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הבהיר שהוא חף מפשע, כי מדובר בעלילה ובכוונתו לשמור על זכות השתיקה. ואכן, הנאשם 1 נמנע מלהשיב על מרבית השאלות שהופנו אליו. עם זאת, הנאשם 1 מסר כי נתנאל הוא חבר שלו והוסיף כי הוא "מותק של בחור", והם מכירים כבר 5-10 שנים ויש להם חברים משותפים. הנאשם 1 מסר כי שמע על מקרה ההצתה, לא רק מאתר "פוסטה", ושב לציין כי הוא חבר של נתנאל, והוא לא היה פוגע באדם כזה וחלש, אותו כינה: "דחליל". הנאשם 1 אישר כי נתנאל חייב לו כסף, אך סכום נמוך של כמה אלפים בודדים. הנאשם 1 נמנע מלהשיב מדוע האופנוע אינו רשום על שמו או האם הוא יודע היכן נתנאל גר (ת/19).

46. ביום 11.7.2019 נגבתה מהנאשם 1 הודעה שנייה באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הנאשם 1

שב והכחיש קשר למיוחס לו וטען לחפותו. הנאשם 1 המשיך להימנע מלהשיב על מרבית השאלות, ביניהן בקשר לרישום הבעלות באופנוע שבשימוש על שם אחר או ביחס לכתבה שפורסמה ב"פוסטה" על אודות אירוע ההצתה (ת/20).

47. ביום 16.7.2019 נגבתה מהנאשם 1 הודעה שלישית באזהרה, במהלכה הטיחו בו את מהלך ההתרחשות האפשרית, לרבות שיחותיו עם אחרים ונסיעתו על האופנוע עם הנאשם 2 לדירת משפחתו של נתנאל ובחזרה, ובכלל זאת אירוע ההצתה, אך הנאשם 1 בחר לשתוק ולא להתייחס לנטען כלפיו (ת/21).

48. ביום 21.7.2019 נגבתה מהנאשם 1 הודעה רביעית באזהרה, בעיקר על אודות אירוע ההלימה על דלת דירת משפחת נתנאל בפטיש מיום 27.2.2019 (מושא האישום הראשון), במהלכה המשיך הנאשם 1 לשמור על זכות השתיקה (ת/22).

49. ביום 24.7.2019 נגבתה מהנאשם 1 הודעה חמישית באזהרה, על אודות אירועי כתב האישום, והוא המשיך לשמור על זכות השתיקה ונמנע מלהשיב לשאלות שנשאל (ת/23).

הודעותיו של נאשם 2 במשטרה

50. ביום 9.7.2019 נגבתה מהנאשם 2 הודעה ראשונה באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הבהיר שהוא חף מפשע ובחר שלא להשיב למרבית השאלות שהופנו אליו. הנאשם 2 טען שאין לו סכסוך עם איש, שלל היכרות עם נתנאל, טען שלא שמע את שמו והכחיש כי לקח חלק באירוע ההצתה. הנאשם 2 נשאל על אודות הקשר בינו לבין הנאשם 1 והשיב כי שהוא מוכר לו, הם דיברו בעבר, נפגשו ברחוב באופן מקרי, לא שלל כי נסעו יחדיו על אופנוע, אך בהמשך טען כי אינו בטוח אם לנאשם 1 יש בכלל אופנוע והתקשה לזכור האם ביקר אי פעם בדירתו (ת/29).

51. ביום 11.7.2019 נגבתה מהנאשם 2 הודעה שנייה באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הוטחו בפני נאשם 2 ראיות וסרטונים, אך הוא הכחיש את המיוחס לו, טען באופן גורף לחפותו ונמנע מלהשיב לשאלות (ת/30).

52. ביום 16.7.2019 נגבתה מהנאשם 2 הודעה שלישית באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הוטחו בפניו ראיות, אך הוא שב והכחיש את המיוחס לו, טען לחפותו ונמנע מלהשיב לשאלות (ת/42-ת/44).

53. ביום 21.7.2019 נגבתה מהנאשם 2 הודעה רביעית באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הוטחו בפניו ראיות, אך הוא שב והכחיש את המיוחס לו, טען לחפותו ונמנע מלהשיב לשאלות (ת/64-66).

54. ביום 24.7.2019 נגבתה מהנאשם 2 הודעה חמישית באזהרה, על אודות אירוע ההצתה, במהלכה הוטחו בפניו ראיות, אך הוא שב והכחיש את המיוחס לו, טען לחפותו ונמנע מלהשיב לשאלות (ת/45-47).

פרשת ההגנה

55. מטעם ההגנה נשמעו עדויותיהם של הנאשמים בלבד.

56. **הנאשם 1** אישר בעדותו בבית המשפט את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אך בהתייחסו לאירוע מושא האישום השני, שלל שיח כלשהו עם מי מהילדים שנכחו בבית או ידיעה על הימצאותם במקום. הנאשם 1 אישר כי כוונתו הייתה להצית את דלת הדירה, אך לא מעבר לה וכי לא הייתה לו כוונה לפגוע בילדים.

הנאשם 1 סיפר בעדותו כי בעבר עסק במתן הלוואות כספים לאחרים, שחלקם עודם חייבים לו החזרי חוב, ביניהם נתנאל, אשר קיבל ממנו סכום של כ-10 אלף ₪, לפני כ-4-5 שנים, והוא נותר חייב לו 7,000 ₪. אולם, לדבריו החוב הכספי של נתנאל לא היה המניע למעשיו, אלא ה"לכלוכים" מצדו של נתנאל כלפיו. הנאשם 1 טען בעדותו כי לנתנאל יש "פה מסריח", הוא "לכלכך" והכפיש את שמו באזני אחרים, פגע בכבודה של אמו וקלל אותה בשעה שהתמודדה עם מצב בריאותי מורכב, וכל זה "הרתיח" ו"עצבן" אותו.

הנאשם 1 אישר בעדותו את אשר נשמע בהאזנת סתר בשיחה שקיים עם אחר בשם מאור, לפיה היה נכון לשלם גם 10,000 ₪ עבור גביית החוב מנתנאל שעמד על סך 7,000 ₪. בהקשר זה הסביר כך: **"הייתי מוכן לשלם 10 אלף רק שיגידו לי, שיתפסו אותו, שיגידו לי איפה הוא, לא קשור לכסף, זה לא קשור לחוב. ... הצ'ק הזה 7, אני משלם עליו 10. כאילו לא מעניין אותי מהכסף, זה לא עניין של כסף. ..."**

בהמשך הסביר שביקש ממאור לאתר עבורו את נתנאל, אותו כינה: "הדחליל", והוסיף: **"הוא יודע שהוא חייב לי 7 אלף, הוא הכיר לי אותו, סבבה? הוא יודע שהוא חייב לי 7 אלף. אני מראה לו שהוא חייב לי 7, לא מעניין אותי הכסף, זה לא קשור לכסף, קח 10 אלף רק תתפוס לי אותו, זהו. זה מה שהשיחה הזאת אומרת, לא קשור לכסף. ראית פעם בן אדם שחייבים לו 7 אלף ומוכן לשלם 10 אלף על 7 אלף? תגיד לי, זה נשמע לך הגיוני? ..."**

הנאשם 1 אישר בעדותו כי ביום 27.2.2019 הגיע רכוב על אופנוע לדירת משפחתו של נתנאל, כשהוא כעוס

מאד על נתנאל, וכוונתו הייתה להרביץ לו. הנאשם אישר שהלם בדלת הדירה באמצעות פטיש, ובלשונו: **"פטיש קטן כזה"**. וכך מסר הנאשם 1 בעדותו על שהתרחש: **"כן, באתי באופנוע לשם. דפקתי על הדלת, ההורים שלו פתחו את הדלת, ראיתי שהוא לא בבית, אמרתי - סליחה, והלכתי. אם הייתי רוצה לפגוע במישהו שלא קשור אליו, הייתי פוגע בהורים שלו, לא כמו שמציינים את זה רציתי לפגוע בילדים, שבן אדם שמצית דלת, בא להצית דלת, לפגוע בדלת, לא בא לפגוע באף אחד אחר. הבנת? אז אם רציתי לפגוע במישהו, אז למה לא פגעתי בהורים שלו? באתי לחפש אותו, ספציפית אותו, רציתי להרביץ לו, אני אומר לך את האמת. זהו, זה כל ה-, לא הייתה כוונה לפגוע בהורים שלו, לא לפגוע באנשים חפים מפשע ובמיוחד בילדים, אנחנו לא מחבלים"**.

הנאשם 1 נשאל האם שוחח עם הוריו של נתנאל, והשיב: **"הייתה שיחה, כן. שיחה קצרה, כמה מילים, אני לא כל כך זוכר, זה היה ממש מזמן. אמרנו לי שנתנאל לא פה, יש פה ילדים, לא יודע, משהו כזה, אמרתי סליחה והלכתי, זה לא, ההורים שלו לא מעניינים אותי"**.

בהמשך עדותו נדרש הנאשם 1 לפשר מעשיו באותו אירוע והוסיף: **"עשיתי טעות, התעצבנתי, עשיתי טעות, נכון שפעלתי בעצבים, עשיתי טעות אבל נורא עיצבן אותי כי הוא לא הפסיק והוא לכלך עם אנשים"**.

בהמשך עדותו נשאל הנאשם על אירוע ההצתה, מושא האישום השני, לפיו נטען כי הגיע עם הנאשם 2 לאותה דירה שבה התגוררה משפחתו של נתנאל והצית את דלתה. הנאשם 1 אישר את המיוחס לו ומסר כך: **"כן. באתי לחפש אותו, רציתי להרביץ לו, דפקתי בדלת, לקחתי, רוב הסיכויים אמרתי שהוא לא יהיה בבית, שסיכוי גבוה שהוא לא יהיה בבית. אז אמרתי אני אעביר לו מסר, איזה אזהרה, לשרוף לו את הדלת. וזהו, ונאשם 2 בא איתי, הוא לא עשה כלום, הוא רק בא איתי, הוא לא עשה שום דבר, אני הצתתי את הדלת. אבל הכוונה הייתה להצית דלת, לא לפגוע באף אחד אחר, זו לא הייתה הכוונה שלי, לפגוע במישהו. הכוונה הייתה להצית רק דלת, מי שמצית דלת, רוצה להצית דלת. מי שמצית דלת, רוצה להצית דלת, לא דירה, במיוחד אם מישהו רוצה להצית דירה, במיוחד שהדירה בקומה ראשונה, יכול לזרוק בקבוק תבערה בתוך הבית, יכול, לא מצית דלת. הם מציגים את זה בצורה אחרת, כי העבודה שלהם זה לנפח ולעשות לי כמה שיותר רע, לקחת תמונה ולהשחיר אותה, זה העבודה שלהם, אתה מבין? אבל זה לא מה, זה ממש אחרת לגמרי, זה לא מה שהיה, זה לא המציאות"**.

הנאשם 1 מסר בעדותו שהצתת הדלת בוצעה מבחוח, הוצת השטיח שהיה צמוד לדלת, וזאת בעזרת **"חצי בקבוק דלק"**, שהביא עמו. הנאשם 1 הסביר: **"לקחתי בקבוק ריק, שאבתי דלק בדרך"**. ובהמשך אישר כי נתן לנאשם 2 להחזיק את בקבוק הדלק.

הנאשם 1 נשאל הכיצד נכוונה אחת הילדות ששהתה בדירה והשיב: **"אני דפקתי בדלת, צעקתי 'נתנאל, נתנאל', וכנראה שהילדה עמדה אחרי הדלת כמו שהיא אומרת, שהיא אמרה שהוא לא בבית. אם**

היא אומרת, זה נכון, היא אמרה את זה, אין לה סיבה לשקר, אין לה אינטרס לשקר. ואני נוסע עם קסדה של 'Arai', זה קסדה של 4 אלף שקל, היא בנויה למהירויות גבוהות, היא קסדה אטומה, אתה שם אותה על הראש, היא לא זזה לך על הראש והמשקף היה סגור, אז לא שמעתי. וגם באתי ככוונה, באתי לעשות רעש, לא באתי בשקט לעשות איזה נזק שיתפשט, שיהיה משהו, באתי דפקתי בדלת של השכנים, צעקתי, עשיתי חריקות עם האופנוע למטה, לא באתי בשקט להזיק שמהו יתפתח ו-, באתי להצית את הדלת, שיהיה הצתה של הדלת, יהיה קצת פיח והשכנים יכבו וזהו, להעביר לו מסר".

הנאשם 1 גרס בעדותו: "אני לא ידעתי שיש ילדים בבית, לא ידעתי, וגם בלי שום קשר, בן אדם שמצית דלת, מתכוון להצית את הדלת, לא מתכוון מעבר לזה. מתכוון להצית דלת" ... כנראה היא עמדה והסתכלה בעינית, היא עמדה צמוד לדלת וזה מה, זה ההסבר היחידי".

הנאשם 1 שלל את הגרסה כי ניהל שיח עם אחת הילדות מתוך הדירה, בטרם הצית את הדלת, והוסיף כי חבש קסדה אטומה על ראשו. ברם, בהמשך עדותו הסביר: "אם אתה רוצה לדבר עם בן אדם, אתה יכול לפתוח את המשקף של הקסדה ולדבר איתו. אם אתה עומד מולו, רוצה לדבר איתו, אז אתה פותח את המשקף ומדבר איתו". בהקשר זה מסר כי יתכן וכך שוחח עם אחד השכנים, ילד כבן 11, בעת שנכנס לבניין ושאל אותו לגבי מיקומה של דירת מגוריו של נתנאל.

הנאשם 1 הסכים כי אין כל סיבה שאותה ילדה תשקר בדבר טענתה כי קיימה עמו שיחה מבעד לדלת, אך שב וגרס כי לא שמע אותה. הנאשם 1 תיאר את פני הדברים כך: "דפקתי בדלת, אמרתי - נתנאל, נתנאל תענה. לא פתחו, ראיתי שאין אף אחד בבית, לא פותחים את הדלת. זהו, אני לא שמעתי. ... ראיתי לא פותחים את הדלת, הדלקתי את הדלת והלכתי".

ובהמשך: "אנחנו באנו במטרה לתת לו מכות, לא לשרוף דלת. במידה שהוא לא יהיה בבית, אמרתי אני אשרוף לו את הדלת, אעביר לו איזה מסר".

וכן טען: "לא לקחתי בחשבון שזה מה שיקרה. אם הייתי לוקח בחשבון שזה מה שיקרה, לא הייתי עושה את זה, ואני מצטער, עשיתי טעות, התכוונתי להצית דלת, לא התכוונתי לפגוע באף אחד".

הנאשם 1 נשאל על אפשרות, שעובר להצתת הדירה, שהיה בתוכה אדם מבוגר מפוחד ומבועת, שיתכן וביקש שלא יעשה כלום, אבל לטענתו הוא לא שמע את הדברים, ועל כך השיב: "הכל יכול להיות". "לא לקחתי את זה בחשבון אבל". לדבריו כל רצונו היה להעביר מסר של אזהרה לנתנאל, אך לא לפגוע באיש. כשנשאל על האפשרות שהוריו של נתנאל, עמם שוחח באירוע הקודם, שהו בבית, השיב: "הכל יכול להיות. לא חשבתי עכשיו בראש - יכול להיות שהם שם. ראיתי לא פותחים, לא פותחים, אין אף אחד בבית, אני לוקח בראש שאין אף אחד בבית וזהו, זה מה שהיה". וכן: "אני לא ידעתי באותו זמן מי עומד

מאחורי הדלת, אם יש אנשים או אין. הנאשם 1 טען בעדותו: "דופק בדלת, צריכים לפתוח לך את הדלת, לא?". כשנשאל הכיצד דפק בדלת הבהיר כי מדובר בדפיקות חזקות וכי הם עשו הרבה רעש עם הגעתם למקום.

הנאשם 1 השיב בחיוב לשאלת בא כוחו לפיה: "ברור לך שאתה מודה גם בזה שפגעת בדלת, באישום הראשון, ובהצתה באישום השני". הנאשם 1 הוסיף: "זה כואב מאוד, יש לי ילדים, בחיים לא הייתי רוצה לפגוע בילדים. אחרון העבריינים לא היה רוצה לפגוע בילדים, זה לא הגיוני, זה הזוי".

הנאשם 1 אישר בעדותו כי בשיחתו עם נתנאל, באותו הערב שבו הצית את דלת משפחתו הוא חשש שמאזינים לשיחותיו, וכך העיד: "כן, חששתי שמאזינים לי, בגלל זה לא דיברתי. זה שקוף, אתה רואה את זה בשיחה, אפשר לשמוע את זה....".

57. **הנאשם 2** גולל בעדותו את חלקו באירוע ההצתה, מושא האישום השני, וכך העיד: "באותו יום היינו, אני, נתן ועוד איזה בחור שאם אני לא טועה קוראים לו שימי או ידי, והיינו בבית של שוקי. שוקי קרא לי למרפסת, ישבתי איתו במרפסת, היה נראה שעובר עליו איזה משהו. הוא הסביר לי שיש איזה בחור שלכלך עליו, שקילל את אמא שלו על זה שהיא נכה, ודברים שאני אפילו לא רוצה להגיד אותם מרוב שזה מגעיל. הוא הסביר לי שהוא רוצה לתפוס אותו, להרביץ לו, שילמד לשמור על הפה שלו. הוא ביקש ממני שאני אבוא איתו, בדיעבד, אם הבחור הזה לא יהיה לבד. שהוא יפתח את הדלת, אם הבחור לא יהיה לבד, ליתר ביטחון שאני אבוא איתו. הוא יצא מהמרפסת וחזר אחרי כמה דקות, הביא לי שתי שקיות ומעיל של אופנוע. לבשתי את המעיל, בשקית אחת הייתה קסדה, בשקית השנייה היו בגדים. ירדנו כולנו במעלית, עלינו על האופנוע ונסענו משם. ... אני ושוקי נסענו לדרכנו, וכל האנשים שהיו שם התפזרו. ואני זוכר שבסמוך לבניין, הרי השקית הייתה באופנוע, אני לא חבשתי אותה בבניין. הקסדה שהייתה בשקית. ובסמוך לבניין, אחרי שנסענו והתרחקנו מהבניין, הוצאתי את הקסדה מהשקית וחבשתי אותה, והמשכנו בנסיעה לכיוון חולון. כשהגענו לחולון, אני זוכר עצרנו באזור ביתו של נתן אמינוב, עצרנו שם. שוקי לקח את השקית עם הבגדים, הוציא משם משאבת דלק ובקבוק, ולקח את השקית לבית של נתן, השאיר אותה שם. כשהוא חזר, הוא פתח את טנק הדלק של האופנוע והתחיל לשאוב דלק דרך משאבת הדלק לבקבוק. באותם רגעים שאלתי אותו - שוקי, למה זה? הוא אמר לי - אל תדאג, זה לא קשור אליך. עלינו על האופנוע, בזמן הזה השקית הייתה בינו לבין הכידון, עם הבקבוק דלק, ונסענו לביתו של נתנאל. כשהגענו לביתו, יש שם כמו חניה כזאת, נכנסנו לחניה, הוא החנה את האופנוע בסמוך לבניין, צמוד לבניין. היו שם שני אנשים אם זכור לי, ירדנו מהאופנוע, הוא הבחין בהם, הוא ניגש אליהם, אני לא זוכר מה הם דיברו בדיוק, ומשם עלינו לבית של נתנאל. כשנכנסנו ללובי, הוא הוציא את הפטישון שהיה לו, פטיש, והתחיל לעשות רעש עם הפטיש הזה במעקה, היה המון רעש. הגענו לדירה של נתנאל, הוא דפק על הדלת, תוך כדי הדפיקות הוא צועק 'נתנאל, נתנאל'. אני זוכר זה לקח איזה כמה רגעים, והשכנה שצמודה לבית של נתנאל פתחה את הדלת, אני לא זוכר אם היא פתחה בגלל ששוקי דפק גם אצלה, או שהיא פתחה בגלל שחושבים שדופקים אצלה מהרעש של הפטיש. היא פתחה את הדלת ולא כל כך הבנתי מה היה הדו שיח ביניהם, הבנתי שהיא לא מבינה מה רוצים ממנה. אני זוכר שהיה איתו

עוד איזה מישהו בבית, שהוא קרא לה והיא הסתכלה עליו והוא אמר לה להיכנס לדירה, והיא סגרה את הדלת. אחרי זה שוקי ניגש אליי, אמר לי - שנייה אני מגיע. וירד למטה. אני בזמן הזה חשבת שהוא יורד לבדוק אם יש מישהו בחלון של הבית, אם יש אור בבית, אם יש מישהו בבית. אחרי כמה רגעים הוא חזר אליי, חזר עם בקבוק של דלק. בזמן הזה אני עומד צמוד למדרגות לכיוון הלובי, הוא מגיע לדלת, מתחיל לשפוך את הדלק, אני באותם רגעים לא הבנתי כל כך מה קורה. מהלחץ ירדתי לכיוון הלובי, חיכיתי שם איזה כמה רגעים, הוא הגיע אליי, עקף אותי בריצה ואני אחריו, עלינו על האופנוע ונסענו משם. כשנסענו משם זכור לי שנסענו דרך תל אביב, ואיפשהו בתל אביב או ברמת גן, בסמוך לשם, לא הרגשתי טוב. הרגשתי לחוץ, מאוד לחוץ. גם כל הגוף שלי, אפשר להגיד - הרגשה מוזרה, בער. אז ביקשתי ממנו לעצור, סימנתי לו עם היד ככה - תעצור. הוא עצר, לקח לי איזה כמה דקות להתעשת על עצמי, לחזור לעצמי. ניסיתי קצת להירגע, משם חזרנו לביתו. כשחזרנו לביתו אני חוזר שעלינו לדירתו, ואחרי כמה דקות, לא עבר כל כך הרבה זמן, לקחתי את הקסדה שהייתה בתוך השקית, סמוך לביתו לפני זה, סמוך לביתו לפני זה הכנסתי את הקסדה לשקית, נכנסנו לדירתו ואחרי שהייתי כמה זמן אצלו בדירה, כמה דקות אצלו בדירה, ירדתי עם השקית שבתוכה הקסדה, והכנסתי אותה לאוטו, לרכב. היא הסריחה מריח של דלק, למה המשאבה הייתה בתוך השקית הזאת. משם נכנסתי לרכב, הזזתי אותו כמה רחובות. חזרתי לדירה של שוקי, ניסיתי קצת להירגע. אני זוכר שהייתי שם לא מעט זמן, ומשם חזרתי הביתה".

בהמשך עדותו הטעים הנאשם 2 את הסיבה ש"הקסדה הייתה בתוך השקית", באופן הבא: "כי אני ידעתי שאני מצולם, מן הסתם אני לא רציתי שישיוכו אותי לאירוע. שלא ישיוכו אותי בנסיעה על האופנוע". הנאשם 2 הסביר בעדותו כי גם בדרכם חזרה לדירתו של הנאשם 1 הוא הוריד את הקסדה מעל ראשו סמוך לבניין מגוריו, מהטעם הבא: "כל הבניין שלו מרושת מצלמות, את זה אתם יודעים. אז עוד פעם, לא רציתי שישיוכו אותי, נסעתי איתו כל הדרך על האופנוע אז הכנסתי את הקסדה לשקית". הנאשם 2 נשאל מדוע הזיז את הרכב מספר רחובות והשיב: "באותם רגעים רצו לי הרבה מחשבות בראש, ואני חשבתי שכל רגע יכולים לדפוק משטרה בבית של שוקי, ואני הייתי שם, אז הזזתי את הרכב עם הקסדה, שלא ישיוכו את הקסדה לאירוע, עם ריח של דלק".

הנאשם 2 נשאל היכן הנאשם 1 שפך את הדלק, לצורך ההצתה, והשיב: "מה שזכור לי, זה על השטיחון. היה שם סוג של שטיחון".

הנאשם 2 נשאל על ההיכרות בינו לבין נתנאל, והשיב: "אני לא מכיר את הבן אדם הזה, לא ראיתי אותו. פעם ראשונה ששמעתי עליו, באותו זמן של האירוע אני בכלל לא ידעתי איך קוראים לו, רק אחרי זה בדיעבד הבנתי שקוראים לו נתנאל. לא הכרתי אותו לפני זה".

הנאשם 2 אישר בעדותו כי ידע שמטרת הנסיעה לביתו של נתנאל הייתה כדי לפגוע בו, וכך מסר: "אני ידעתי שהולכים במטרה לפגוע בבן אדם ולהרביץ לו". ובהמשך הוסיף: "... אני מטרתי בסיפור שאם יקרה לשוקי משהו, אז אני פה לעזור לו". הנאשם 2 אישר בעדותו כי הבין שמדובר במפגש שהינו בגדר

מעשה פלילי והבהיר כי הביא בחשבון שהאירוע היה יכול להיגרר לאלימות והתכוון לקחת בו חלק פעיל, לרבות הפגנת אלימות מבחינתו, לצדו של נאשם 1.

הנאשם 2 נדרש לטענה שנשמעה, לפיה חבישת הקסדה מנעה מהם שמיעת הנעשה בסביבה, בעיקר הדגש לשיח הנטען עם הילדים שנכחו בדירה. הנאשם 2 העיד בהקשר זה, בין היתר, כך: **"אם אני עכשיו אעמוד ממש קרוב אליך ואני מדבר איתך בקול מאוד גבוה, אז כן אתה תשמע אותי. אתה תשמע משהו"**. ובהמשך חידד כי מדובר במרחק של פחות ממטר.

הנאשם 2 אישר שהוא והנאשם 1 שוחחו ביניהם בעת ששהו בחדר המדרגות מחוץ לדירה של משפחת נתנאל.

כמו כן, הנאשם 2 אישר כי נכח במקום בעת שהנאשם 1 שוחח עם השכנה שגרה בצמידות לדירת משפחתו של נתנאל, דלת ליד דלת עם קיר משותף, וכך מסר: **"אמרתי לך, אני לא זוכר אם שוקי דפק אצלה או שהיא פתחה את הדלת בעקבות הדפיקות, ומרוב שהרעש היה חזק, היא חשבה שדופקים אצלה, כשהיא פתחה את הדלת היה דו שיח בינה לבין שוקי. היא לא הבינה, לפי התנועות גוף שלה אני הבנתי שהיא לא הבינה מה הוא רוצה ממנה"**. בחקירתו החוזרת, הוסיף הנאשם 2, כי בעת שהנאשם 1 שוחח עם אותה שכנה הוא הרים את משקף הקסדה, אך היא לא הבינה מה הוא רוצה ומישהו קרא לה מתוך הבית, אז היא נכנסה חזרה וסגרה את הדלת. לאחר מכן, הנאשם 1 התקרב אליו, דיבר אתו, ומשם הוא ירד למטה לאופנוע ושב עם בקבוק הדלק לצורך הצתת דלת הדירה של משפחת נתנאל.

הנאשם 2 נשאל לפשר השקיות שאחז בידיו, כפי שנצפה במצלמות בניין מגוריו של הנאשם 1, בעוד שבצאתם מהדירה אחז בשתי שקיות ובחזרתם לבניין אחז בשקית אחת. הנאשם 2 הטעים בעדותו כי בשקיות היו בגדים, שהיו שייכים לנתן אמינוב, והם הביאו לו את בגדים לביתו, בדרכם לדירת משפחת נתנאל. בהקשר זה יש לציין, כפי שגם אישר הנאשם 2 בעדותו, כי למעשה אותו נתן אמינוב יצא עמם מהדירה של הנאשם 1 בטרם נסעו לדירת משפחת נתנאל, אלא שהוא נסע לדרכו לבדו על האופנוע שלו. הנאשם 2 טען שבשקית אחת הונחה קסדה שבהמשך חבש על ראשו ובשקית השנייה היו בגדים של נתן אמינוב, וכך הסביר בעדותו: **"זה הבגדים האלה הגיעו לנתן אמינוב לבית, כי אמנם הוא היה צריך לקחת אותם, אבל לא היה לו מקום באופנוע. אם זכור לי נכון, היה לו קסדות מתחת לכיסא של האופנוע, אז אנחנו הקפצנו לו את השקית הזאת עם הבגדים"**. לדברי הנאשם 2, עם הגעתם למקום מגוריו של נתן אמינוב, הנאשם 1 עזב את האופנוע והניח אצלו את הבגדים, בעוד שהוא עצמו נותר לעמוד ליד האופנוע. לדבריו, לאחר שהנאשם 1 הניח את הבגדים אצל נתן אמינוב, הוא הוציא מאותה שקית משאבת דלק ובקבוק, שהונחו שם קודם, ולנגד עיניו שאב דלק מהאופנוע לתוך הבקבוק. הנאשם 2 נשאל בעדותו האם הוא שאל את הנאשם 1 לפשר מעשיו והשיב על כך בשלילה. בהמשך טען כי שיער שהדלק נועד לשריפת הבגדים שהם עצמם לבשו.

הנאשם 2 נשאל בחקירתו, הכיצד עצם הנסיעה למקום מגוריו של נתן אמינוב והבאת הבגדים לידי כלל לא נזכרה בעדותו של הנאשם 1 והיא אף אינה עולה בקנה אחד עם נתוני איכוני הדרך של נתיב נסיעתם מדירתו של הנאשם 1 לדירת משפחת נתנאל, הלוך וחזור, כפי שהתקבלו מחברת איתוראן, אך לא נשמע כל הסבר

מפיו. ב"כ המאשימה הקשה ושאל את הנאשם 2 מדוע היה צורך שהנאשם 1 יעזוב את האופנוע על מנת להביא את הבגדים לידי נתן אמינוב, בהינתן שגם האחרון עזב עמם את דירת הנאשם 1 ונסע במקביל אליהם לדירתו, כפי גרסת הנאשם 2 עצמו, אך לא נשמע כל הסבר לכך מטעמו.

הנאשם 2 אישר שביקש להסתיר את תחולת השקיות שהחזיק בידיו, כפי שהדבר נצפה במצלמות בניין מגוריו של הנאשם 1, לרבות אלו המותקנות במעלית הבניין, והטעים כי ביקש להסתיר את הקסדה שהייתה באחת השקיות, על מנת שלא ישייכו אותו לנסיעה על אופנוע עם נאשם 1.

הנאשם 2 שיתף כאמור בעדותו כי לאחר אירוע ההצתה חש ברע בדרכם חזרה, וביקש מהנאשם 1 לעצור את האופנוע. וכך מסר: **"הרגשתי ממש לא טוב ארז, אני זוכר שהייתה לי הרגשה ממש מוזרה בגוף, משהו שלא הרגשתי בחיים. ולא יכולתי להמשיך באותם רגעים בנסיעה על האופנוע, אז ביקשתי ממנו שיעצור, סימנתי לו עם היד. עצרתי, לקחתי כמה דקות להתעשת, לחזור לעצמי, המשכתי לנסוע. זה מבהיל, אני אומר לך את האמת, זה מבהיל. מבהיל דבר כזה, אירוע כזה. מבהיל. ... אני חשבתי שאני מגיע למשהו אחר, ואפשר להגיד הייתה הפתעה. ... הרגשתי הרגשה של מחנק, הייתי צריך לנשום קצת אוויר".** והמשך העדות הוסיף: **"לקח לי זמן להתעשת. ... באותו יום הראש שלי היה עסוק בזה. ... וכשחזרתי לדירתו לקח לי, ישבתי אצלו, לקח לי כמה זמן להירגע ומשם חזרתי הביתה",** וכך לדבריו המשיך להרגיש עד שהלך לישון.

בעקבות דברים אלה, ולאור הפתעתו הנטענת של הנאשם 2 מהנעשה, הוא נשאל האם שוחח עם הנאשם 1 על שארע, והשיב: **"מה שהייתה ביני לבינו שיחה, ומה שהיה ביני לבינו זה יישאר ביני לבינו".** בהמשך עדותו עמד הנאשם 2 שוב ושוב על סירובו לפרט על תוכן שיחותיו עם הנאשם 1 על אודות אותו אירוע.

הנאשם 2 אף סירב לענות לשאלה האם כעס על הנאשם 1 לאחר שהבין כי באירוע נפגעו ילדים, בהינתן טענתו כי כלל לא ידע על הימצאותם בדירה בעת ההצתה, והשיב פעם אחר פעם: **"אין לי מה לענות".**

הנאשם 2 הכחיש בעדותו כי היה חייב כספים לנאשם 1 או עסק בגביית חובות עבורו. בהקשר זה נשאל הנאשם 2 לפשר ההתכתבות בינו לבין הנאשם 1 מיום 16.5.2019 בשעה 20:00, שבמסגרתה כתב הנאשם 1 לנאשם 2 שיתקשר ל"חבר של ליאור", והנאשם 2 השיב לו: **"מה להגיד לו שידע שזה אני",** ומיד לאחר מכן הוסיף: **"אני יביא לך 1400 היום"** (כך במקור - י.ט.). לאחר מכן נרשמו שיחות רבות ביניהם שלא נענו. הנאשם 2 לא סיפק כל הסבר וטען: **"אין לי מושג. אני לא זוכר, זה היה לפני הרבה זמן".**

הנאשם 2 נשאל על התכתבות נוספת בינו לבין נאשם 1 מיום 28.5.2019 בשעה 00:18, היינו שעות אחדות לאחר אירוע ההצתה, שבעקבותיו הנאשם 2 חש שלא בטוב ואף מחנק כפי שפירט בעדותו, ובמסגרתה כתב הנאשם 1 לנאשם 2: **"על תיתערב"** (הטעויות במקור - י.ט.), והנאשם 2 השיב לו: **"שקלים אני מוציא".** הנאשם 2 לא נתן הסבר וטען: **"זה יכול להיות הרבה דברים".**

הנאשם 2 נשאל על שיחה שקיים ביום 4.6.2019 עם ליאור על קניית חוב של 22-23 אלף ₪, והשיב: "לא קשור לתיק, זה לא קשור לשוקי, זה ביני לבין ליאור ואמרתי לך שאני לא רוצה להיכנס לזה, ואתה לא מבין". וכן טען: "הייתה שם איזה אי הבנה של כסף ביני לבין ליאור".

הנאשם 2 אישר בעדותו כי ידע שהנאשם 1 שלח להרבה אנשים קישור לכתבות על אודות אירוע ההצתה, והוסיף: "אני יודע שהוא שלח את זה להרבה אנשים שנתנאל לכלך על שוקי איתם. ... אני יודע, מה זה איך אני יודע? שוקי אמר לי. אני יודע ששוקי שלח להרבה אנשים את הדבר הזה, בגלל שנתנאל לכלך עם האנשים האלה על שוקי".

קביעת מסקנות

58. המשפט הפלילי מחייב את התביעה להוכיח את אשמתו של נאשם בפלילים בדרגה שמעל לספק סביר, ועל בית המשפט להשתכנע כי האשמה הוכחה בהתאם לנטל זה כתנאי להרשעה. בבסיסו של כלל זה הכרעה ערכית, המכירה בעצמתה של הרשעה בפלילים, בתיוג החברתי ובעונשים הנלווים לה, ומוסיפה ומכירה במגבלותיו של הליך הברור העובדתי בבית המשפט, שמטבע הדברים מבוצע בדיעבד, על סמך ראיות שהובאו לפני בית המשפט. בדרך זו ניתנת העדפה למצב שבו אדם שביצע עבירה יזוכה בשל קשיי הוכחה, על פני מצב בו אדם יורשע על לא עוול בכפו (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין; ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.01.2007); ע' גרוס ומ' עורקבי "מעבר לספק סביר" קרית המשפט א 229 (2001)).

59. אקדים אחרית לראשית ואציין כי לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מהעדויות והראיות שהוצגו לפניי, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת והשקר שנתגלו במהלך הדיונים ביחס לכל אחד מהעדים, ובכללם הנאשמים, באתי למסקנה שהמאשימה הניחה מסה ראייתית מספקת באופן שניתן לקבוע ממצאים מרשימים לחובת הנאשמים, באירועים המפורטים בכתב האישום, במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

60. כתב האישום מונה כאמור שני אירועים, בשני אישומים נפרדים, ולצדם מספר עבירות. לצורך הדיון וההכרעה, אדרש לקביעות עובדתיות על יסוד התשתית הראייתית שנפרסה לפניי, בהמשך אציג את הבסיס התחקיתי ורכיבי העבירה הנדרשים לשם הרשעה בכל אחת מהעבירות הרלוונטיות, ולאחר מכן אבחן באופן פרטני כל אחת מהעבירות המפורטות בכתב האישום ביחס לנאשמים, כנגד דרישות החוק לשם הרשעה באותן עבירות.

61. כאמור, לפי כתב האישום, הנאשם 1 הגיע בשני מועדים שונים (בימים: 27.2.2019 ו-27.5.2019) עד לדלת הכניסה של דירת מגורים, שבקומה הראשונה בבניין רב קומות בחולון, שבה מתגוררים בני משפחתו של נתנאל. בביקור הראשון, מושא האישום הראשון, הגיע הנאשם 1 לבדו, רכוב על אופנוע שבשימוש, כשהוא מצויד בחפץ מתכתי הנחזה לפטיש, והלם באמצעותו בחוזקה על דלת הדירה וגרם לה לנזקים ניכרים, כשבאותה עת שהו בדירה חלק מבני משפחתו של נתנאל.

בפעם השנייה, הגיעו שני הנאשמים יחדיו, רכובים על האופנוע שבשימוש של נאשם 1, עד לדלת הכניסה של

דירת מגורים, הלמו בה בחוזקה, צעקו בשמו של נתנאל, ניהלו שיח מבעד לדלת עם אחותו הקטינה של נתנאל, שפכו בנזין ושילחו אש בדלת הכניסה ולאחר מכן נסו מהמקום רכובים על האופנוע. הרקע למעשים המתוארים לעיל, לפי כתב האישום, חפצו של נאשם 1, שעיסוקו בתקופה הרלוונטית היה מתן הלוואות, להניע את נתנאל לכסות את חובו הכספי.

הרקע למעשים המיוחסים לנאשמים

62. להבנת הרקע למעשים המיוחסים לנאשמים יש לעמוד על היחסים שבין הנאשם 1 לבין נתנאל.
63. ממכלול הראיות שהוצגו לבית המשפט אכן מתבקשת הקביעה כי הנאשם 1 עסק במתן הלוואות כספיות לאחרים, וביניהם גם לנתנאל. עם זאת, יובהר כי לנאשם 1 לא יוחסה כל עבירה בגין עיסוקו זה, והדיון בהקשר זה נועד אך לצורך סקירת הרקע לביצוע המעשים הפליליים המיוחסים לו, כפי שעלה מהמסכת הראייתית.
64. ממצאי סריקת מכשיר הטלפון הנייד של נאשם 1 (ת/190) עלה בין היתר כי הנאשם 1 החזיק במכשיר הטלפון "פתקים", הכוללים רשימות של שמות או כינויים ולצדם סכומים הנעים בין מאות לאלפי שקלים. באחד הפתקים הופיע שמו של נתנאל ולצדו נרשמה הספרה: "7". כמו כן, נמצאו תמונות של מחברת הכוללת רשימת שמות ולצדה סכומים כתובים בכתב יד. יש לציין כי בחליפת התכתובות בין הנאשם 1 לבין רעייתו עלה כי הוא שלח לה צילום של אותם "פתקים".
65. בנוסף מדו"ח סריקת מכשיר הטלפון הנייד של נאשם 1 (ת/190) עלה בברור כי הנאשם 1 עסק במתן הלוואות והפעיל אחרים לגביית כספים. כך למשל, כתב לו רועי גואטה ביום 14.5.2019: **"...יש לך אצלי 1,500 של אורן ועוד 1,000 שלי ובקשר לאורן תהיה רגוע אם הכסף אחי בדוק גם אני אחרי על כל הכסף שלא אני בקשר אם אחותו יום יומים יבוא את כל הכסף אם צריכים להביא לי 1,100 אלף לסגור לא אם כולם הכל טוב דבר איתי אחי..."** (הטעויות במקור - י.ט.).
66. הוגש דו"ח סריקת הטלפון של נאשם 1 מהתאריכים 27.5.2019-28.5.2019 (ת/189), ממנו עלה, בין היתר, כי ביום 27.5.2019 היו התקשרויות רבות בין הנאשם 1 לבין אחרים, ביניהם הנאשם 2, אדיר קדוש, דור דור ואחרים בנוגע לכספים; ישנה התכתבות עם בחור בשם עדן על כספים, לפיה עדן כתב לנאשם 1: **"בכסף שאביאל מגיע לך", "אני אחראי לך על 7 וחצי וזה מה סיכמנו, נכון"**. בתגובה לכך הנאשם 1 החזיר הודעה ובה קללות וגידופים וביקש ממנו להתקשר.
67. מדו"ח סריקת צ'טים בין הנאשם 1 לבין אחרים, נמצא כי הנאשם 1 שלח אחד בשם אדיר קדוש לאסוף עבורו כספים מאלה שחייבים לו (ת/188).

68. בתכתובת בין הנאשם 1 לבין ליאור גלם (ת/188), החל מיום 15.5.2019 ואילך ניתן להבין שליאור גלם לווה כספים מהנאשם 1. נמצא כי הנאשם 1 ניסה לא אחת להשיג את ליאור גלם, לעתים בלשון מגדפת, אך האחרון התחמק ונמנע מלענות. ביום 28.5.2019 בשעה 01:08, שעות אחדות לאחר אירוע ההצתה, שלח הנאשם 1 לליאור גלם קישור לכתבה על אודות ההצתה עם תמונות של הדלת השרופה, ובשעה 03:46 כתב לו: "ימניאק". ביום 29.5.2019 בשעה 02:17 השיב ליאור גלם לנאשם בכתבו לו כך: **"הכסף מוכן תגיד לו מחר שיבוא אלי אחרי העבודת שירות אחי"**.

69. בתכתובת שבין הנאשם 1 לבין תומר דודו עלה כי האחרון חב כספים לנאשם 1, וביום 27.5.2019 כתב לו: **"הצלחתי לארגן לך אחי אבל זה 600 שקל כפרה" (ת/188)**.

70. לבית המשפט הוצגו תמלילי שיחות שקיים הנאשם 1 עם אחרים, במועדים שונים (ת/33), וביניהן שיחה מיום 12.5.2019 בין הנאשם 1 לבין עוזי, שבמהלכה נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

נאשם 1: תשמע טוב, תשמע טוב. לך תיקח הלוואה מישהו אחר תחזיר לי את הכסף הבנת? עוזי: אני לא לוקח מאח שלך כלום, לא יהיה.

נאשם 1: אני בשנייה... אם אני בא אליך בלי ... , אני בא אליך עכשיו, אתה מתחייב לקחת הלוואה ממישהו אחר ... מתחנן לקחת הלוואה ממישהו אחר, מתחנן. שאני מדבר יפה לא מבינים כאילו?

עוזי: תגיד מה אתה... עוד פעם אתה ל... עלית על איזה סרטון? מה יש לך אחי? נאשם 1: תשמע מה בא לי היום אחי. סבבה? עוזי: מה?

נאשם 1: כוס אמא של כולם אחי, כולם מנאייק, כולי מתוסבך. ... נאשם 1: אתה רוצה לבדוק אותי? אה? תגיד כן.

נאשם 1: ... אני אומר לו יא בן שרמוטה, איפה הכסף פה? עוזי: מה קשור ... אני מתנהג איתך יפה, אני לא מדבר איתך לא יפה. נאשם 1: אף אחד לא יכול להתנהג איתי לא יפה, אחי אני שם זין כל החיים, לא אכפת לי למות גם. סבבה ש... אין לי נשמה. בכל מקרה, על הזין שלי הכול, על הזין שלי.

נאשם 1: ... אתה רוצה אני אקפוץ אליך היום? אביא לך כמה דברים יא בן זונה? ... נאשם 1: עוזי שומע? תקשיב...

עוזי: לא אבל עוד פעם התחלת? עוד פעם אתה לא מכבד? נאשם 1: מה זה לא מכבד אחי? מגיע לי כסף ... אתה לא משלם. ...

נאשם 1: עוזי תקשיב טוב, תשאל כל השוק בחוץ הם כולם (מילים לא ברורות) להתעסק אחי, הבנת? למה לי אין לי ערך לחיים האלה. הבנת? הנשמה שלי שרופה (מילים לא

ברורות) על הזין שלי הכל, אין לי ערך לחיים אחי. אתה מכבד, אתה לא יכול לכבד, אני מכבד אחי. על הזין שלי הכל. כל זה (מילים לא ברורות).

עוזי: מה כל בן אדם שאתה לא רואה אותו ואף אחד...

נאשם 1: לא רואה אף אחד אח שלי, איך אני איתר?

...

נאשם 1: לפעמים בא לי לשים עלי קסדה... (מילים לא ברורות).

...

נאשם 1: אתה יודע מה הבעיה? שכל העבריינים הילדות עם הקוקיות האלה, עשו שתי קבלות בחיים משחקים אותם גנגסטרים. אני בחור אנדרלין בשביל הכיף אני עושה את זה, הבנת? ואני (מילה לא ברורה) אני אפרק את כל... אני אפרק את כל העולם הבן זונה הזה, העולם הזה שרמוטה מניאק, העולם הזה זין. תהיה טוב, יהיה לך רע, תהיה רע, יהיה לך טוב אנשים פה זונות אנשים מנאייק אחי, באים...

...

נאשם 1: ... לוקח סיכונים של מאסרי עולם בשביל חברים אל תזיין את המוח.

עוזי: בסדר, שתהיה בריא, שהשם ישמור אותך.

נאשם 1: בקיצור מתי לשלוח אותו?

עוזי: מחר ב... אחרי צהריים אני אתקשר אלייך, אל תשלח אף אחד אחי, בחיים שלך.

נאשם 1: אני מביא נהג אחי, יעבוד...

עוזי: לא נהג ולא נהגים, מה נהיית (מילה לא ברורה) יש לך נהג?

נאשם 1: יש לי שתי נהגים.

...

נאשם 1: תדע לך אנשים חייבים לי מתוך אהבה, לא מתוך פחד.

...

נאשם 1: היטלר הבן זונה הזה עשה חצי עבודה, השוטר ... הבן זונה. כן, הרי היהודים רוצים

פה להרים את הזין כולם. ... אתה רוצה לראות? ..."

הנאשם 1 אישר בעדותו בבית המשפט כי עוזי הוא חבר שלו וגם הוא חייב לו כספים. הנאשם 1 מסר כי עוזי לווה ממנו 60 אלף ש"ח. הנאשם 1 סירב ממושכות להשיב לשאלות בנוגע לריבית הנלווית להלוואה זו, ובהמשך טען בביטול כי עוזי מחזיר רק את סכום קרן ללא ריבית. בהמשך הקשה התובע ועימת את הנאשם 1 עם האמירות הקשות שהשמיע בשיחה כלפי עוזי, והנאשם 1 השיב בכעס: "הוא לא משלם לי שנים, אני אומר לך, שנים".

71. שיחה אחרת התקיימה בין הנאשם 1 לבין אביו ביום 12.5.2019, שבמהלכה שוחחו על אדם אחר שכונה בפיהם: "דני הקרחת", ובמהלכה נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"נאשם 1: אמרתי לו מה אתה (לא ברור) עשרים אלף, אה? איפה אתה, בוא ניפגש, יא בן

זונה...

...

נאשם 1: אמרתי לו מה (לא ברור) עשרים אלף, איפה אתה יא בן זונה, בוא ניפגש, יא שוטר,

יא שרמוטה, בוא, בוא, פעם הבאה שניפגש ברמזור... אני אדקור אותך, יא בן זונה,
יא מזדיין בתחת אמרתי לו.

אבא: עם מי דיברת, עם דני?

נאשם 1: דני, כן.

אבא: נו, נו, מה יש לך איתו?

...

נאשם 1: הוא אמר שבוע הבא הוא יביא את הכסף.

...

אבא: בסדר, מה אתה רוצה, אז מה קרה כאילו, מה.

נאשם 1: בן זונה, זה קוקסינל זה, נו, (לא ברור)

...

אבא: תקשיב... שוקי, שוקי, הלו, הלו, תקשיב, תעביר (לא ברור) אמרנו לך מזמן, הבנת?
מזמן אמרנו, מזמן אמרנו לך.

נאשם 1: (לא ברור) אני אראה אותו אני אדפוק לו עשרים סטירות.

...

אבא: סגור... סגור... עדיף שתסגור את הטלפון, מתי (לא ברור) לישון תלך לישון הכי טוב.
אל תדבר עם אף אחד. יאללה, סגור את הטלפון. נראה לי קמת.. אתה צד הפוך
היום.

נאשם 1: לא, טוב מאד, עכשיו הוא יביא את הכסף.

...

נאשם 1: (לא ברור) בכלל אמרתי לו, אני פעם הבאה אראה אותך ברמזור אני אדקור אותך,
אדקור אותך יא בן זונה, איפה אתה, בוא ניפגש (לא ברור)..."

72. בשיחה בין הנאשם 1 לבין דוד מיום 1.5.2019, נאמרו בין היתר, הדברים הבאים:

"נאשם 1: תגיד לי, מה רציתי להגיד לך... אתה מביא לי היום שקלים?

דוד: מה זה?

נאשם 1: מתי תעלה כבר בכסף יא חתיכת נקניק, מתי תעלה כבר בכסף? תעלה בכסף כבר

...

נאשם 1: ... אתה שומע תגיד לי אתה רואה את אנג'ל?

דוד: מה זה?

נאשם 1: נתנאל אנג'ל אתה רואה אותו? נתנאל אנג'ל הבן זונה הזה?

דוד: מי זה?

נאשם 1: נתנאל אנג'ל

דוד: נתנאל אנג'ל? לא, לא יצא לי לראות אותו. לא יצא לי.

נאשם 1: טוב חיים שלי

דוד: הוא חייב לך שקלים?

נאשם 1: כן עם הפנים אני אדבר איתך...

73. בשיחה בין הנאשם 1 לבין מאור מיום 27.5.2019, נאמרו בין היתר, הדברים הבאים:

"נאשם 1: אתה תעזור לי עם הדחליל אחי

...

מאור: נו?

נאשם 1: הצ'ק, הצ'ק שבע, סבבה...

מאור: נו? נו?

נאשם 1: אני משלם עכשיו עשר על הצ'ק הזה, הבנת?

מאור: כן

נאשם 1: אתה מבין? בסדר?

מאור: אין בעיה סגור

נאשם 1: ואם אני אדע אחי... אם אני אדע שאתה משקר אותי אחי, באמא שלי אני ואתה לא נהיה חברים יותר בחיים אחי.

מאור: בסדר

נאשם 1: תפנים את זה, למה זה לא יוצא לי מהראש אחי סבבה?

מאור: טוב טוב אח שלי, טוב

"...

74. בחיפוש שנערך בדירתו של הנאשם 1 נתפסו, בין היתר, כ-10 המחאות שונות לפקודת הנאשם 1, מגורמים שונים בסכומים של אלפי שקלים ועשרות אלפי שקלים, ללא תאריכים, בסכום כולל של 103,000 ₪ (ת/63); וכן נתפסו 12 המחאות ע"ש הנאשם 1 בסכום של 6,946 ₪, ובסה"כ 83,352 ₪. הנאשם 1 לא נתן הסבר לאותן המחאות, בעוד שטען כי אינו עובד בשל מצב רפואי.

75. נתנאל אישר בחקירותיו במשטרה, אשר התקבלו כאמור כראיות לאמיתות תכנן לאחר שנתנאל הוכרז כעד עוין (בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות), כי הוא עודנו חייב לנאשם 1 סכום של 7,000 ₪, בשל הלוואה כספית שנטל ממנו בעבר.

76. הנאשם 1 אישר בעדותו כי בעבר עסק במתן הלוואות כספים לאחרים, שחלקם עודם חייבים לו, ביניהם נתנאל, אשר קיבל ממנו סכום של כ-10 אלף ₪, לפני 4-5 שנים, ונותר חייב לו 7,000 ₪.

77. הנאשם 1 אישר בעדותו את אשר נשמע בהאזנת סתר בשיחה שקיים עם מאור, לפיה היה נכון לשלם גם 10,000 ₪ עבור גביית החוב מנתנאל שעמד על סך 7,000 ₪. בהקשר זה הסביר כך: **"הייתי מוכן לשלם 10 אלף רק שיגידו לי, שיתפסו אותו, שיגידו לי איפה הוא, לא קשור לכסף, זה לא קשור לחוב. ... הצ'ק הזה 7, אני משלם עליו 10. כאילו לא מעניין אותי מהכסף, זה לא עניין של כסף. ... דה לך ואני שמח שלא קטעתי אותך. אני מסכים עם מה שאתה אומר, כי אתה מדבר על הראיות. אתה אומר, אתה על אותו צ'ק 7, מוכן לשלם גם 10. אתה עצמך מעיד שההקשר כאן הוא הקשר כספי**

בלבד".

בהמשך הסביר שביקש ממאור לאתר עבורו את נתנאל, שכונה בפיו "הדחליל", וכך הוסיף: "הוא יודע שהוא חייב לי 7 אלף, הוא הכיר לי אותו, סבבה? הוא יודע שהוא חייב לי 7 אלף. אני מראה לו שהוא חייב לי 7, לא מעניין אותי הכסף, זה לא קשור לכסף, קח 10 אלף רק תתפוס לי אותו, זהו. זה מה שהשיחה הזאת אומרת, לא קשור לכסף. ראית פעם בן אדם שחייבים לו 7 אלף ומוכן לשלם 10 אלף על 7 אלף? תגיד לי, זה נשמע לך הגיוני? ...".

78. עם זאת, הנאשם 1 טען בעדותו כי החוב הכספי של נתנאל לא היה המניע למעשיו, אלא דברי ה"לכלוכים" שהשמיע נתנאל כלפיו. הנאשם 1 טען בעדותו כי לנתנאל יש "פה מסריח", הוא "לכלכך" והכפיש אותו באזני אחרים, פגע בכבודה של אמו וקלל אותה בשעה שהתמודדה עם מצב בריאותי מורכב, וכל זה "הרתיח" ו"עצבן" אותו.

79. נתנאל נשאל בחקירתו במשטרה מיום 24.7.2019 על אודות ההלימה על דלת הדירה בפטיש מיום 27.2.2019, מושא האישום הראשון, ומסר כי מדובר בנאשם 1. נתנאל סיפר כי הוא שוחח עם הנאשם 1 באותו היום ולדבריו זו הייתה שיחת "לכלוכים". נתנאל שב וציין כי הוא חייב כסף לנאשם 1. נתנאל נשאל מה לדעתו המניע למעשים שהוא ייחס לנאשם 1 כלפיו, האם החוב הכספי או הלכלוכים שלו עליו, והשיב: "הלכלוכים". עם זאת, נתנאל אישר כי באותה שיחה טלפונית עם הנאשם 1, האחרון שב וביקש ממנו לשלם לו את חובו. נתנאל אישר כי זו הייתה הלוואה נושאת ריבית (100/ת-101).

80. מכל המקובץ, כפי שצינתי לעיל, עולה באופן חד וברור, והדבר אף לא הוכחש, כי הנאשם 1 עסק במתן הלוואות לאחרים, באופן נרחב ואינטנסיבי, השקיע בכך מאמצים רבים, תוך שנעזר באחרים לצורך גביית הכספים. מהשיחות המתועדות שקיים עם חלק מהחייבים עלה יחס אגרסיבי, קצר רוח ומאיים מצדו כלפי אלה שהתעכבו בתשלום חובותיהם.

ממכלול הראיות והעדויות התקבל הרושם שהנאשם 1 פיתח יחס מיוחד, אובססיבי, רווי אמוציות וכעוס כלפי נתנאל, לרבות ואולי בעיקר בנוגע לגביית חובו, על אף שעמד על סכום של 7,000 ₪ בלבד. בכל השיחות המתועדות של הנאשם 1 בהן נקשר שמו של נתנאל היה זה ביחס לחוב הכספי ולא בקשר ל"לכלוכים" שהשמיע כלפיו. דומה כי הנאשם 1 פירש את התנהלותו של נתנאל כמי שהפגין יחס מזלזל כלפיו ואולי בשל כך אף עיכב את החזרת החוב; יתכן גם והדבר היה טמון בכעסו של הנאשם 1 על נתנאל בשל כך ששמע כי הוא מדבר עליו סרה באזני אחרים, או פגע בכבודה של אמו החולה. כך או אחרת, ניכר כי גביית החוב מנתנאל קיבלה עדיפות אצל נאשם 1 וחרגה מגביית חוב רגילה מבחינתו, בדרך שאינה רציונלית או כלכלית, עד כי הביע נכונות להשקיע 10,000 ₪ לצורך גביית החוב מנתנאל שעמד כאמור על סך של 7,000 ₪ בלבד.

81. נחה דעתי כי הנאשם 1 גמר אומר בלבו לגבות את חובו מנתנאל בכל מחיר, ובמסגרת זו אף לתן "תצוגת תכלית" מרתיעה, כדי להזהיר את כל אלה שחייבים לו כסף, על מנת שישמרו את נפשם בטרם יעכבו לו החזרי חוב. לצד זאת, אין לשלול כי בין השניים שררו יחסים עכורים על רקע שיח פוגעני ביניהם, וכי נתנאל סומן אצל נאשם 1 כמי שלא הקפיד על כבודו, פגע בשמו הטוב והתבטא באופן לא ראוי כלפי אמו; וכל זאת ברקע המעשים המתוארים בכתב האישום.

האישום הראשון - אירוע הפגיעה בדלת הדירה מיום 27.2.2019

82. כאמור לפי כתב האישום בתאריך 27.2.2019 בשעה 9:20 לערך הגיע הנאשם 1 רכוב על אופנועו לבניין מגורי משפחתו של נתנאל, במטרה להטיל אימה על נתנאל, בשל כך שלא החזיר את חובו, ועל מנת להניעו לשלמו. נטען כי עם הגעת הנאשם 1 למקום הוא צעק מול חלון הדירה את שמו של נתנאל, בעודו מחזיק חפץ הנחזה להיות אקדח. אביו של נתנאל השיב לנאשם 1 ממרפסת הדירה כי נתנאל אינו מתגורר בדירה ואינו מצוי בקשר עמם. אולם, הנאשם 1 נטל חפץ מתכתי דמוי פטיש, עלה לדירה והחל להלום בעוצמה על דלת הדירה באמצעותה הפטיש, וגם לשברים בדלת, וזאת במטרה להטיל אימה על נתנאל ובני משפחתו וכדי להניע את נתנאל או בני משפחתו לשלם את החוב. נטען כי באותה העת שהו בדירה הוריו ואחיו הקטנים של נתנאל.

83. בהקשר זה נשמעה עדותו של **מאיר אזרן**, בן זוגה הקודם של אמו של נתנאל, המתגורר עם ילדיהם המשותפים בדירה, אותם הילדים ששהו בדירה באירוע ההצתה המתואר באישום השני.

מאיר אזרן סיפר בעדותו כי אנשים מחפשים את נתנאל כל הזמן, בהקשר לגביית חובות, והזכיר מקרה שבו הגיעו שני אנשים על גבי אופנוע עם קסדות על ראשם, ונשמעה צעקה: "נתנאל". אחד מהם עלה לקומת הדירה ודפק עם ברזל הדומה לפטיש על דלת הכניסה וגרם לה נזק, אך הוא לא פתח את הדלת, אלא הזעיק את המשטרה, משום שראה קודם מהמרפסת או מבעד לעינית הדלת שיש עליו משהו שדמה לנשק. מאיר ציין שמסר לזה שדפק על הדלת שנתנאל לא גר במקום, אך זה לא עזר, והשניים ברחו רק עם בואה של המשטרה. לאחר שרוענן זכרוננו, אישר מאיר כי גם מזל נכחה בבית באותה עת.

הוצג סרטון מצלמת הגוף של אחד השוטרים שהגיעו למקום, המתעד את השיחה של השוטר עם מאיר ומזל בתוך הדירה. כמו כן, תועדו בסרטון ובתמונות הנזקים שנגרמו לדופן החיצונית של דלת הכניסה כתוצאה מהלימות בעזרת חפץ כלשהו (ת/106).

בהסכמת הצדדים הוגשו ההודעות שנגבו ממאיר במשטרה, כדלקמן:

(א) חקירה מיום 27.5.2019 (ת/161), במסגרתה מסר מאיר, בין היתר, כי הוא מתגורר בדירה שברח' פנחס לבון 20 בחולון עם שלושת ילדיו, בעוד אמם, מזל מועלם, שהייתה בעבר בת זוגתו, עברה

להתגורר עם בן זוג אחר. מאיר מסר כי למזל בן נוסף בשם נתנאל, שאינו מתגורר בדירה מזה כחצי שנה והוא אינו יודע היכן נתנאל מתגורר. לדבריו, נתנאל מסובך בחובות גבוהים והרבה אנשים מחפשים אותו. מאיר מסר כי באותו הערב נסע עם שכן לראשון לציון ובדרכם הודיעו להם על שריפה בבניין, ולכן הם שבו בחזרה. מאיר סיפר על אירוע קודם, שבו הגיע אחר על אופנוע, חיפש את נתנאל ודפק בדלת עם פטיש והיה לו משהו שדמה לנשק ולכן הזמין משטרה, לא לפני שצעק לו שנתנאל אינו גר יותר במקום.

(ב) חקירה מיום 21.7.2019 (ת/162-ת/163), במסגרתה נשאל מאיר על אודות אשר ארע בדירה ביום 27.2.2019, והוא מסר בין היתר כי הגיע אדם שצעק את השם של נתנאל, והוא ניגש למרפסת וראה אופנוע שחור ואדם עם קסדה שחורה לבוש שחור שנשא נשק על גופו בצמידות למכנס ולבטנו. לדבריו, היה אופנוע נוסף בפינת הרחוב עליו ישב נהג. הבחור עם הקסדה השחורה העמיד את האופנוע השחור. השניים קראו לנתנאל מס' פעמים ואף זרקו אבנים על חלון חדרו. מאיר סיפר שאמר לאחד מהם שנתנאל לא גר פה, אך הוא השיב לו שיקרא לנתנאל וכי הוא יודע שנתנאל נמצא בבית ומתחמק והורה לו להעיר אותו משנתו. מאיר סיפר כי השיב לאותו אדם שנתנאל לא גר איתם והוא אינו בקשר עמם, אך הוא הלך לאופנוע שלו והוציא כלי ברזל כלשהו, שנראה כפטיש, ועלה בריצה במדרגות והחל לדפוק עמו על דלת הדירה. מאיר הוסיף כי אינו יודע כמה פעמים הוא דפק אבל היו כשמונה שקעים בדלת. מאיר מסר כי הוא הזעיק את המשטרה, ולאחר מכן שב למרפסת וראה את אותו אדם עולה על האופנוע השחור, ולאחר מספר ניסיונות להתניעו, הוא יצא בנסיעה מהחנייה של הבניין לכיוון הכביש. לפניו נסע האופנוע השני.

מאיר נשאל מדוע לא מסר לשוטרים, שאותו אדם ביקש לפגוש את נתנאל, והשיב שלא רצה לדבר על כך ליד מזל, אמו של נתנאל, ולהגיד לשוטר שהבן שלה חייב כספים בשוק האפור וכי באים הרבה אנשים לחפשו. לדבריו, לא רצה שמזל תגרום לו להסתכסך עם נתנאל, בשל כך שסיפר שהוא חייב כספים, ולכן תכנן לספר זאת בהמשך בתחנת המשטרה.

מאיר סיפר בחקירתו כי דיבר על המקרה עם נתנאל כעבור כשבועיים או חודש, בעת שהגיע לדירה, ושאל אותו מי עשה זאת, אך נתנאל סירב להגיד לו כי פחד לסבך אותו.

84. **מזל מועלם**, אמו של נתנאל, מסרה בעדותה כי לאירוע ההצתה, קדם אירוע אחר, שבמהלכו בחור צעיר ורזה חבש קסדה, שאת שמו לא ידעה לומר, הלם באמצעות פטיש על דלת הדירה, כפי שלדבריה ראתה, גרם נזק לדלת, אמר לה להגיד לנתנאל להתקשר אליו והלך לדרכו.

85. הוגש דו"ח פעולה שערך השוטר רס"ר רון גלבשטיין מיום 27.2.2019 (ת/104), על אודות אירוע שדווח באותו היום בשעה 09:22, לפיו: **"מודיע מדווח על אדם שהגיע לבית שלו עם אקדח ופטיש לפני 10 דקות דפק לו בדלת. דיבר איתו אמר שהוא מחפש משהו וזה טעות אומר שהוא היה עם קסדה על הראש נסע עם אופנוע אין לז צבע שחור לבש מעיל שחור יש סימנים על הדלת מהפטיש אין קשר עין"**.

בהמשך הדו"ח צוין כך: "התקבל דיווח מפנחס לבון 20 על חשוד שדופק בדלת למודיע עם פטיש והיה לו אקדח וכי החשוד ברח מהמקום עם אופנוע, שוחחתי עם המודיע בשיחת ועידה, מסר כי החשוד דפק לו בדלת וכאשר פתח לו את הדלת אמר לו סליחה מדובר בטעות וברח מהמקום עם אופנוע, הגענו למקום פגשתי במודיע קומה 1 דירה 3 אכן על הדלת סימנים של דפיקות פטיש, הדבר צולם בטאבלט, פרטי המודיע העונה לשם מאיר חזן ..., לציין כי בדירה נכחה בנוסף אישה העונה לשם מזל מעלם ... לטענתם החשוד דפק עם פטיש וכאשר פתחו לו את הדלת בבהלה אמרו לו כי יש ילדים קטנים בבית וכי הבהיל אותם והחשוד בתגובה אמר סליחה זה כנראה טעות וברח מהמקום, על פי מודיע לבש קסדה שחורה עם חלק בולט בחלקו הקדמי, מעיל שחור, גינס, וברח עם אופנוע שחור מהמקום ...".

86. הנאשם 1 אישר בעדותו בבית המשפט כי ביום 27.2.2019 הגיע רכוב על אופנוע לדירת משפחתו של נתנאל, כשהוא כעוס מאד על נתנאל ובכוונתו הייתה להרביץ לו. הנאשם אישר שהלם בדלת הדירה באמצעות פטיש, ובלשונו: "פטיש קטן כזה". וכך מסר הנאשם 1 בעדותו על שהתרחש: "כן, באתי באופנוע לשם. דפקתי על הדלת, ההורים שלו פתחו את הדלת, ראיתי שהוא לא בבית, אמרתי - סליחה, והלכתי. אם הייתי רוצה לפגוע במישהו שלא קשור אליו, הייתי פוגע בהורים שלו, לא כמו שמצינינים את זה רציתי לפגוע בילדים, שכן אדם שמצית דלת, בא להצית דלת, לפגוע בדלת, לא בא לפגוע באף אחד אחר. הבנת? אז אם רציתי לפגוע במישהו, אז למה לא פגעתי בהורים שלו? באתי לחפש אותו, ספציפית אותו, רציתי להרביץ לו, אני אומר לך את האמת. זהו, זה כל ה-, לא הייתה כוונה לפגוע בהורים שלו, לא לפגוע באנשים חפים מפשע ובמיוחד בילדים, אנחנו לא מחבלים".

הנאשם 1 נשאל אם שוחח עם הוריו של נתנאל והשיב: "הייתה שיחה, כן. שיחה קצרה, כמה מילים, אני לא כל כך זוכר, זה היה ממש מזמן. אמרנו לי שנתנאל לא פה, יש פה ילדים, לא יודע, משהו כזה, אמרתי סליחה והלכתי, זה לא, ההורים שלו לא מעניינים אותי".

בהמשך עדותו נדרש הנאשם 1 לפשר מעשיו באותו אירוע והוסיף: "עשיתי טעות, התעצבנתי, עשיתי טעות, נכון שפעלתי בעצבים, עשיתי טעות אבל נורא עיצבן אותי כי הוא לא הפסיק והוא לכלך עם אנשים".

הנאשם 1 השיב בחיוב לשאלת בא כוחו לפיה: "ברור לך שאתה מודה גם בזה שפגעת בדלת, באישום הראשון, ובהצתה באישום השני".

87. הוגשה "תעודה בדבר רשומה מוסדית" בדבר מידע על אודות נתוני המיקום של רכב מ"ר 8774784, שהינו האופנוע של הנאשם 1, במהלך יום 27.2.2019, כפי שנקלטו בחברת איתוראן (ת/35). מעיון בנתונים עולה כי באותו היום בשעות 09:19-09:23 נמצא האופנוע ברחוב שבו מצויה דירת מגוריה של משפחתו של נתנאל.

88. נתנאל נשאל בחקירתו במשטרה מיום 24.7.2019 על אודות אירוע ההלימה בפטיש על דלת הדירה מיום 27.2.2019, מושא האישום הראשון, ומסר כי מדובר בנאשם 1. נתנאל סיפר כי הוא שוחח עם הנאשם 1 באותו היום ולדבריו זו הייתה שיחת "לכלוכים" (ת/100-ת/101).

89. הנאשם 1 הודה אם כן במהלך עדותו בבית המשפט כי ביצע את המעשים המיוחסים לו באישום הראשון, בכלל זאת הגיע לדירת משפחת נתנאל רכוב על אופנועו מתוך כוונה לפגוע בו והלם בדלת הכניסה בעזרת פטיש. נתנאל אישר שנאמר לו מפי הוריו של נתנאל שישנם ילדים בדירה, וכשהבין שנתנאל לא נמצא שם על עקבותיו. ראיות התביעה מצביעות כאמור על כך שאופנועו של נאשם 1 הגיע במועד האמור לרחוב הרלוונטי. האירוע תועד בפירוט בדו"ח הפעולה של רס"ר רון גלבשטיין. אמנם, נתגלעו פערים עובדתיים בין התיעוד שבדו"ח השוטר גלבשטיין לבין עדותם של מאיר ומזל, אך מקובל עלי הסברו של מאיר בעדותו כי העדיף שלא לספר לשוטר, בנוכחות מזל, על כך שאותו אדם חיפש את נתנאל, וזאת כדי להימנע מעימות עם מזל ונתנאל, על כי חשף שלנתנאל חובות לגורמים בשוק האפור וכי באים הרבה אנשים לחפשו. בנוסף לכך, התיעוד המצולם מלמד כי באותו אירוע הדלת ניזוקה ונגרמו לה פגיעות עמוקות שמעידות על עצמת ההלימה בה בעזרת פטיש, או כל כלי אחר (ת/106).

90. על יסוד האמור, עתרה המאשימה לייחס לנאשם 1 ביצוע עבירות של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

עבירה של סחיטה בכוח

91. סעיף 427(א) לחוק העונשין, שכותרתו: "סחיטה בכוח", קובע כך: **"המשתמש שלא כדין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים; הביא השימוש בכוח לידי עשיית המעשה או המחדל, דינו - מאסר תשע שנים"**.

הסחיטה הנה חלק מן הפגיעה בחירות, באשר הסחיטה פוגעת בחירותו של הנסחט, הנדרש להתנהג באופן העשוי להיות מנוגד לרצונו אלמלא היה נסחט. הסחיטה עשויה להתבצע באמצעים גופניים תוך שימוש בכוח גופני או מכאני (או באמצעים משכרים), והיא עשויה להתבצע באמצעים נפשיים של הפעלת איומים ולחצים. הפגיעה בחירות האדם הנעשית באמצעות הסחיטה עומדת במוקד עבירות הסחיטה, כך שגם אם לא היה הנסחט נוקט כל פעולה שונה מזו שננקטה בידיו בפועל בעקבות הסחיטה, הרי שגם אם מדובר בסחיטה, שכן נפגעת יכולת הבחירה החופשית שלו. הפגיעה בחירות בהקשר זה היא הפגיעה בחירות להחליט לנקוט פעולה מסוימת או להימנע מלנקוט (ראו: גבריאלי הלוי **תורת דיני העונשין** ד 580-583 (2010) - להלן: "הלוי").

ההוראה הרלוונטית בענייננו היא חלופת הרישא, שהינה עבירה התנהגותית, המבטאת שימוש עקר בכוח שלא הביא לידי מעשה או להימנעות מעשייתו.

92. **היסוד העובדתי** דורש שימוש שלא כדין בכוח (לרבות שימוש במשקה משכר או סם) כדי לכפות עשיית המעשה או הימנעות ממנו, להבדיל מזכותו של הנאשם שהקרבת ייעשה או יימנע מלעשות את שהוא דורש ממנו. דרישת היסוד העובדתי בעבירה שבריישת הסעיף אינה כוללת דרישת רכיב תוצאות. בהתאם לכך, אין נדרשת התקיימות בפועל של פעולות הננקטות בידי הנסחט כתוצאה מהסחיטה. די בעצם ביצוע פעולות הסחיטה בנסיבות הרלוונטיות כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי בעבירה זו.

93. **היסוד הנפשי** דורש מחשבה פלילית - מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות - בתוספת כוונה מיוחדת ביחס למטרה של הנעת הנסחט לעשות מעשה פוזיטיבי כלשהו, שהוא זכאי שלא לעשותו או להימנע מעשיית מעשה שהוא רשאי לעשותו (ראו: קדמי **על הדין בפלילים - חלק שני** מהדורה חדשה (2013) עמ' 1125-1126 - להלן: "**קדמי**"). מאחר שמדובר בכוונה מיוחדת ביחס למטרה (ולא ביחס למניע), הרי שניתן להוכיחה באמצעות חזקת הלכת הצפיות. רכיבי המודעות להתנהגות ולנסיבות ניתנים להוכחה באמצעות חזקת העיוורון המכוון.

94. הנה כי כן, הנאשם 1 אישר מפורשות בעדותו בבית המשפט כי הגיע לביתו של נתנאל, רכוב על אופנועו, מצויד בפטיש לאחר שגמר אומר בלבו לפגוע בו. הנאשם אישר כי כוונתו הייתה להכות את נתנאל, לדבריו על רקע "הלכלוכים" עליו מצדו באזני אחרים. בהקשר זה אוסיף כי שוכנעתי כי גם חובו הלא משולם של נתנאל לנאשם 1 היה חלק מאותה מערכת יחסים עכורה בניהם וליבה את כעסיו של הנאשם 1 על נתנאל. הנאשם 1 הגיע עד לפתח הכניסה לדירה ועל אף שנאמר לו שנתנאל אינו בבית, בחר להעביר לו מסר מאיים בדרך של גרימת נזק ממשי לדלת הכניסה, בעוד אמו ובן זוגה שוהים מפוחדים בדירה מאחורי הדלת ומבקשים ממנו לעזוב. הנאשם הלם בדלת באמצעות פטיש והותיר בה מספר שקעים עמוקים, המלמדים על עצמת הכוח שהפעיל בהלמו את דלת הכניסה. נחה דעתי כי הנאשם 1 ביקש בדרך זו לשגר מסר לנתנאל כי הוא ובני משפחתו אינם חסינים מנחת זרועו וזאת כדי להניעו לשלם לו את יתרת חובו ו/או לגרום לו להפסיק לדבר עליו סרה. בהקשר זה אזכיר כי מתיעוד חלק מהשיחות והתכתובות שקיים הנאשם 1 עם חייבים אחרים או שלוחיו בגביית חובות, עולה כי הנאשם 1 נקט בלשון מאיימת ומטילת מורא, תוך גידופים ותיאורים אלימים כלפי אלה שאיחרו לשלם לו את חובותיהם. הדברים עולים לכאורה בקנה אחד עם דפוס הפעולה שנקט הנאשם 1 כלפי נתנאל מתוך כוונה לגרום לו לשלם לו את יתרת החוב או על מנת להניעו להפסיק ל"לכלוך" עליו.

משכך, מתקיימים בענייננו הן הרכיב העובדתי ההתנהגותי בשל המעשים עצמם, והן הרכיב הנפשי הכולל כאמור מודעות להתנהגות ולנסיבות לצד כוונה מיוחדת מצד הנאשם 1 להשגת המטרה של הנעת נתנאל לעשות מעשה שהוא אינו חייב לעשותו או זכאי להימנע מעשייתו.

על כן, מצאתי להרשיע את הנאשם 1 בביצוע עבירה של סחיטה בכוח במסגרת האישום הראשון שבכתב האישום.

עבירת היזק בזדון

95. סעיף 452 לחוק העונשין, שכתרתו: "**היזק בזדון**", קובע כך: "**ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר**".

עבירת היזק לרכוש במזיד דורשת קיומם של שלושה תנאים מצטברים: (א) גרימת נזק לרכוש; (ב) שלא כדין; (ג) במזיד.

96. **היסוד העובדתי** דורש מעשה הרסני ב"נכס", כמשמעותו בסעיף 34כד לחוק העונשין, בניגוד לדין. היזק הינו גרימת נזק לקניין בכל דרך שהיא. נזק לקניין עשוי למצוא ביטוי במגוון רחב של דרכים, ובלבד שאכן מדובר בשינוי מוחשי פיסי בנכס הניזוק. אין הכרח כי הנזק יבוא לידי ביטוי בירידת ערך כספית של הנכס, אלא די בשינוי המוחשי הפיסי בנכס עצמו כדי שייחשב הדבר לנזק. עסקין בעבירה תוצאתית, כך שככל שלא נגרם נזק לרכוש, ובהקשר זה לא די ביצירת סיכון לכך בלבד, הרי שלא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה. לצורך גיבוש העבירה נדרש כי ההיזק לנכס לא יהא חוקי, היינו לא כזה שנעשה בהסכמת בעלי זכות הקניין או מכוח הדין.

97. **היסוד הנפשי** דורש מחשבה פלילית, היינו מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי, מודעות לנסיבות, מודעות לאפשרות גרימת התוצאות ופזיזות כלפי התממשות התוצאה. את רכיבי המודעות להתנהגות ולנסיבות ניתן להוכיח באמצעות חזקת העיוורון המכוון, את רכיב המודעות לאפשרות גרימת התוצאות ניתן להוכיח באמצעות חזקת המודעות ואת רכיב הפזיזות ביחס לתוצאות ניתן להוכיח באמצעות חזקת כלל הצפיות (ראו: סעיף 90א(1) לחוק העונשין) (הלוי, בעמ' 732-733, 737-738; קדמי, חלק שני, מהדורה 2005, עמ' 108).

98. במקרה דנא, כפי שפורט לעיל, מעשיו של הנאשם 1 מגבשים את הרכיב העובדתי, ברי כי הנאשם 1 במעשיו המתוארים גרם נזק ממשי לדלת הכניסה של דירת משפחתו של נתנאל, באמצעות הלימות פטיש, בניגוד לדין ובמזיד. הפגיעות בדלת תועדו בסרטון ובתמונות שהוצגו לבית המשפט. הנאשם 1 ביצע את המעשה כשהוא מודע היטב למעשיו ולנסיבות ביצועם, ולא רק שהייתה לו מודעות לאפשרות גרימת התוצאות אלא שמעשיו בנסיבות המתוארות מלמדים על כוונה ורצון לגרום נזק מוחשי לקניינה של משפחתו של נתנאל, כזו שתראה ותורגש ותעביר בדרך זו את המסר שביקש להעביר לנתנאל לשם גביית חובו ועל מנת שיחדל ל"לכלוך" עליו או כמעשה נקמה או הפחדה בשל סברו של הנאשם 1 שנתנאל פגע בדבריו בכבודה של אמו.

על כן, הנאשם מורשע בזאת גם בביצוע עבירה של היזק בזדון במסגרת האישום הראשון שבכתב האישום.

האישום השני - אירוע ההצתה מיום 27.5.2019

99. לפי כתב האישום, לאחר שנתנאל לא שילם את חובו לנאשם 1, אף לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, הנאשמים קשרו ביניהם קשר במועד כלשהו כדי להצית את הדירה, על מנת להניע את נתנאל לשלם את החוב לנאשם 1. לשם קידומו של קשר זה, הגיעו הנאשמים בתאריך 27.5.2019 בשעה 20:44 או בסמוך לכך, לבניין המגורים של משפחתו של נתנאל כשהם רכובים על האופנוע שבשימוש של הנאשם 1, כשבחזקתם בנזין.

באותה העת שהו לבדם בדירה שלושת אחיו הקטינים של נתנאל. שתי אחיות בנות 12 ו-13, נכון למועד הרלוונטי (ילידות 10.12.2005 ו-2.4.2007) ואח בן 6 נכון למועד הרלוונטי (יליד 8.1.2013).

נטען כי הנאשמים נכנסו לבניין כשהם חובשים קסדות על ראשם, ניגשו אל דלת הדירה והחלו לבעוט ולהלום בחוזקה בדלת, תוך שהם קוראים בשמו של נתנאל.

א.א ניגשה לדלת הדירה ואמרה לנאשמים מבעד לדלת שנתנאל אינו מתגורר במקום וכי היא ילדה ואין ברשותה מפתח לדירה.

מיד סמוך לכך, שפכו הנאשמים בנזין על הדלת ואל פנים הדירה ושילחו אש בדירה, בודעם כי בדירה שוהים קטינים ומתוך כוונה לפגוע בהם, ונמלטו מן המקום, לאחר שקיפלו את לוחית הזיהוי של האופנוע.

האש אחזה בדלת, חדרה אל הדירה והציתה את נעלי הבית שנעלה לרגליה ב.ב, אשר עמדה באותה העת בקרבה לדלת, ונגרמו לה כוויות ברגליה.

בנסיבות המתוארות, בעקבות האש שהוצתה בדירה, נסו הקטינים לחלון מרפסת הדירה וקפצו מן החלון כשב.ב נושאת על גבה את ג.ג, מגובה של כ-3 מטרים מן הקרקע. כתוצאה מן הקפיצה נפצע ג.ג בראשו ונגרם לו חתך מדמם. בשל החבלות שנגרמו לקטינים, כתוצאה מההצתה והימלטותם דרך חלון המרפסת בקפיצה אל קרקע חשופה, הם פונו לבית החולים וולפסון.

נטען כי במעשיהם המתוארים לעיל, קשרו הנאשמים קשר פלילי להצית את הדירה, על מנת להניע את נתנאל לשלם את החוב, שילחו אש במזיד במטרה לפגוע בבני אדם ועל מנת שהחוב ישולם, פצעו את ב.ב ו-ג.ג בכוונה לגרום להם חבלה חמורה והזיקו בזדון לדירה.

הקשר בין הנאשמים - כמבצעים בצוותא

100. כפי שפורט, כלל העבירות שבאישום השני יוחסו לכל אחד מהנאשמים, כמי שביצעו במשותף את המעשים המתוארים באישום זה, יחדיו, כגוף אחד, מבלי שהמאשימה ייחדה פעולה כלשהי לאחד מהם. הוזה אומר, כתב האישום מייחס לשני הנאשמים ביצוע בצוותא של כלל המעשים מושא האישום השני, ובנגזר מכך נטען כי כל אחד מהם ביצע את העבירות המפורטות בו.

101. סעיף 29 לחוק העונשין קובע כך:

**"(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.
(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר. ..."**

102. בהקשר זה נכתב בספרו של קדמי על הדין בפלילים - חלק ראשון (עמ' 360 ואילך) כי "ביצועה של עבירה יכול שיהיה על ידי מבצע יחיד ויכול שיהיה על ידי מספר מבצעים - לאמור: על ידי 'מבצעים בצוותא' - שכל אחד מהם נוטל חלק בביצוע העבירה על פי תכנית משותפת; כשחלקו של כל משתתף כזה 'דרוש' להגשמת התכנית - במובן של 'משולב' בפעילות - ומעשהו, כשלעצמו, אינו בבחינת 'מעשה הכנה' גרידא". "ככלל עומדת בבסיס האחריות של 'מבצעים בצוותא' 'חבירה' של מספר בני אדם לביצועה של משימה עבריינית משותפת; כאשר לכל אחד מן החברים בחבורה "תפקיד" במבצע הכולל של הגשמת המשימה...".

"בוצעה העבירה על ידי מספר מבצעים, הופך כל אחד מהמבצעים 'לסוכנו של זולתו' כמבצע בצוותא', כאילו ביצע את העבירה כיחיד; ואין נפקא מינה, אם כל אחד עשה מעשה אשר כשלעצמו אינו ממצה את העבירה".

103. בע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996) הוגדרו "מבצעים בצוותא" כך: "המבצעים בצוותא משמשים גוף אחד לביצוע המשימה העבריינית. כולם עבריינים ראשיים. האחריות של כל אחד מהם היא ישירה. כל אחד מהם נוטל חלק בביצוע העיקרי של העבירה. תרומתו של כל אחד מהמבצעים בצוותא היא 'פנימית'. כל אחד מהם הוא חלק מהמשימה העבריינית עצמה (ראה ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין (המכון למחקרי חקיקה ולמשפט השוואתי) ש"הארי סאקר, כרך ב, תשמ"ז) 202. לעניין האחריות בצוותא 'אין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר' (סעיף 29(ב) לחוק העונשין). אכן, לעניין הביצוע בצוותא תיתכן חלוקת עבודה בין העבריינים, באופן שהם יפעלו במקומות שונים ובזמנים שונים, ובלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. אחדות המקום והזמן אינה חיונית, ובלבד שחלקו של כל אחד מהם הוא חלק פנימי של

המשימה העבריינית.

104. בהקשר זה, והגם שלא נשמעה הטענה כי יש לסווג את פועלו של הנאשם 2 כמסייע בלבד, להבדיל ממבצע בצוותא, לא ניתן להימנע מהבחנה זו. הפסיקה עסקה בהרחבה בשאלת ההבחנה והסיווג של המעורבים בביצוע העבירה, תוך התמקדות בהבחנה בין מסייע לבין מבצע בצוותא. הבחנה זו משליכה באופן משמעותי על המישור העונשי, שכן מבצע בצוותא נושא בעונש הקבוע לצד העבירה העיקרית, ואילו המסייע, ככלל, נושא רק בחציו (ראו סע' 32 לחוק העונשין, המונה חריגים לכלל).

ההבחנה בין מבצע בצוותא למסייע אינה פשוטה ולעתים אינה חדה דיה, וכפי שתיאר את הדברים השופט (כתארו אז) חשין, המבצע העיקרי והמסייע "הרי הם ככלב וכזאב לפני עלות השחר" (ע"פ 4188-93 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל**, מט(1) 539). עם השנים התפתחו בפסיקה מספר מבחני עזר שנועדו להתמודד עם הקושי בהבחנה זו (ראו למשל: ע"פ 4186/13 **ע'אלב מחמד ע'נאים נ' מדינת ישראל** (13.04.2015); ע"פ 4428/13 **שי שיטריט נ' מדינת ישראל** (30.04.2014), כדלקמן:

א. מבחן השליטה הפונקציונלית, שהוצע על-ידי המלומד קרמניצר (מרדכי קרמניצר "המבצע בדיני העונשין - קווים לדמותו" **פלילים** א 65, 73-75 (1990), ואומץ בע"פ 2796-95 **פלונים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(3) 388. מבחן השליטה מאפיין את המבצע בצוותא כמי ששולט, ביחד עם אחרים, על ביצוע העבירה. המבצע על-פי מבחן זה, מהווה חלק מן התוכנית המשותפת לביצוע העבירה, והוא פועל בצוותא חדא עם אחרים להגשמתה. לפי מבחן זה, המבצע בצוותא, בניגוד למסייע, הוא מישנוטל חלק מהותי בביצוע העבירה, וביכולתו לשלוט על הפעילות העבריינית כולה "כחומר ביד היוצר". המסייע, לעומת זאת, אינו שולט על ביצוע העבירה, וביכולתו רק ליצור תנאים נוחים יותר למבצעים העיקריים לעשיית "מלאכתם". וכפי שנקבע בע"פ 5206/98 **עבוד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 185 (1998): "המבצעים בצוותא אינם רק אלה המשתתפים בעשיית 'מעשה' העבירה גופו; אלא נמנה עליהם כל מי ש'נוטל חלק' בביצועה של העבירה, במובן הרחב של המושג 'ביצוע'... ההבחנה בין הנמנים עם ה'מעגל הפנימי' - 'המבצעים בצוותא' - לבין הנמנים עם ה'מעגל החיצוני' - 'המסייעים' נעוצה, אפוא, בטיב ואופי מעורבותם בביצוע: אם 'נטלו חלק' - בביצוע' - קרי: אם היה להם 'תפקיד' בביצוע הריהם 'מבצעים בצוותא'; ואילו אם אך 'תרמו' לו מבחון - הריהם 'מסייעים בלבד'."

ב. מבחן הקרבה, שבמסגרתו בוחן בית המשפט את מידת הקרבה של כל אחד מהמשתתפים לביצוע העבירה, ועד כמה מהווה המשתתף חלק מהמעגל הפנימי של המשימה העבריינית (ע"פ 3390/98 **רוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 871 (1999)).

ג. המבחן המשולב, שעיקרו בחינה משולבת של היסוד העובדתי לצד היסוד הנפשי, תוך שהשניים מאזנים זה את זה. כדברי השופט א' גולדברג (ע"פ 8573/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 481): **"המבחן המשולב כמוהו כמקבילית כוחות. ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה (מבחינת מידת העניין שלו בביצועה) רב יותר, יש מקום להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי. ברוח זו כבר נאמר כי "משהוכח יסוד 'נפשי' זה, אין עוד חשיבות לחלוקת התפקידים בין המעורבים באירוע" (ע"פ 4188/95, 5235 הנ"ל, בעמ' 550). ולהפך, ככל שמידתו של היסוד העובדתי אצל עושה העבירה, מבחינת איכות תרומתו לביצועה, רבה יותר, כן ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד הנפשי."**

ד. מבחן הסנקציה הפלילית, אשר מקורו בדעת יחיד של השופט (כתארו אז) חשין בע"פ 4389/93 יוסף מרדכי נ' מדינת ישראל, נ(3) 239, שם נאמר כי: **"השאלה בכל עניין ועניין תהיה: האם בנסיבות העניין הכוללות ראוי הוא הנאשם כי יהיה צפוי לעונש המרובה (לאמור: כי נסווגו כמבצע בצוותא) או אולי ראוי הוא הנאשם כי יהא צפוי אך לעונש המועט (לאמור: כי נסווגו כמסייע בלבד)".** משמע, ההבחנה בין מבצע בצוותא למסייע נגזרת משאלת העונש הראוי לנאשם (לביקורת על מבחן זה ראו גבריאלי הלוי השותפות לדבר עבירה 286-290 (2008)).

ה. מלבד מבחני הפסיקה, הוצעו על-ידי מלומדים במשך השנים מספר מבחנים. מבחן שכזה הוא מבחן התכנון המוקדם, לפיו יש לבדוק האם הנאשם השתתף בתכנון המוקדם של ביצוע העבירה (גבריאלי הלוי השותפות לדבר עבירה 317-323 (2008)). מבחן נוסף, אותו ניתן לכנות מבחן הניסיון, מציע לבדוד את התנהגותו של הנאשם מהתנהגות חבריו ולבחון האם עולים מעשיו כדי ניסיון לביצוע העבירה, כהגדרתו בסעיף 25 לחוק העונשין. ככל שכן, יסווג הנאשם כמבצע בצוותא. ככל שלא, יסווג הנאשם כמסייע בלבד (מרים גור-אריה "שותפות ולא סיבתיות, ביצוע עיקרי ולא סיוע" משפטים יא 518, 523 (1981)). דומה כי הצד השווה בכל המבחנים הללו הוא שאלת הזיקה בין רכיבים והתנהגויות בגדרי התמונה הכוללת, אם במבט אל תמונה זו עצמה ואם במבט אל היחס בין רכיבים שונים בתוכה.

105. בע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פ"ד סד(2) 666 עמד כב' השופט י' עמית על ההבחנות שנקבעו בפסיקה בין מבצע בצוותא לבין מסייע:

"הפסיקה עסקה בהרחבה בשאלת ההבחנה והסיווג של המעורבים בביצוע העבירה, תוך התמקדות בהבחנה בין מסייע לבין מבצע בצוותא. ... בקליפת אגוז, סיווגם של הצדדים לעבירה נעשה על פי תפקידם של השותפים השונים בהגשמת המזימה העבריינית, על פי תפקידם בתכנית העבריינית ועל פי מידת קרבתם 'לגרעין הקשה' של ביצוע העבירה. מבצע בצוותא הוא מי שלוקח חלק בביצוע עבירה על ידי עשיית מעשה הדרוש להגשמת התכנית הפלילית, כאשר היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית ומודעות לפעולה בצוותא עם האחרים. ההבחנה בין מסייע למבצע בצוותא מצויה אפוא הן במישור הנפשי והן במישור העובדתי, מעין מבחן משולב הבוחן את מהות העשייה של הנאשם ויחסו הנפשי לביצוע העבירה ... מבחן זה אופיין בפסיקה כמעין מקבילית

כוחות: ככל שמתקיים יסוד נפשי חזק יותר ניתן להסתפק ביסוד עובדתי חלש יותר, ולהיפך. ביסוד העובדתי נעזר בית המשפט ב'מבחן השליטה הפונקציונלית' על המעשה, לפיו חלקו של המבצע בצוותא צריך להיות חיוני לביצועו של המעשה העברייני (ע"פ 5781/01 אעמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 681, 690 (2004)). למבצע בצוותא שליטה פונקציונלית יחד עם האחרים על המעשה העברייני והוא חלק מהתוכנית הכוללת להגשמת המעשה (ע"פ 2796/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 403 (1997) (להלן: עניין פלונים); ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)). עם זאת, 'מקום שהשליטה מוכחת, אין עוררין על כך שיש לסווג את המעורב בעל השליטה כמבצע בצוותא. ואולם, בכך אין כדי ללמד כי מקרים בהם לא הוכחה שליטה מובהקת משמעם כי אין בפנינו מבצע בצוותא' (עניין הורביץ, בסעיף 51). מבחינת היסוד העובדתי של העבירה, אין הכרח כי המבצע ישלים לבדו את כל רכיבי ההתנהגות הפלילית על מנת שהפעולה תתגבש לכדי עבירה (קדמי, בעמ' 369-370; ע"פ 4693/01 מדינת ישראל נ' בביזאיב, פ"ד נו(5) 580 (2002) (להלן: עניין בביזאיב)). הפסיקה המשילה את המבצעים בצוותא לגוף אחד בעל זרועות שונות, כאשר לכל מבצע תפקיד משלו להשלמת המעשה הפלילי. להבדיל מן המסייע, תרומתו של המבצע בצוותא לעבירה היא פנימית וחלקו מהותי להגשמת התוכנית המשותפת (עניין פלונים, בעמ' 402; קדמי, בעמ' 371 וההפניות שם). הביצוע בצוותא מניח תיאום בין הצדדים, חלוקת תפקידים מוקדמת, הכנה מוקדמת או תכנון מוקדם (גבריאלי הלוי השותפות לדבר עבירה 624 (2008) (להלן: הלוי, השותפות לדבר עבירה); עניין פלונים בעמ' 403; עניין הורביץ, בפסקה 48)). עם זאת, הפסיקה הכירה בכך כי לא בכל ביצוע בצוותא מתקיים בשותפים לעבירה 'הילכו שניהם יחדיו בלתי אם נועדו' (עמוס ג, 3), ולעיתים, אין צורך בהיוועדות מוקדמת או בתכנון מראש, ואף שותפות ספונטנית עושה עבריינים למבצעים בצוותא (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 28.4.1998); עניין בביזאיב, בעמ' 584-585, 590. להבחנה בין המושגים: תכנון מוקדם, שותפות ספונטנית והסכמה ראו הלוי, השותפות לדבר עבירה בעמ' 242-247).

106. נמצא אם כן כי בעבירה המבוצעת בצוותא אנו משקיפים על כלל המבצעים כגוף אורגני מרובה זרועות, אשר "פעולתה של כל זרוע משויכת לגוף כולו, ולכל אחד ממשתתפיו". על כן, לא נדרש כי כל אחד מהמבצעים בצוותא יבצע בעצמו את כל היסודות העובדתיים של העבירה. בשל תפיסה זו, ניתן להרשיע מבצעים בצוותא, גם במצבים שבהם לא התברר מהו החלק המדויק שנטל כל אחד מהם בביצוע. כאשר, על-פי ההלכה הפסוקה, במצבים מסוימים די בעצם נוכחותו של נאשם בזירת העבירה כדי להביא להרשעתו בשותפות בביצוע העבירה (ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (12.1.2011)).

107. נוכחות בזירה כשלעצמה היא ניטרלית, אלא אם מתברר כי אינה סתמית ומקרית. במצב דברים שבו הוכח כי הנוכחות אינה סתמית ומקרית, עובר נטל ההוכחה הטקטי לכתפי הנאשם ועליו להסביר את פשר הימצאותו בזירה. על משמעותה של נוכחות בזירה, לצורך הוכחת שותפות בביצוע העבירה עמד השופט (דאז) א' מצאב"ע"פ 319/88 אלמליח נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1), 693, 698 (1989): "נוכחותו של אדם במקום ביצועה של עבירה, כשהיא לעצמה, הריהי עובדה ניטרלית. מקום שהתביעה טוענת כנגד אדם, אשר היה נוכח במקום ביצוע העבירה ולא נטל חלק פעיל בביצועה, כי היה שותפו של מבצע העבירה, מוטלת עליה החובה להוכיח, שנוכחותו נועדה לסייע למבצע העבירה באחת מדרכי הסיוע

האמורות [...] כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא התביעה בדרך כלל ידי חובתה אלא 'בראיות המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרה...'. אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, יש בה בנוכחות גופה - כדי להוות הוכחה לכאורה, שהיא אכן נועדה לסייע למבצע העבירה באיזו מדרכי הסיוע המוכרות. ובמקרה אשר כזה מוטל על הנאשם לסתור את ההנחה הלכאורית, המסתברת מן הנסיבות, ושעל-פי ההיגיון ונסיון החיים מעידה היא עליו, שנוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפותו לעבירתו של המבצע. משנוצרה ההנחה האמורה, הנאשם 'רשאי להביא ראיות, או ליתן הסברים, שיש בהם כדי להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר, או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי'. אם הנאשם נכשל בכך, והנסיבות המפלילות הינן בעלות משקל ראוי לשמו, עלולה ההנחה האמורה להפוך לראיה ניצחת, ובית המשפט יהיה רשאי לבסס עליה הרשעה בדין".

108. מן הכלל אל הפרט; לאחר שנתתי דעתי למארג הראייתי, ובהתבסס על המבחנים שנקבעו בפסיקה, באתי למסקנה כי נכון לסווג את שני הנאשמים כמבצעים בצוותא, משל פעלו כגוף אחד, ובסופו של יום להרשיע כל אחד מהם בעבירות המפורטות באישום השני. אמנם, לא נעלם מעיני כי הנאשם 1 היה הדומיננטי מבין הנאשמים בביצוע העבירות, הוא זה שהוביל לביצוע המעשים, על רקע רצונו לגמול לנתנאל על כך שלא שילם את חובו, או בשל כך שפגע בכבודו ובכבודה של אמו, או שילוב של מכלול המניעים, ועל הדרך למנף את המעשים לשם הרתעת חייבים אחרים. ואילו הנאשם 2 מצדו שיתף פעולה עם הנאשם 1, באופן פעיל ומלא על מנת להוציא את התכנית העבריינית אל הפועל, מראשיתה ועד אחריתה.

109. ממסכת הראיות שהוצגה לבית המשפט עלה כי הנאשם 2, חרף הכחשתו בעדותו, לקח חלק פעיל בגביית כספים עבור הנאשם 1, כך שבקשתו של הנאשם 1 מהנאשם 2 כי ישתתף עמו בתכנית לפגוע בנתנאל לא הגיעה באופן מפתיע ובלתי צפוי.

אמנם הנאשם 2 הכחיש בעדותו כי היה חייב כספים לנאשם 1 או עסק בגביית חובות עבורו, אך לא מצאתי לתן אמון בדבריו. הנאשם 2 נשאל בעדותו לפרש ההתכתבות בינו לבין הנאשם 1 מיום 16.5.2019 בשעה 20:00, שבמסגרתה כתב הנאשם 1 לנאשם 2 שיתקשר ל"חבר של ליאור", והנאשם 2 השיב לו: **"מה להגיד לו שידע שזה אני"**, ומיד לאחר מכן הוסיף: **"אני יביא לך 1400 היום"** (כך במקור - י.ט.). לאחר מכן נרשמו שיחות רבות ביניהם שלא נענו. ברם, הנאשם 2 התקשה לספק הסבר ופטר עצמו במילים: **"אין לי מושג. אני לא זוכר, זה היה לפני הרבה זמן"**.

כמו כן, הנאשם 2 נשאל על התכתבות נוספת בינו לבין נאשם 1 מיום 28.5.2019 בשעה 00:18, היינו שעות אחדות לאחר אירוע ההצתה, שבעקבותיו הנאשם 2 חש שלא בטוב ואף מחנק כפי שפירט בעדותו. במסגרת אות תכתובת, כתב הנאשם 1 לנאשם 2: **"על תיתערב"** (הטעויות במקור - י.ט.), ואילו הנאשם 2 השיב לו: **"שקלים אני מוציא"**. הנאשם 2 מיאן לתן הסבר לכך בעדותו, וטען: **"זה יכול להיות הרבה דברים"**.

הנאשם 2 נשאל גם על שיחה שקיים ביום 4.6.2019 עם ליאור על קניית חוב של 22-23 אלף ₪, והשיב: **"לא קשור לתיק, זה לא קשור לשוקי, זה ביני לבין ליאור ואמרתי לך שאני לא רוצה להיכנס לזה, ואתה לא מבין".** וכן טען: **"הייתה שם איזה אי הבנה של כסף ביני לבין ליאור".**

הנאשם 2 אישר בעדותו כי ידע שהנאשם 1 שלח להרבה אנשים קישור לכתבות על אודות אירוע ההצתה, והוסיף: **"אני יודע שהוא שלח את זה להרבה אנשים שנתנאל לכלך על שוקי איתם. ... אני יודע, מה זה איך אני יודע? שוקי אמר לי. אני יודע ששוקי שלח להרבה אנשים את הדבר הזה, בגלל שנתנאל לכלך עם האנשים האלה על שוקי".**

מכאן, נחה דעתי כי נאשם 2 היה ממקורביו של נאשם 1 ומעורב בעסקי הלוואות הכספיים שלו.

110. נאשם 2 מסר בעדותו כי ביום 27.5.2019 שהה עם אחרים בדירתו של נאשם 1, אלא שאז הנאשם 1 קרא לו למרפסת וביקש שיתלווה אליו כדי לפגוע פיזית בנתנאל ("להרביץ לו", כלשונו), משום שלכלך עליו. מיד לאחר מכן, כך סיפר, הנאשם 1 יצא מהמרפסת וחזר אחרי מס' דקות, והביא לנאשם 2 שתי שקיות ומעיל אופנוע. בשקיות היו בגדים, משאבת דלק, בקבוק וקסדה.

ברם, יש לציין כי ממצלמות האבטחה של בניין מגוריו של הנאשם 1 נצפתה תכונה רבה במקום במהלך אותו היום (14/ת). אציין כי הנאשם 2 נצפה כשהוא מגיע ברכבו לבניין מגוריו של נאשם 1 כבר בשעה 14:47, החנה את רכב בחניון התת קרקעי ומשם עלה במעלית לדירתו של הנאשם 1 שבקומה 25. בשעה 16:34 יצא הנאשם 2 מדירת נאשם 1, ירד לחניון ונסע עם רכבו מהמקום. בשעה 18:39 הגיע למקום נתן אמינוב, לבוש מעיל אופנועים ועל ראשו קסדה, ועלה במעלית לדירתו של הנאשם 1. בשעה 18:52 הגיע למקום גבר נוסף (שפרטיו חסרים), החזיק טלפון בידו והסתובב באזור חדר הדואר והלובי במשך כ-3 דקות עד שעזב את המקום בנסיעה על קטנוע. בשעה 18:57 נתן אמינוב נצפה יוצא מקומת הדירה של נאשם 1 ובשעה 18:59 יצא מהלובי של הבניין והמתין מחוצה לו. באותה שעה ממש הגיע בשנית הנאשם 2 לבניין מגוריו של הנאשם 1, נתן אמינוב נכנס לרכבו והשניים המשיכו בנסיעה לחניון התת קרקעי של הבניין, שם החנה הנאשם 2 את רכבו, והשניים עלו לקומת דירתו של נאשם 1. בשעה 19:02 שב למקום אותו גבר שפרטיו אינם ידועים, החנה את הקטנוע ועלה לקומת מגוריו של נאשם 1. בשעה 20:24 יצאו כל הארבעה (שני הנאשמים, נתן אמינוב והגבר הנוסף) מקומת דירת הנאשם 1, בעוד הנאשם 2 נצפה אווז בידיו שתי שקיות שחורות גדולות. בשעה 21:08 תועדו שני הנאשמים חוזרים לבניין מגוריו של הנאשם 1, כאשר הנאשם 2 אווז בידו רק שקית שחורה אחת. השניים עלו יחדיו לדירת מגוריו של הנאשם 1. בשעה 21:13 נצפה הנאשם 2 יוצא מדירתו של הנאשם 1 כשבדיו השקית, הישר לחניון התת קרקעי. הנאשם 2 סרק את רכבו, נכנס לתוכו עם השקית ויצא בנסיעה עם הרכב מהחניון. בשעה 21:29 שב הנאשם 2 ללובי הבניין ללא השקית ועלה לדירתו של הנאשם 1. בשעה 23:11 הגיע הגבר הלא מזוהה ועלה לדירתו של נאשם 1. בשעה 23:22 יצא הנאשם 2 מדירתו של נאשם 1 וירד ללובי. בשעה 23:32 הנאשם 1 והגבר הנוסף יצאו מדירתו ושב חזרה בשעה 23:37.

נמצא אם כן, שנאשם 2 הגיע פעמיים באותו היום לדירתו של נאשם 1 בסמיכות זמנים קרובה, כאשר בפעם

השנייה לבואו, חבר אליו נתן אמינוב. הנאשמים לא מסרו פרטים על אותם מפגשים בדירת הנאשם 1, אך ההתרחשויות כולה, מבלי שנשמעה לגביה כל הסבר, לצד עצם הכנת השקיות, מחזקות את המסקנה כי עצם ההחלטה לצאת לפגוע בנתנאל לא הייתה ספונטנית, או כזו שתוכננה כלאחר יד, וכי הנאשם 2 היה שותף לה.

111. יתר על כן, נאשם 2 אישר בעדותו כי ידע על קיומן של מצלמות אבטחה, ולכן החזיק את השקיות קרוב אליו כדי שלא יראו את תכולתן, וכך העיד: **"אני ידעתי שאני מצולם, מן הסתם אני לא רציתי שישייכו אותי לאירוע. שלא ישייכו אותי בנסיעה על האופנוע"**. הנאשם 2 הסביר בעדותו כי גם בדרכם חזרה לדירה של הנאשם 1 הוא הוריד את הקסדה מעל ראשו סמוך לבניין מגוריו, ונימק: **"כל הבניין שלו מרושת מצלמות, את זה אתם יודעים. אז עוד פעם, לא רציתי שישייכו אותי, נסעתי איתו כל הדרך על האופנוע אז הכנסתי את הקסדה לשקית"**.

הנאשם 2 סיפר בעדותו כי בשקית אחת הייתה קסדה, ובשקית השנייה היו בגדים ששייכים לנתן אמינוב. לדבריו, הוא והנאשם 1, בדרכם לפגוע בנתנאל, נסעו גם לביתו של נתן אמינוב כדי להביא לו את אותה שקית בגדים. לאחר שנתתי דעתי לדברי הנאשם 2, אין בידי לקבל את גרסתו, אשר נשמעה לראשונה בעדותו בבית המשפט. מכאן, מסקנתי כי גרסה זו, שלא נמצאה לה אימות ראייתי נוסף, ולמעשה אינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר, הסדר הטוב והגיונם הפנימי של הדברים, אינה משקפת את אשר ארע, וכל מטרתה להסתיר את מה שבאמת הטמן באותה שקית. להלן נימוקיי:

ראשית, מעדותו של הנאשם 2 עלה כי הנאשם 1 שוחח עמו על רצונו שיתלווה אליו כדי לפגוע בנתנאל, כדי "שילמד לשמור על הפה שלו", ואז הנאשם 1 הביא לו את שתי השקיות ומעיל אופנוע. הנאשם 2 לבש את המעיל, וכולם יצאו מהדירה של הנאשם 1, והוא והנאשם 1 עלו על האופנוע ויצאו לדרכם. מכאן, עולה כי אותן שקיות הועברו מידי הנאשם 1 לנאשם 2 בהמשך ישיר לדברים ביניהם על יציאתם לדרך כדי לפגוע בנתנאל ומיד לאחר מכן עשו כן. מכאן, ככל שבאחת השקיות היו בגדים של נתן אמינוב, אך טבעי והגיוני כי הדבר היה מצריך לעורר שאלות מצד הנאשם 2, או מתן הסבר מקדים מצד הנאשם 1, לפשר הצורך לשאת עמם את בגדיו של נתן אמינוב לקראת יציאתם לבצע תקיפה אלימה כלפי נתנאל. ברם, הדבר כלל לא נזכר בעדותו של הנאשם 2.

שנית, הנאשם 1 כלל לא סיפר בעדותו כי הוא והנאשם 2 נסעו לביתו של נתן אמינוב כדי להביא לו בגדים, במהלך נסיעתם לכתובת משפחתו של נתנאל. אמנם, הנאשם 1 ציין בעדותו בהסתייגות כי יתכן והיו בשקית בין היתר בגדים, אך לא ציין כי מדובר בבגדים של נתן אמינוב או כי הם נסעו במיוחד לביתו כדי להביא לו אותם. הנאשם 1 נשאל מה עלה בגורלה של השקית השנייה, בהינתן שהנאשם 2 חזר רק עם שקית אחת, והשיב שאינו זוכר.

שלישית, מעיון בפלט נתוני איתוראן, באשר לנתיב נסיעתו של האופנוע של הנאשם 1, במועד האירוע, לא ניתן ללמוד על עצירה בביתו של נתן אמינוב.

רביעית, כפי הנזכר בטרם יצאו הנאשמים לכתובת משפחתו של נתנאל, שהו עמם בדירת הנאשם 1 גם נתן אמינוב עצמו וכן גבר נוסף. כל הארבע יצאו מהדירה, כאשר הנאשמים עלו על אופנועו של הנאשם 1 ואילו נתן אמינוב והגבר האחר, כל אחד מהם, עלה על אופנועו ונסע מהמקום. מכאן, מתעוררת השאלה, מדוע הנאשמים היו צריכים לשאת עמם, דווקא באותה עת, שקית ובתוכה בגדיו של נתן אמינוב, ולנסוע לביתו כדי להביא לו אותם, במקום שנתן אמינוב ייקח בעצמו את בגדיו עם צאתו מדירתו של הנאשם 1. בהקשר זה הטעים הנאשם 2 בעדותו כי לנתן אמינוב לא היה מקום באופנוע, אך דומני כי הסבר זה אינו מניח את הדעת. יתר על כן, מצופה היה כי עדותו של אמינוב תשמע, למצער בהקשר זה, אך ההגנה לא מצאה לנכון לזמנו לעדות.

חמישית, לדברי הנאשם 2, עם הגעתם למקום מגוריו של נתן אמינוב, הנאשם 1 עזב את האופנוע והניח אצלו את הבגדים, בעוד שהוא עצמו המתין ליד האופנוע. בצדק נשאל הנאשם 2 מדוע היה צורך שהנאשם 1 יעזוב את האופנוע על מנת להביא את הבגדים לידי נתן אמינוב, בהינתן שגם האחרון עזב עמם את דירת הנאשם 1 ונסע במקביל אליהם לדירתו, כפי גרסת הנאשם 2 עצמו, כך שצפוי שהיה ממתין להם מחוץ לביתו כדי לקבל את בגדיו, אך לא נשמע לכך כל הסבר מטעמו.

מכל המקובץ, אין בידי לקבל את גרסתו הכבושה של הנאשם 2 בכל הנוגע להבאת שקית ובתוכה בגדים לנתן אמינוב, אשר כשלעצמה אינה מתיישבת עם מארג הראיות ואינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר. מכאן, לא נותר אלא לייחס לנאשם 2 הסתרה של תוכנה של אותה שקית, אותה נשאו עמם בדרכם לבצע עבירות פליליות, אלימות במהותן, כלפי נתנאל.

112. הנאשם 2 העיד כי ראה בתוך אחת השקיות משאבת דלק ובקבוק, והוסיף כי ראה את הנאשם 1 ממלא דלק בבקבוק מטנק הדלק של האופנוע באמצעות המשאבה. בהקשר זה טען הנאשם 2 כי סבר שהדלק נועד לשרוף את הבגדים שהם עצמם לבשו. אין בידי לקבל גם גרסה זו. הסברו של הנאשם 2 לפיה סבר כי הפגנת האלימות מצדם כלפי נתנאל תצריך אותם לשרוף את בגדיהם יכולה ללמד כשלעצמה על עצמת האלימות שנאשם 2 סבר שתופגן כלפי נתנאל, עד כי הם ירצו לשרוף את בגדיהם ובכך למעשה להעלים ראיות. ברם, אין בגרסה זו כל הסבר מדוע נזקקו לקחת עמם את הדלק, שהרי לא יעלה על הדעת שהנאשם 2 סבר באמת ובתמים כי בתום האירוע האלים הוא והנאשם 1 יפשטו בגדיהם וישרפו אותם במקום, וישבו על עקבותיהם ללא בגדים על גופם. זאת, בהתחשב שהנאשם 2 לא טען כי הם לקחו עמם בגדים להחלפה, ואילו שקית הבגדים הובאה עוד קודם לכן לדירתו של נתן אמינוב, כך לגרסת הנאשם 2, עוד בטרם נוכח לגלות כי הנאשם 1 שאב דלק לתוך הבקבוק. מכאן, בהינתן שנאשם 2 ידע שמטרת הנסיעה היא לפגוע באדם, ובהינתן שידע שלצורך כך הצטייד נאשם 1 בבקבוק דלק, אין בידי לקבל את גרסת הנאשמים לפיה נאשם 2 לא ידע שלכל הפחות השימוש בדלק כחומר בערה, כדי לגרום נזק לרכוש או כדי לפגוע באדם, הובא בכלל חשבון.

113. מעדויות השכנים, כפי שפורטו לעיל, ומהודעות הילדות, עליהן ארחיב בהמשך, עלה כי נצפו שני אנשים רכובים על אופנוע, אשר החנו את האופנוע, עלו לקומה הראשונה, הקימו רעש גדול, ולאחר הצתת האש נמלטו יחדיו מהמקום על גבי האופנוע.

114. הנאשם 2 אישר בעדותו כי בסמוך לאחר שהוא והנאשם 1 שבו לדירת הנאשם 1, הוא מצא לנכון להסתיר את הקסדה ברכבו שלו, ואף דאג להוציא את הרכב מהחניה של הבניין ולהחנותו באחד הרחובות הסמוכים, וזאת כדי להרחיק ראיות מפלילות מחשש שהמשטרה עלולה להגיע למקום.

115. הנה כי כן, כל ההתנהלות המתוארת לעיל מצביעה לשיטתי כי הנאשם 2 שימש שותף מלא לפעילות הפלילית המתוארת, לצד הנאשם 1, והגם שהאחרון היה דומיננטי ממנו, אין לסווג את פעילותו של הנאשם 2 כמסייע בלבד.

ודוק, בהינתן תשתית ראייתית אשר מלמדת על מעורבותו של נאשם 2, עובר הנטל אל הנאשם 2 להציע הסבר אשר מתיישב עם חפותו. הסבר זה יבחן מפרספקטיבה של "ספק סביר", ובהקשר זה נפסק כי: **"ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. לאפשרות כזו צריכה להיות אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים"** (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007)). בנסיבות שכאלו מורה כאמור ההלכה הפסוקה, כי נטל ההוכחה הטקטי עובר לכתפיו של הנאשם. הנטל עבר, אך לא הורם. ההסברים שניתנו על-ידי הנאשם 2 אינם מעוררים ספק סביר, אלא להיפך, גרסתו אינה מתיישבת עם השכל הישר ועם ניסיון החיים, ואין לה אחיזה כלשהי בחומר הראיות. למעשה, יש בהסבריו של הנאשם 2, בעיקר בשל חוסר הגיונם, דווקא כדי ללמד על מידת מעורבותו של הנאשם 2 בביצוע המעשים המתוארים באישום השני.

116. נחה דעתי כי המארג הראייתי מוביל לסיווג של הנאשם 2 כמבצע בצוותא, לצד הנאשם 1, בעבירות המיוחסות להם. בהקשר זה אשוב ואציין, כי גם אם הנאשם 1 היה המוביל והדומיננטי מבין השניים, הדבר אינו מפחית מאחריותו של הנאשם 2 לביצוע העבירות, שכן **"פעמים רבות אין הביצוע בצוותא מורכב משותפים שווי מעמד ושווי כוח. ואולם בכך בלבד אין כדי לשלול את אחריותו המלאה של שותף אשר ביצע את מעשהו בהשפעת גורם דומיננטי המטיל אימתו עליו"** (ע"פ 8653/10 פלונית נ' מדינת ישראל (28.7.2011)).

117. אחריותו של הנאשם 2 כמבצע בצוותא, נגזרת גם מיישומם של המבחנים שנקבעו לעניין זה בפסיקה, כפי שפירטתי לעיל. שותפותו של הנאשם 2 הייתה חיונית לביצוע העבירות, והיא הייתה מצויה בלב העשייה העבריינית, שכן הנאשמים היו מעוניינים בהפגנת כוח מרתיעה, מלחיצה ומאיימת, לצד יכולת פיסית משותפת כנגד נתנאל במטרה לפגוע בו גופנית, ככל שהיה במקום. על פי מבחן השליטה לנאשם 2 הייתה השפעה ברורה וישירה על ביצוע העבירות, הוא יכל למנוע אותן בכל שלב, אך הוא בחר לשתף פעולה למימושן לצד הנאשם 1. המעגל הפנימי של העבירות היה מצומצם ביותר, וככל העולה מחומר הראיות, רק הנאשמים היו שותפים לו, כך שהנאשם 2 היה קרוב ביותר לביצוע העבירות. אף אם אקבל את גרסת הנאשמים, לפיה לא הייתה היכרות מוקדמת בין נאשם 2 לבין נתנאל, והמניע לביצוע העבירות היה של הנאשם 1 לבדו, אין בכך כדי להפחית מחלקו של נאשם 2 בביצוע העבירות. אף אם עניינו וחלקו של נאשם 2 בעבירות היה פחות מזה של נאשם 1, מדובר במי שהיה במעגל הפנימי של ביצוע העבירה, דבר אשר בא לידי ביטוי בנוכחותו בכל שלב

ושלב בביצוע העבירות. מבחינה פונקציונלית, הנאשם 2 נטל חלק מהותי בביצוע המעשים, לכל הפחות ב"מעטפת" שהובילה להצתת דלת הדירה ואפשרה את הפגיעה בילדים ששהו בתוכה. כך גם מצד המבחן המשולב, כאשר מעשי נאשם בליבת האירוע חזקים, כך שניתן להסתפק ביסוד נפשי חלש. בתוך כך אציין כי אף אם לנאשם 2 לא היה מניע אישי לפגוע בנתנאל, כפי שהיה לנאשם 1, וייתכן שביצע את העבירות מרצונו אך בהשפעה כלשהי של הנאשם 1, על רקע החברות ביניהם, רצונו לרצותו או כל טעם אחר, הרי עדיין ניתן לראותו כמבצע בצוותא (ת"פ (מח' י-ם) 36188-05-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלהור** (18.04.2016)).

118. למעלה מן הנדרש אטעים כי הפסיקה הכירה בכך שבנסיבות מסוימות, ובהן אופי היחסים בין השותפים לעבירה, גם מתן הסכמה לביצוע העבירה עשוי לעלות כדי "ביצוע בצוותא". על כן, אף לו היה נמצא כי עיקר "תרומתו" של הנאשם 2 לביצוע העבירות במתן "אישורו" לתכנית העבריינית ולמימושה, הרי שבנסיבות מיוחדות אפשר ש"הסכמה" לביצוע תהווה השתתפות "בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה" (ראו למשל: ע"פ 6366/98 **סולטאן נ' מדינת ישראל** (13.10.1999); ע"פ 3575/99 **דרעי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 721, 779 (2000); ע"פ 8469/99 **אסקין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 65; ע"פ 5706/11 **רון נ' מדינת ישראל** (11.12.2014)).

כמו כן, "תרומתו של מבצע בצוותא יכול שתתבטא גם ב'שתיקה' במקום שמשמעותה היא 'תמיכה'" (יעקב קדמי על הדין בפלילים - כרך א, בעמ' 437). עוד יצוין, כי במקרה שבו מצטברות ראיות נגד שני נאשמים בביצוע עבירה, לא מן הנמנע הוא ששניהם יורשעו, גם כאשר לא התברר מהו החלק המדויק שנטל כל אחד מהם בביצוע (ע"פ 4656/03 **מירופולסקי נ' מדינת ישראל** (1.12.2004)).

119. בנוסף לכך, דעתי לא הייתה משתנה, אף לו הייתי סבור כי הנאשמים, או למצער הנאשם 2 לבדו, יצאו לכתובת הדירה של משפחתו של נתנאל על מנת לאיים, להפחיד ולהכות את נתנאל, ואילו בהגיעם למקום, עת נוכחו כי נתנאל עצמו לא נמצא שם, הם שינו את תכניתם העבריינית, וביצעו חלופה אחרת בתכניתם, אף אם זו הייתה פחות מועדפת עליהם, או אף אם הוחלט לממשה בו ברגע, בכך שהציתו אש בדלת הדירה, בנסיבות המפורטות בכתב האישום. בהקשר זה אפנה לדנ"פ 1294/96 **משולם ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 1 (1998), שם קבע כב' השופט קדמי כך:

"במקום שבו מסכימים 'מבצעים בצוותא' על ביצועה של פעילות עבריינית נוספת במהלך ביצועה של התכנית העבריינית הבסיסית אם יתמלא תנאי שנקבע לכך, והפעילות הנוספת מבוצעת לאחר שהתנאי מתקיים, אין חולקים על כך שיש לראות את כל ה'מבצעים בצוותא' לעניינה של התכנית הבסיסית, כנושאים באחריות לביצועה של הפעילות הנוספת. וזאת - לא מכוח הוראות סעיף 34 לחוק העונשין, כאילו הייתה הפעילות הנוספת 'עבירה נגררת' לתכנית הבסיסית, אלא מכוח היותה של הפעילות הנוספת חלק אינטגרלי של התכנית הפלילית הבסיסית, שנצפתה מראש והובאה בחשבון מלכתחילה".

120. המסקנה מן האמור היא, כי הנאשם 2 היה שותפו של הנאשם לביצוע כלל העבירות מושא האישום השני, ושניהם פעלו כ"גוף אחד לשם ביצוע המשימה העבריינית המשותפת", אף אם הנאשם 1 חפץ בה יותר או סבר שהוא זה שיפיק ממנה תועלת.

הנאשמים היו מודעים לכך שהדירה לא הייתה ריקה מאדם בעת ההצתה

121. החל מתחילת החקירה, המשך בהגשת כתב האישום וכלה במשך כל פרשת התביעה הארוכה, הכחישו הנאשמים כל קשר למיוחס להם, ובכלל זאת דחו את הטענה כי הם אלה שהגיעו לדירת משפחת נתנאל והציתו את האש. אולם, הנאשמים הודו שהם אלה שהגיעו לדירה המדוברת במועדים המפורטים בכתב האישום, רק לאחר שנחשפו למלוא פרשת התביעה, ובכללה לעדויות ולראיות התביעה. כפי שצינתי, משהודו הנאשמים בהגעתם למקום, התייתר הצורך בדיון מעמיק בראיות התביעה ובהכרעה מנומקת בשאלת הגעת הנאשמים למקום.

122. עם זאת, פטור בלי כלום אי אפשר, ועל כן אציין כי לא בכדי הודו לבסוף הנאשמים בעובדות אלו. המארג הראיתי שהציגה התביעה עמד ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, אף לו הכחשת הנאשמים הייתה נותרת על כנה, לשם השתתת הקביעה כי הנאשמים הם אלה שהגיעו רכובים על אופנוע מדירת הנאשם 1 אל בנין מגורי משפחת נתנאל, עלו לקומה הראשונה, הקימו רעש גדול, צעקו בין היתר את שמו של נתנאל, שוחחו עם חלק מהשכנים, עד אשר שלחו אש בדלת הכניסה של הדירה ונמלטו מהמקום ברכבם על האופנוע היישר לכתובת דירתו של הנאשם 1.

123. ליבת המחלוקת הצטמצמה למעשה לשאלה האם הנאשמים היו מודעים להימצאותם של שלושה קטינים בדירה בטרם הוצתה הדלת, באמצעות שפיכת דלק על השטיח שהיה צמוד לצדה החיצוני של דלת הכניסה, ואולי גם על הדלת עצמה, שליחת האש והימלטותם מהמקום.

124. הנאשמים התנערו באופן נחרץ, ואף הביעו כעס ועלבון מהתרחיש הנטען כלפיהם מטעם התביעה, לפיו הם הציתו את דלת הדירה על אף שידעו כי הדירה אינה ריקה מאדם. לטענתם חבישת קסדת האופנוע על ראשם בודדה אותם מרעשי הסביבה, ולכן לא עלה בידם לשמוע את הילדים, ככל שנאמר דבר מה מטעם מי מהם מתוך הדירה.

125. אקדים ואציין כי לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות והטענות שהציגו הצדדים, באתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל הראיה הרובץ על כתפיה, המבסס את הקביעה כי הנאשמים היו מודעים לכך שהדירה לא הייתה ריקה מאדם, בעת ששלחו אש בדלת הכניסה ונמלטו מהמקום, כשהם מותירים מאחוריהם את להבות האש והעשן להתפשט באין מפריע. מנגד, לא שוכנעתי באמיתות טענת הנאשמים כי לא ידעו על הימצאותה של

ילדה אחת לפחות בתוך אותה דירה, מאחורי אותה דלת שהוצתה על ידם, או על ידי אחד מהם. להלן אנמק.

הודעות הקטינות במשטרה

126. כאמור, בתוך הדירה שדלתה הוצתה מבחוץ, שהו באותה עת שלושה מאחיו של נתנאל ללא אדם מבוגר. המדובר בשתי קטינות בנות 13 ו-12 וקטין בן 6 (נכון למועד האירוע).

127. התביעה הגישה בהסכמת ההגנה את הודעותיהן במשטרה של שתי הקטינות, תוך שההגנה ויתרה על זימון למסירת עדות.

128. בהקשר זה אפנה לסעיף 10ב לפקודת הראיות, שכותרתו: **"קבלת אמרה בהסכמה"**, ומורה כך: **"אמרה בכתב שניתנה מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אך אם נותנה אינו עד במשפט, אם שני הצדדים הסכימו לכך ותוכן האמרה לא היה שנוי במחלוקת, ובלבד שהנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין"**.

על סעיף 10ב לפקודת הראיות כותב המלומד קדמי, כדלהלן: **"ככלל, דין אימרה שנתקבלה בהסכמה - כדין עדות שמסר נותן האימרה; ובמקום שאין מחלוקת באשר לאמיתות תוכנה רואים את העובדות המפורטות בה כ'מוסכמות'. עם זאת, יש הגורסים כי ה'הסכמה' אינה מחייבת את בית-המשפט" (קדמי, בעמ' 428).**

בהתאם להוראת סעיף 10ב לפקודת הראיות, לא די בהסכמת הצדדים על מנת להפוך אמרה בכתב שניתנה מחוץ לבית המשפט לקבילה כראיה בהליך פלילי, אלא נדרש גם כי "...תוכן האמרה לא היה שנוי במחלוקת".

במקרה דנן, ההודעות של הקטינות הוגשו לבית המשפט בהסכמה כראיות לאמיתות תכנן. בהקשר זה חשוב לציין כי הצדדים תיקנו בהסכמה את תוכנה של אחת ההודעות, בטרם הגשתה לבית המשפט, ובדרך זו לא יכולה להישמע כל טענה מאת ההגנה, המסתייגת עתה מאמיתות הדברים. יתר על כן, לו רצו הסנגורים המלומדים להפריך את דבריהן של הקטינות בהודעותיהן, הרי שאיש לא מנע מהם לעמוד על זימון לעדות, ולהציג בפניהן שאלות במסגרת חקירה נגדית.

הנה כי כן, אימרת עד שהוגשה בהסכמה ללא הסתייגות מאמיתות תוכנה מבלי שמוסר האימרה נחקר עליה בחקירה נגדית בבית המשפט, מתקבלת כראיה לאמיתות תוכנה וינתן לה משקל ראייתי מלא וניתן לסמוך עליה כל ממצא שבית המשפט ימצא לנכון. כך בדרך כלל ומקל וחומר כאשר מול אימרה/הודעת עד שהוגשה בהסכמה כאמור, אין כל גרסה או עדות מטעם ההגנה שמתייחסת אליה ומפריכה אותה.

זאת ועוד, כפי שנקבע בפסיקה, על בית המשפט לבחון את קבילותן ומשקלן של ההודעות במסגרת ההליך הפלילי, ואין בהגשתן בהסכמה משום חיוב בית המשפט לאמץ את האמור בהן. בנסיבות העניין, לא מצאתי כל עילה להטיל ספק בהודעותיהן של הקטינות, אשר משתלבות זו עם זו, ומציגות את מסכת השתלשלות הדברים מתוך הדירה בעת שהנאשמים היו מחוצה לה.

כאן המקום להזכיר כי גם הנאשם 1, במהלך עדותו בבית המשפט, מסר כי אין סיבה שהקטינות תשקרנה בהודעותיהן במשטרה.

129. מפאת חשיבות הדברים, סבורני כי אין דרך טובה יותר לתאר את רגעי האימה שחוו שלושת הקטינים בתוך ביתם, מאשר להביאם בשם אמרם, כפי שנמסרו ותועדו בהודעותיהן במשטרה:

א. הודעת הקטינה ליאור מיום 10.6.2019 (1/ת) -

"שמי ליאור ... אני בת 12 וגרה בחולון ברח' פנחס לבון 20, קומה 1 דירה 3, עם אמא שלי מזל, אבא שלי מאיר, אחותי לירון (13.5) ואליאב (6). אני לומדת בכיתה ו' 3 בבית הספר היסודי "בן צבי" בחולון. ביום שני או שלישי ה- 27.5.2019 בשעה 20:30 בערב בערך, היינו אני, לירון ואליאב לבד בבית, אני שכבתי במיטה שלי בחדר שלי עם לירון, הייתי בטלפון וראיתי סדרה באנגלית לא זוכרת את השם ואז לירון נכנסה לחדר בבהלה ואמרה שדופקים בדלת ומחפשים את נתנאל, בשלב הזה קמתי מהמיטה שלי והצצתי מהכניסה לחדר שלי לכיוון הדלת של הבית. לירון עמדה שם מול דלת הכניסה ושמעתי אותה אומרת 'נתנאל לא גר כאן, מי זה נתנאל...'. והם אמרו לה 'ברצינות?' ואז היא אמרה כזה 'כן...'. ואז ראיתי את ידית הדלת עולה ויורדת כאילו מנסית לפתוח את הדלת, ואז אחר כך לירון נכנסה לחדר שלנו בבהלה ואליאב היה איתה, מאחוריה כאילו, כי גם הוא פחד, היא נכנסה לחדר ואמרה לי כזה 'בואי נתקשר למישהו, בואי נתקשר למשטרה...'. ואז אני יצאתי מהחדר שלנו וניגשתי לדלת הכניסה לבית, הסתכלתי בעינית של הדלת ולא ראיתי אף אחד אז חזרתי לחדר ואמרתי ללירון 'הנה הם הלכו תירגעו...'. ואז היא אמרה לי 'נו ליאור בואי נצא...'. עמדתי ממש כניסה לחדר שלנו ככה שגם ראיתי את דלת הכניסה לבית ופתאום ראיתי מים כזה מתחת לדלת, אז התקרבתי לדלת, הסתכלתי בעינית וראיתי 2 בחורים מעל גיל 20 אני חושבת, כשאחד עומד ליד המדרגות ואחד עומד ממש מול הדלת שלנו, זה שעמד מול הדלת שלנו היה עם קסדה שחורה וראיתי אותו מתכופף ואז פתאום התחילה השריפה, כאילו הדלת עלתה באש, והספקתי לראות אותם דרך העינית בורחים כשהם יורדים במדרגות של הבניין. בשלב הזה הלכתי מהר אל לירון שהייתה בתוך החדר שלנו ואז היא אמרה לי 'הנעליים שלך עולות באש', אלה היו נעלי בית בצבע אפרסק מעור שיש להן רצועה אחת והן פתוחות מקדימה, אז פשוט העפתי אותן מהרגליים שלי. לירון צעקה 'בואו למרפסת', הכוונה למרפסת כביסה שלנו, אז אני רצתי ראשונה למרפסת כי הייתי הכי קרובה, פתחתי את החלון שהיה סגור, התיישבתי על החבלי כביסה, לירון הייתה לידי אז אמרתי לה 'כנסי' כאילו שתקפוץ ראשונה. בהתחלה התיישבתי על החבלים ובאתי לקפוץ אמרתי ללירון 'לירון אני קופצת' אז לירון אמרה לי 'לא, לא אל תשאירי אותנו

לבד', אני זוכרת שאליאב בכה הוא נלחץ ממש, אז אמרתי לה 'טוב בואי תקפצי ראשונה' ואז היא עלתה לחבלים גם, היא באה לקפוץ והתחרטה כי היא פחדה לקפוץ, יש לה פחד גבהים, אז היא נשארה תלויה באוויר משהו כמו דקה כשהיא מחזיקה את חבלי הכביסה בשתי הידיים, בינתיים סידרתי את אליאב על הגב שלי ושמתי לב שלירון עדיין לא קפצה אז דחפתי אותה עם הרגל והחבל נקרע, לא קרה לה שום דבר מהנפילה רק מהחבל, ואז אמרתי לאליאב 'תחזיק חזק', פתחתי רווח בית החבלים בעזרת הידיים שלי וקפצתי כשאליאב על הגב שלי. נפלנו ביחד על האדמה כשאליאב נפל עם הראש אחורה ואני עליו גם עם הראש אחורה. אחרי שקפצנו, הרמתי את אליאב והלכנו לחניה של הבניין שלנו ואז התקשרנו לאבא, הוא לא ענה, השכנים התקשרו למשטרה ולאמבולנס, ומישהו שם לב שלאליאב נפתח הראש אבל אני לא מכירה אותו, תוך 3-4 דקות הגיעו 2 אמבולנסים ואז אחרי 3 דקות בערך אמא הגיעה וצעקה לכל האנשים שמסביב 'לכו מה יש לכם להסתכל'. עלינו ארבעתנו - אני, אמא, לירון ואליאב לאמבולנס ונסענו לבי"ח וולפסון נראה לי, ראיתי שהיה כתוב 'מחלקת ילדים'. לאליאב עשו בדיקות דם, חיטאו לו את הראש והדביקו לו את הפצע, לי שמו משחה על הכוויות ברגליים וחבשו אותי וללירון בדקו את הגרון וזהו".

ליאור נשאלה מה שמעה מהאנשים שהיו מאחורי הדלת, בעת שראתה את לירון עומדת מול הדלת, והשיבה: "שמעתי שהם אומרים לה 'איפה נתנאל' ואז היא אומרת 'הוא לא גר כאן, אני לא מכירה אותו' ואז הם אומרים כזה 'ברצינות' ואז היא אומרת 'כן', ואז היא הלכה מהדלת לחדר".

ליאור נשאלה הכיצד לא הבחינה שהנעליים שלה עולות באש והשיבה: "גם כשקפצנו כבר לא הרגשנו היינו בסטרס, הראש שלי פשוט לא היה שם", והוסיפה שחששה שכל הבית יעלה באש.

ליאור סיפרה כי הם החליטו לקפוץ מחלון הדירה מפני ש"הדלת של הבית כבר עלתה באש וכל החלונות של הבית עם סורגים, אז זאת הייתה הדרך היחידה, פחדנו שהשריפה תתפשט, לא חשבנו לכבות את זה".

ליאור סיפרה כי כתוצאה מהאירוע היא עצמה נפגעה מכוויות ברגליה, לירון אחותה נפצעה באצבעות ידיה ונגרמו לה שפשופים בצווארה מפני שנתלתה על חבלי הכביסה זמן רב מדי ואחיה אליאב פתח את הראש כתוצאה מהפגיעה בקרקע.

ב. הודעת הקטינה לירון מיום 5.6.2019 (ת/2) -

"שמי לירון ..., אני בת 13 ולומדת בכיתה ז' 7 בבית ספר 'קציר' בחולון. אני גרה בבית עם אמא שלי מזל, אבא שלי מאיר, ואחים שלי, אליאב (6) וליאור (12). ביום שני 27.5.2019

בשעה 20:30 בערב בערך הייתי בבית עם אליאב וליאור ובדיוק קמתי משינה. הייתי בתוך חדר השינה שלי כששמעתי שמישהו מנסה לשבור את דלת הכניסה לבית, אני לא יודעת מה בדיוק הם עשו, אבל שמעתי שהם דופקים ובוועטים ממש חזק על הדלת כאילו שהם מנסים לשבור אותה, בשלב הזה יצאתי מהחדר ונעמדתי מול הדלת כשהיא נעולה. שמעתי שהם צעקו ממש חזק מעבר לדלת 'נתנאל, נתנאל' מלא פעמים הם צעקו את זה ואז עניתי להם ושאלתי 'מי זה' והם המשיכו לצעוק 'נתנאל, נתנאל' ואני אמרתי להם 'מי זה נתנאל' ועשיתי כאילו אני לא מכירה אותו כי כל הזמן באים לפה אנשים שרוצים לעשות לו משהו, אני לא זוכרת אם הם ענו לי או לא אבל אני זוכרת שאמרתי להם שאני ילדה ושאלו לי מפתח לדלת ואז חזרתי לחדר שלי לבד, התקשרתי לאח שלי נתנאל והוא ניתק לי ואז התקשרתי לאמא שלי, היא לא הבינה מה קורה, אני לא זוכרת מה בדיוק אמרתי לה בטלפון אבל סיפרתי לה שמחפשים את נתנאל ואז היא אמרה שהיא באה מהר וניתקה. בשלב הזה יצאתי מהחדר ומיד ראיתי שהדלת עולה באש, וליאור אחותי מסתכלת מהעינית של הדלת ואליאב אחי ישב על הספה בסלון. ואז ליאור פשוט התחילה לרוץ לכיוון החדר שלנו ולא שמה לב שהרגליים שלה נכוו, אז אמרתי לה 'הרגליים שלך אש' ואז היא התחילה לרוץ מהר יותר לחדר והורידה את הנעליים, ואז אליאב גם בא לחדר שלנו ואז התקשרתי לאמא שלי והיא שמעה את הצעקות שלי בטלפון, פשוט צרחתי 'שריפה, שריפה', היא לא הבינה מרוב הצרחות מה שאמרתי וכל שניה ניתקה והתקשרה שוב, גם אליאב וליאור צרחו, ואז כולנו יצאנו מהחדר, עמדנו ממש כניסה לחדר והסתכלנו על האש, ואז אני וליאור לקחנו את אליאב ורצנו למרפסת וצעקנו 'שריפה', השכנים לא התייחסו אלינו, אז אני קפצתי מהחלון של המרפסת וכביסה, ואחריי ליאור הרימה את אליאב אל החלון ואז לקחה אותו על הגב שלה והם קפצו למטה ונפלו לבוץ. בשלב הזה הלכנו מהר לכיוון החניה של הבניין ואז השכנים באו ושאלו מה קרה, אמרנו להם שיש שריפה ואז הם התקשרו לאמבולנס ומכבי אש ואז חלק מהשכנים הגיעו עם דליים של מים וניסו לכבות את האש. ואז ראינו שאליאב מדמם מהראש עד הגב שלו, ואז אמא שלי הגיעה והיא ראתה שהיו אנשים מסביב אליאב ואמבולנסים, לקחו אותו באלונקה ועלינו איתו לאמבולנס ונסענו לביה"ח וולפסון".

לירון התבקשה לתאר את שראתה דרך עינית הדלת, ומסרה בין היתר כך: "...ראיתי כמה אנשים ולא איש אחד, אני לא זוכרת בדיוק כמה. אני הסתכלתי בדיוק לשנייה, אני זוכרת שהם היו גברים גדולים, מעל גיל 20 לדעתי, הם הסתירו את הפנים עם קסדות של אופנוע".

לירון נשאלה אם היא זוכרת מה אותם אנשים אמרו לה, והשיבה: "אה הם אמרו לי 'נתנאל לא כאן?' ואז אמרתי 'לא' ואז הוא ענה לי 'רציני?' ואמרתי 'רציני' וככה זה נגמר, אחותי הסתכלה וראתה שהשכן מדבר איתו".

לירון נשאלה מדוע הם החליטו לקפוץ מחלון הדירה, והשיבה: "כי אני צעקתי שיש שריפה ואף אחד לא התייחס אז קפצתי כי לא רציתי להיתקע פה זה מסוכן. ... פחדתי שהכל ישרף...".

לירון נשאלה האם היא ואחיה נפגעו, והשיבה שהיא עצמה לא נפגעה מהאש, אלא נשרטה מחבלי הכביסה, ואילו לאחותה נכוו הרגליים ואחיה נפצע מהקפיצה.

לירון התבקשה לספר על השכן שלדבריה שוחח עם אותם אנשים שהגיעו מחוץ לדירה, וכך מסרה: **"הוא ילד בן 11, כשהסתכלתי בעינית של הדלת ראיתי שהאנשים שדפקו בדלת מדברים איתו ואחותי שמעה שהם שאלו אותו 'אתה יודע מי גר פה? נתנאל אנג'ל גר פה?' והצביעו על הדלת שלנו".** בהמשך הודעתה נקבה לירון בשמו של אותו שכן והוסיפה שהוא גר **"בקומה האחרונה. נראה לי דירה 16. הוא כנראה עלה במדרגות והם כאילו עצרו אותו ליד הדלת שלנו ושאלו אותו".**

130. הנה כי כן, מהודעותיהן של שתי הקטניות עולה באופן ברור כי התקיים דו שיח קצר בין מי מהנאשמים לבין לירון, שבמהלכו השיבה לצעקותיהם ומסרה להם שנתנאל לא נמצא והם השיבו לה על כך. כאמור, הודעות אלו הוגשו בהסכמה לאמיתות תוכן, ומכאן מתחייבת הקביעה כי הנאשמים שמעו היטב כי בדירה נמצאת ילדה צעירה, והשיבו לקריאותיה.

131. למעלה מהצורך, יש לציין כי לאמירות הקטניות נמצאו חיזוקים ראייתיים נוספים. כך למשל, הדו"חות הרפואיים מבית החולים וולפסון, לשם הובהלו שלושת הקטנים לקבלת טיפול רפואי, המשקפים את הפגיעות הגופניות שנגרמו לשלושתם, כפי שתוארו על ידי הקטניות בהודעותיהן.

132. בנוסף לכך, העד אפי חנוחוב, אשר נכח בחצר הבניין במהלך האירוע, עת ישב עם חברו, אליאור שחב. הוכרז כעד עוין בבית המשפט, ועל כן הוצגה אמרתו בכתב, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, לאמיתות תוכנה, ואין מניעה להעדיפה על פני "עדות" בבית המשפט.

אפי מסר בהודעתו במשטרה מיום 1.7.2019 (ת/86), בין היתר, כי **"שמעתי ילדים צורחים, אמרתי להם תקפצו מהחלון, ואז התקשרתי למד"א ותוך כדי שאני מדבר עם מד"א אז הם קפצו, אחת הילדות נשרפה ברגליים נתתי לה שם עזרה ראשונה כי אני בוגר קורס מע"ר. הם היו בהיסטריה, ניסיתי להרגיע אותם בכל דרך אפשרית".** במהלך החקירה הושמעה לאפי השיחה שלו עם מוקד 102 כיבוי אש, והוא אישר כי נשמע קולו בהקלטה, והוסיף: **"אני שומע שהילדה הקטנה אומרת לי שהיא נשרפה ברגליים, והיא צועקת לי ניסו להיכנס אלינו לשבור לנו את הדלת".**

כמו כן, להלן עיקרים מחילופי הדברים שבין אפי לבין מוקדן כיבוי אש, בעת שאפי התקשר ל-102 כדי להזעיק את כוחות הכיבוי (ת/87):

"מוקדן: כיבוי אש

אפי: **שלום יש פה שריפה בבית בפנחס לבון 20 בחולון**
מוקדן: פנחס לבון 20 בחולון שריפה בבית?
אפי: כן, בבית בקומה ראשונה, עשן מהחלונות
...
אפי: **אני פה, בדיוק צועקים מתוך הבית, שריפה בתוך הבית שומע אנשים ילדים מתוך הבית**
...
אפי: **שומע צע.... וואווו משתוללים בתוך הבית, נראה לי הבית עולה כולו באש ואנשים**
...
ברקע נשמעים ילדים צועקים וגם בכי של ילד
...
ברקע נשמע בכי של ילדה שמנסה לדבר
...
אפי: אפי שוב צועק ברקע: הזמנו מכבי אש תירגעו תירגעו
...
אפי: **אפי מדבר ברקע עם ילדה בוכה "מה...ל.ב... נשרפה ברגלים**
הערה: ברקע ילדה בדברת בבכי עם אפי... ל.ב.....
אפי: הלו
מוקדן: תסביר לי תסביר לי מה קורה שם, מה את שומעת במקום?
אפי: הנה ילדים יצאו מהבית אבל הבית עולה באש
...
אפי: אני אח שלי אני לא קשור לבניין, אני סתם פה יושב עם חבר בחוץ, אני אין לי קשר.
מוקדן: הבנתי, אתה ראית שאנשים יוצאים משם
אפי: הנה כן כל הדיירים של הבית יצאו, הנה כן מדבר איתם פה למטה
מוקדן: מעולה, עכשיו מה אתה רואה מהחלון אפי
אפי: **אחת נשרפה ברגלים גם היא אומרת**
מוקדן: מה היא אמרה?
אפי: לא היא אומרת שהיא נכוותה ברגלים
הערה: **ברקע נשמעים כל הזמן קולות ובכי של ילדים**
אפי: אפי צועק ברקע: תירגעו תירגעו
מוקדן: נשרפה ברגלים (ל.ב).. מועברת למד"א
מוקדן: בסדר
..."

133. רס"ל קונסטנטין סילינג, שוטר סיור במרחב איילון, אשר הגיע לזירה שבה ארעה הצתת דלת הדירה, מצויד במצלמת גוף, אשר צילמה את הזירה, הבניין והדירה סמוך לאחר אירוע ההצתה (ת/91, ת/92). בדו"ח הפעולה שמילא קונסטנטין ביום 27.5.2019 בשעה 22:17, הוא כתב בין היתר כך: **"הגעתי למקום האירוע ... במקום על הרחוב כב"ה ומד"א, מסרו כי מטפלים בילדים אשר היו בתוך הדירה, פרטיהם ... אשר מטופל ע"י מד"א על פניו נראה כי יש לו חבלה בראש, כמו כן יחד איתו האחיות שלו שפרטיהן**

... מסרו לשותפתי לניידת כי היו שלושתם לבדם בדירה ולדבריהן דפקו להם בדלת אנשים עם קסדות, הן מבעד לדלת אמרו שההורים לא בבית והחשודים שפכו חומר דליק על דלת הכניסה לבית וברחו מהמקום. הילדים נבהלו וקפצו שלושתם מחלון המרפסת כאשר הילד הקטן בן 6 נחבל בראשו כתוצאה מהנפילה. עפ"י מד"א במקום מסרו כי מפונים במצב קל לבית חולים וולפסון. כמו כן, האמא הגיעה למקום פרטיה מזל מועלם ... והחלה לצעוק במקום, אמרה: 'הם לא באו אלי הם באו בגלל הבן שלי' ... כמו כן, לציין כי כב"ה פרצו את דלת הכניסה ... בוצעה סגירה זירה וכב"ה סרקו את הדירה והבניין. ... נגרם נזק לדלת הדירה...." (ת/90).

אמנם, מדובר בעדות מפי השמועה, אך סעיף 10(1) לפקודת הראיות, מהווה חריג לכלל זה בקבעו: "עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה: (1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;"

במקרה דנא, אין ספק כי עבירת הצתה נחשבת כעבירת אלימות, אף אם מדובר באלימות הקשורה בפגיעה ברכוש ולא דווקא בגוף, וקל וחומר כאשר מדובר בפגיעה בגוף (ראו למשל: ע"פ 49/88 רוקח נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(1) 605, 613-614 (1988) וההפניות שם; ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2006); ע"פ 2944/07 פלוני נ' מדינת ישראל (17.9.2007); בש"פ 8932/14 חיים עזרה נ' מדינת ישראל (4.1.2015)).

134. מכל המקובץ, אני קובע כי יש לתן משקל מלא לאמרות הקטינות, לפיהן התקיים דו שיח עם הנאשמים מבעד לדלת, עוד בטרם הוצתה האש, שבעקבותיה נאלצו להימלט מהדירה דרך חלון מרפסת הכביסה.

גרסת הנאשמים בבית המשפט - עדות כבושה

135. הנאשמים הכחישו בתחילה כל קשר למיחוס להם בכתב האישום ועמדו על חפותם למן שלב מעצרם. כפי שפורט לעיל, כל אחד מהנאשמים נחקר ממושכות באזהרה מספר פעמים, תוך הקפדה על זכויותיו, במסגרת החקירה שקדמה להגשת כתב האישום. במהלך אותן חקירות נתבקשו הנאשמים לתן גרסתם ולהתייחס לראיות שנאספו, אשר לימים ביססו לשיטת המאשימה את כתב האישום. ברם, כל אחד מהנאשמים בחר שלא להשיב לשאלות המהותיות והאחרות שנשאל על אודות חלקו הנתען באירועים המפורטים או לתן גרסתו ביחס לראיות שהוצגו בפניו, ופטר עצמו באמירה שהוא חף מפשע. כך גם עם תחילת המשפט, במענה מטעם הנאשמים לכתב האישום, כפר הנאשם 1 בביצוע העבירות שיוחסו לו וטען שלא ביצע את המעשים המתוארים (למעט העובדה כי נתנאל חייב לו כספים). הנאשם 2 אף הוא כפר במיחוס לו וטען שבמועד האירוע אשר באישום השני, הוא שהה באותן שעות רלוונטיות בעיר רמת גן.

136. יש לציין כי נוכח עמדת הנאשמים, ובהתאם לנטלי ההוכחה הרובצים על שכם התביעה, נשמעה פרשת תביעה ארוכה, מרובה בעדויות ורואי, הגם שחלקן נתקבלו בהסכמת ההגנה, ללא צורך במסירת עדות נלווית. כתוצאה מכך, זימנה המאשימה עדים רבים לצורך שמיעת עדותם והצגת ראיות באמצעותם, בין היתר, בנוגע למסלול נסיעתם הנטען של הנאשמים על גבי האופנוע שהיה בשימוש של הנאשם 1, ובכלל זאת נתונים שהתקבלו מחברת איתוראן בנוגע לתנועת האופנוע במועדים הרלוונטיים, סרטוני מצלמות אבטחה בבניין מגוריו של הנאשם ולכל אורך מסלול הנסיעה המשוער לדירה שהוצתה ובחזרה, נתוני מחקרי תקשורת של מכשירי הטלפון של הנאשמים, שיחות ותכתובות בינם לבין אחרים ועוד ועוד. במשך כל פרשת התביעה אחזו הנאשמים בעמדתם כי הם לא היו במקום ואין לקשור אותם לאירועים האלימים המפורטים בכתב האישום.

במהלך כל פרשת התביעה ההגנה אחזה בדעה כי אין לייחס לנאשמים את האמור בכתב האישום וביקשה לערער על נכונות נתוני איתוראן בדבר מיקום האופנוע על ציר הזמן ביום קרות אירוע ההצתה מושא האישום השני, בשל כך שתועדה בפלט הנתונים מחברת איתוראן "קפיצה" בת 8 דקות, לפיה במועד הרלוונטי האופנוע עמד ליד בית מגוריו של הנאשם 1 ברחוב נגבה ברמת גן מ-20:25 ועד 20:33, ואילו בשעה 20:35 "הופיע" האופנוע ביציאה לכביש 44 באזור, דבר שלכאורה אינו מתאפשר בטווח זמנים שכזה.

עוד יצוין כי במהלך עדותה של מזל מועלם, אמו של נתנאל, אשר סיפרה באולם בית המשפט בהתרגשות, אך גם לעתים בהתלהמות ובקוצר רוח, על אודות הנזק שנגרם לדירתה והאימה והפחד שאחזו בשלושת ילדיה שנאלצו להימלט מהדירה שבקומה הראשונה וקפצו דרך החלון בשל חששם מהתפשטות האש. בהמשך תיארה את הנזקים הגופניים ומצבם הנפשי של ילדיה. בה בעת, הנאשם 1 מצא לנכון לצעוק לכיוונה של מזל, ביושבו על ספסל הנאשמים לצדו של הנאשם 2, כך: **"זה לא אנחנו יא מטומטמת, זה לא אנחנו בכלל. זה לא אנחנו אבל עשינו לך את זה, את לא מבינה שזה לא אנחנו? זה לא אנחנו"**.

137. לאחר שהמאשימה השלימה את הצגת מלוא עדיה וראיותיה, נשמעה פרשת ההגנה שהתבססה על עדויות הנאשמים לבדן. והנה, עם שמיעת עדותם של הנאשמים, התחוור כי כל אחד מהם אישר את חלקו בהתרחשות המתוארת בכתב האישום, לרבות עצם ההגעה למקום בזמנים המפורטים בכתב האישום מתוך מטרה לפגוע בנתנאל. עם זאת, הנאשמים שללו בעדותם כל ידיעה בדבר הימצאותם של הילדים בדירה בטרם הצתת דלתה. בהקשר זה הטעו הנאשמים כי לא שמעו את דברי הילדה מבעד לדלת, ככל שנאמרו, במענה לדפיקות על הדלת, משום שחבשו קסדות על ראשיהם אשר בודדו אותם מרעשי הסביבה. נמצא אם כן כי גרסת הנאשמים בעדותם, שהינה שונה באופן ניכר מתשובותיהם בחקירות במשטרה ותשובתם לכתב האישום, נשמעה למעשה לראשונה רק במהלך חקירתם הראשית בבית המשפט.

138. לא בכדי פירטתי לעיל את מהלך חקירותיהם של הנאשמים באזהרה במשטרה. הנאשמים היו עקביים בשימושם בזכות השתיקה למן הרגע הראשון. החל מיום מעצרם, המשך בכל אחת מחקירותיהם וכלה בהכחשתם הגורפת ואי מתן גרסה בתשובתם לכתב האישום. מדובר בקו הגנה מגובש, בו נקטו הנאשמים מתחילת החקירה המשטרתית, כאשר המשך שתיקתם של הנאשמים וכבישת גרסתם תוך הכחשה גורפת

למרבית עובדות כתב האישום, והימנעותם מהצגת גרסתם גם במהלך שמיעת עדי התביעה, הינה התנהלות שלא נשמע לה כל הסבר, כך שמתבקשת המסקנה כי הנאשמים ביקשו להתאים גרסתם בעדותם לראיות שהביאה המאשימה, או למצער לחלץ עצמם מחלק מהעבירות שיוחסו להם, מתוך מבט מפוכח למכלול הראיות שהובאו לפני בית המשפט. התרשמתי כי הנאשמים בחרו לתעתע בחוקריהם, להתחכם ולהתחמק ממתן תשובות לשאלות שנשאלו או להתמודד עם הראיות שהוצגו בפניהם, כאשר ניתנו להם מספר הזדמנויות לכך כשחוקרי המשטרה חזרו והעמידו אותם על ההשלכות המשפטיות שעלולות לנבוע משתיקתם והימנעותם לתן גרסה.

139. נראה כי הימנעות הנאשמים מלתן גרסה בחקירותיהם במשטרה, ובהמשך מתן מענה המתכחש לאמור בכתב האישום, היה מהלך שקול ומתוכנן כדי שיוכלו לטעון ולארגן את קו הגנתם כראות עיניהם, למצער ביחס לחלק מהעבירות, בעיקר החמורות שבהן, ולטעון כי חבישת הקסדות על ראשם בודדה אותם מרעשי הסביבה, כך שלטענתם נמנע מהם לשמוע את הילדים ששהו בתוך הדירה בטרם שלחו אש בדלת הכניסה.

140. בהקשר זה אציין, ולו למען הסר ספק, כי לא מצאתי לתן כל משקל או לבסס קביעה כלשהי על ה"ניסוי" שביקשה התביעה לערוך באולם בית המשפט, לפיה התבקש מתמחה מטעמה לחבוש קסדה על ראשו ולקיים שיח עם הנאשם 2 בעוד גבו מופנה אליו. אין מדובר ב"שחזור" מקצועי ואין מדובר בתנאים הדומים להתרחשות המתוארת בכתב האישום.

141. ברם, משהנאשמים כבשו טענתם בכל הנוגע להשלכת חבישת הקסדות על ראשם הם מנעו מהמשטרה ומהתביעה לבחון טענה זו, ובכלל זאת לבצע בדיקה מקצועית, שחזור או כל פעולת חקירה אחרת על מנת לאמוד את אמיתותה. מהלך שכזה הינו בעוכרי הנאשמים, משלא שוכנעתי כי שתיקתם במהלך חקירותיהם נעשו מטעמים שיש בהם כדי להצדיק השתיקה או למצער, להסביר אותה ועל כן מסקנתי כי זו נעשתה ממניעים של טקטיקת הגנה, הא ותו לא.

142. משכך מסקנתי כי גרסת הנאשמים, לפיה חבישת הקסדה על ראשם בחדר המדרגות, מנעה מהם לשמוע מענה כלשהו מתוך הדירה, ועל כן אין ליחס להם ידיעה על הימצאות הילדים בדירה, ובנגזר מכך כוונה מצדם לפגוע בהם בדרך של הצתת הדלת, הינה כשלעצמה גרסה כבושה.

143. כידוע, נפסק לא אחת כי משקלה וערכה של עדות כבושה ולו רק מסיבת היותה גרסה כבושה, מועט ביותר. בהמשך משאתן דעתי לעדויות לגופן, אראה כי גם לגופה אין גרסה זו יכולה לעמוד נגד הראיות המפלילות, אף לולא הייתה זו גרסה כבושה, ואין בה כדי לעורר את הספק הסביר הנדרש לחילוצם של הנאשמים מהרשעה לאור הראיות המפלילות המרובות שסוגרות עליהם, לאחר שעדותם נמצאה לטעמי כלוקה באמינותה ומהימנותה וכפי שאעמוד על כך בהמשך.

144. הנה כי כן, לעובדה כי גרסתו של נאשם נזכרה לראשונה בבית המשפט יש משמעות משפטית; על התנהגות

דומה לזו של הנאשמים שלפני נקבע לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון, הנוגעת לסירובו של חשוד למסור מידית הסבר לראיות מסבכות שמוצגות נגדו; ההתנהגות האמורה הינה "כבישת גרסה", פשוטה כמשמעה. כך בע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, 97; כבישת הגרסה מלמדת כי משום מה לא היה נוח לחשוד להביא לידיעת המשטרה את גרסתו, עדותו הכבושה של עד "לא רק שאינה מסייעת לגרסתו אלא הסתרת גרסה זו לשלב כה מאוחר של ההליך מחזקת את החשד והראיות כנגדו", ע"פ 597/88 אנג'ל ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(5) 221, 247, 252; כבישת הגרסה מלמדת שמדובר בסיפור "מפוברק" שהיה דרוש לנאשם זמן כדי להמציאו, "החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגרסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה", ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, תקדין עליון כרך 98 (2) 843, 850; כבישת גרסתו של נאשם יוצרת לפיכך חיזוק לראיות התביעה, ע"פ 365/89 אשר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 113, 129; כבישת הגרסה מצדיקה החלטה של בית המשפט לדחות את הגרסה הכבושה, ע"פ 3062/92 אסולין ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 221, 225.

145. כידוע, ההלכה היא שערכה הראייתי של עדות כבושה הינו מועט בהעדר הסבר משכנע לכבישתה (ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל (27.08.2019)), שכן מדובר בגרסה אותה מעלה נאשם לאחר שבחן את מלוא חומר הראיות והייתה לו הזדמנות להתאימה לחומר זה, מבלי שניתנה למשטרה אפשרות ממשית לבדוק אותה בזמן החקירה, וללא חשש לתיאום עדויות וסיכול פעולות החקירה. חולשתה של עדות כזו מודגשת אף יותר, כאשר מדובר בנאשמים שלא זו בלבד שכבשו את עדותם עד לאחר שלב החקירה במשטרה, אלא שיקרו בחקירותיהם ואף המתינו עד לשלב שבו תמה פרשת התביעה, כך שהם נחשפו לכל העדויות בבית המשפט וליתר הראיות, ויכולים היו להתאים את גרסאותיהם באופן מדויק יותר למה שהתגלה בבית המשפט. בהקשר זה ובנסיבות דומות לענייננו נפסק בע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (18.01.2017):

"ראשית יובהר, כי כבישת גרסתו של המערער במשך זמן כה רב, עד הרגע שבו עלה לדוכן העדים, מסבכת את המערער גם מן הטעם שהיא מהווה הודאה בשקרים הרבים שסיפר המערער במסגרת חקירותיו; אך יותר מכך, בהקשר של הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות, היא פוגעת באפשרות לראות בגרסתו הכבושה כהסבר סביר לראיות שהתגבשו נגדו. זאת, משהגרסה נמסרה רק לאחר שהמערער נחשף לכלל החומר הראייתי שנאסף נגדו, ובכך נתאפשר לו לעצב באופן מלאכותי ובדיוק רב את גרסתו ולהתאימה לראיות הנסיבתיות. אילו המערער היה מוסר את גרסתו כבר בזמן החקירה, סביר להניח שחוקריו היו מעמתים אותו עם שאלות היורדות לרזולוציות פרטניות של השתלשלות האירועים, וכבר אז עשויה הייתה גרסתו להתברר כלא אמינה. משכך, השקרים הרבים שנמצאו בגרסת המערער חרף העובדה שזו נכבשה זמן רב רק מחזקים את המסקנה שמדובר בגרסה שלא נולדה אלא לצורך העניין;"

146. בהקשר זה אפנה לספרו של יעקב קדמי, על הראיות, חלק א', מהדורת תש"ע-2009, עמ' 501):

"הכלל הוא: עדות כבושה, ערכה ומשקלה מועטים ביותר, משום ש'הכובש עדותו' חשוד, מטבע

הדברים, על אמיתותה. זאת, כל עוד אין בפיו הסבר משכנע: על שום מה נכבשה העדות עת רבה; ומדוע החליט העד לחשפה. ניתן הסבר מתקבל על הדעת ל'כבישת' העדות, רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות."

ובהמשך בעמ' 504 נכתב כך: "וידגש: ההסבר חייב להתייחס לשתי השאלות כאחד - הן לעניין סיבת הכבישה, והן לעניין עילת הגילוי. 'ההסבר שעל בית המשפט להשתכנע הימנו הוא לגבי שני עניינים: האחד - על שום מה שתק ... וכבש...; והשני, מה נשתנה עתה ומהו הנימוק שהניעו לשבור את שתיקתו..."

ובעמ' 505: "וידגש: ... הכללים הנוהגים בקשר ל'עדות כבושה' של עד - נוהגים גם לעניין הערכת מהימנותה ומשקלה של עדותו של הנאשם. ולא למיותר לציין, כי ב-ע"פ 365/81 מצא בית המשפט בכבישת העדות מצד הנאשם 'חיזוק' לראיות התביעה..."

ובעמ' 506: "יש הגורסים כי אפשר והעלאת 'גרסה כבושה' תפעל לחובת הנאשם כאילו המדובר ב'שקר מהותי'. ולא למיותר להזכיר את ההשלכה שיש ל'עדות כבושה' של נאשם, במקום שזו נכבשה עד למתן עדותו; ולא הוצגה על כן בפני עדי התביעה הרלוונטיים".

147. אעיר כי אין בדברים אלה כדי לחלוק כל עיקר על זכותו של נאשם לשתוק בחקירתו, בהיותה זכות מהותית בהליך הפלילי, אך בנסיבות שונות יש לכך מחיר מסוים. כאשר הראיות עומדות לחובת הנאשם והוא בוחר בשתיקה, מטבע הדברים מתחזק כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר עלול להכביד על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר (ע"פ 8959/14 דניאל בן סימון נ' מדינת ישראל (24.6.2015)). וכך ציין השופט קדמי בע"פ 5730/96 ראובן גרציאני נ' מדינת ישראל (18.5.1998):

"אכן, עומדת לו לחשוד זכות שתיקה מוחלטת בשלב החקירה וזכות בחירת קו ההגנה במהלך הדיון במשפטו; ואין הדעת סובלת שעשיית שימוש בזכות השתיקה או בזכות בחירתו של קו ההגנה, יהיו לו - כשלעצמם - לרועץ."

ברם, לעשיית שימוש בזכות השתיקה על ידי חשוד ישנו 'מחיר' טבעי מן ההיבט הראייתי. חשוד הבוחר בשתיקה גורם לכך, שהראיות העומדות לחובתו נותרות ללא 'משקל שכנגד'; ובכך מתחזק, מטבע הדברים, כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר יכביד עליו כאשר יעלה את גרסתו בעדותו במהלך הדיון. הוא הדין בכבישת גרסה מצדו של נאשם עד לאחר סיום פרשת התביעה, מטעמים הנעוצים בבחירת קו ההגנה: כאשר גרסה זו מכוונת להשמטת הבסיס מתחת לקיומה של עובדה חיונית שהתביעה הביאה ראיות להוכחתה, מקימה השהיית החשיפה, מטבע הדברים, בסיס לחשש, שמא כבישת הגרסה עד לאותו שלב נועדה ל'התאמתה' - אם לא למעלה מזה - לראיות שהובאו מטעם התביעה, ול'הכשלה' מלכתחילה של האפשרות לבדוק את אמיתותה על ידי הצגתה בפני עדי התביעה.

ה'השלכות' האמורות שיש לשתיקת חשוד במהלך החקירה ולהשהיית חשיפה של גרסת נאשם עד לאחר תום פרשת התביעה כעניין שבטקטיקה, הינן השלכות הצומחות בדרך הטבע מהתנהגותו של

הנאשם; ואין בהן, על כן, כדי לפגוע או לכרסם בזכויות הבסיסיות, לשתוק במהלך חקירתו כחשוד ולבחור בקו ההגנה הנראה לו במשפטו. ההשלכות האמורות, מהוות תופעות לוואי, המלוות, מטבע הדברים, את עשיית השימוש בזכויות הנ"ל; ויש לראותן כ'סיכונים' הנעוצים בטבע האנושי, ובתור שכאלה לא ניתן להימנע מהשלכותיהם".

148. במסגרת חקירות הנאשמים במשטרה הוטחו בהם ראיות מפלילות ונתבקש הסברם להן, ומשכך ראוי היה כי ייתנו להן הסבר בהזדמנות הראשונה. הנאשמים כאמור, נמנעו מלעשות כן והתבצרו בזכות השתיקה, על כלל משמעויותיה, אף אם נהגו כן לפי עצת סגור. על דברים אלו אמר ביהמ"ש בע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(3) 64, 82, כך: **"היעדר הסבר ונקיטת קו השתיקה - מחזקים גרסת התביעה... לעניין זה אין נפקא מינה, שהסניגור המלומד ביקש לרמוז שלא במערער האשם בכך שמילא פיו מים, וכי הודרך בדרך מוטעית על ידי פרקליטו בבית המשפט קמא. ומכאן, שהבחירה בדרך השתיקה אינה צריכה להיות לו לרועץ ובעלת השלכות על טיב הגנתו. אין אני סבור כי ניתן לראות הסבר כאמור להיעדרו של הסבר כלשהו, כמניח את הדעת; היעדר התגובה משאיר, בין היתר, פתח פרוץ לפירושים, אך עיקרו של דבר, אין בית המשפט יכול להיכנס לנבכי שיטת ההגנה ולבחון אם זוהי החלטה שרירותית של הסניגור או שמא בחר הסניגור בדרך זו מכיוון שלא היה נכון לתת ידו לפרישתן לפני בית המשפט של טענות מסוימות, כפי שהוצגו לפניו על ידי הנאשם."**

149. הנה כי כן, שתיקת נאשם בחקירה משהתבקש הסבר, וזה לא ניתן על ידו, אינו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו כשיעלה את גרסתו לראשונה בבית המשפט, בשלב עדויות ההגנה. כך נקבע בע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1) 785, 789: **"המערער שתק לאורך כל הדרך וסירב להגיב תגובה כלשהי ולתת הסבר כלשהו...אכן, זכות השתיקה עומדת לנאשם, אולם מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות ההגנה, כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת והוא מעומת על ידי חוקריו במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו שכמטיחים הם בפניו את העובדות הידועות להם... בנסיבות כאלו יש בשתיקתו כדי להוות חיזוק מה לעדויות התביעה."**

150. עדויות שני הנאשמים בבית המשפט כללו בחלקן, למעט הודאה בחלק ניכר מהמיוחס להם, גם גרסאות כבושות להגנתם, אותן נצרו בליבם עד לרגע העדתם. בחקירותיהם במשטרה שמרו על זכות השתיקה, בעיקר בכל הנוגע לשאלות המהותיות שנשאלו, תוך התעלמות מופגנת מצדם מהראיות המפלילות שהוטחו בהם, וכאשר השיבו לשאלות החוקרים, שיקרו בפרטים מהותיים היורדים לשורש העניין, הסתירו את האמת, ומסרו תשובות כוזבות, מיתממות ומתחמקות. בנסיבות אלו, משלא נשמעו סיבותיהם של הנאשמים ל'כבישת הגרסה', בכל הנוגע לחבישת הקסדה והשלכותיה, אין לי אלא להסיק מן ההתנהגות האמורה מצד הנאשמים, כי נתקיימו לגביהם כל האמור לעניין כבישת הגרסה, קרי: שגרסת הנאשמים בהקשר זה אינה מהימנה, וכי נדרש להם זמן כדי להמציאה.

151. עוד שוכנעתי כי אין ממש בטענה כשלעצמה כי חבישת הקסדה מנעה מהנאשמים לשמוע את אשר התרחש בסביבתם, גם אם לא היה מדובר בגרסה כבושה. בהקשר זה, יש לזכור כי חובת חבישת קסדה על מי שעושה שימוש ברכב דו גלגלי נועדה להגן עליו מפני פגיעות ראש ופגיעות אחרות. השכל הישר והגיון בריא מלמדנו כי אין הקסדה נועדה לבידוד רעשי הסביבה, כי אם לשמש מגן ראש בלבד. אמנם, נכון אני להניח כי יש בחבישת קסדה כשלעצמה כדי לעמעם את רעשי הסביבה, אך לא לדוממם כליל.

152. ודוקו, לו הייתה מהימנה גרסת הנאשמים, לפיה הקסדות שעל ראשם בודדו אותם מכל רעש סביבתי, מה הועילה להם חבישת הקסדה בעת שהקישו על דלת הדירה וצעקו "נתנאל נתנאל", אם בכל מקרה, כך לשיטתם, לא היה עולה בידם לשמוע האם קריאותיהם נענות מבעד לדלת.

153. יתר על כן, מהמסכת הראייתית עלה כי חבישת הקסדה על ראשם של הנאשמים לא מנעה מהם לבוא ביניהם בדברים בעת ששהו בחדר המדרגות מחוץ לדירה של משפחת נתנאל, ומכאן יש להסיק כי עלה בידם לשמוע האחד את השני. בהקשר זה מסר הנאשם 2 כך: **"אם אני עכשיו אעמוד ממש קרוב אליך ואני מדבר איתך בקול מאוד גבוה, אז כן אתה תשמע אותי. אתה תשמע משהו"**. ובהמשך הוסיף כי מדובר במרחק של פחות ממטר.

כמו כן, הנאשם 2 אישר כי נכח במקום בעת שהנאשם 1 שוחח עם השכנה שגרה בצמידות לדירת משפחתו של נתנאל, דלת ליד דלת עם קיר משותף, וכך מסר: **"אמרתי לך, אני לא זוכר אם שוקי דפק אצלה או שהיא פתחה את הדלת בעקבות הדפיקות, ומרוב שהרעש היה חזק, היא חשבה שדופקים אצלה, כשהיא פתחה את הדלת היה דו שיח בינה לבין שוקי. היא לא הבינה, לפי התנועות גוף שלה אני הבנתי שהיא לא הבינה מה הוא רוצה ממנה"** (בהקשר זה ראו גם עדויותיהם של יבגני אולגה זץ, שעיקריהן פורטו לעיל). בהמשך הוסיף הנאשם 2 כי בעת שהנאשם 1 שוחח עם השכנה הוא הרים את משקף הקסדה, אך היא לא הבינה מה הוא רוצה ומישהו קרא לה מתוך הבית, אז היא נכנסה חזרה וסגרה את הדלת. לאחר מכן, הנאשם 1 התקרב אליו ודיבר אתו. הנאשם 2 אף ציין כי עם הגעתם על האופנוע לכתובת של נתנאל, הוא ראה את הנאשם 1 מדבר עם אחרים, וכך העיד: **"נסענו לביתו של נתנאל. כשהגענו לביתו, יש שם כמו חניה כזאת, נכנסנו לחניה, הוא החנה את האופנוע בסמוך לבניין, צמוד לבניין. היו שם שני אנשים אם זכור לי, ירדנו מהאופנוע, הוא הבחין בהם, הוא ניגש אליהם, אני לא זוכר מה הם דיברו בדיוק, ומשם עלינו לבית של נתנאל"**. בנוסף, הנאשם 1 נצפה בעת שדיבר עם אחד מילדי השכנים, ילד כבן 11, כפי שראתה הקטינה לירון דרך עינית הדלת, וכפי שעלה מעדותה של השכנה איריס דיין (שעיקריה פורטו לעיל).

154. בנוסף לכך, התנהלות הנאשמים לאחר מעשה, עוד באותו הלילה, מחזקת את המסקנה כי הנאשמים היו מודעים לכך שהדירה אותה הציתו לא הייתה ריקה מאדם, ולמעשה הותירו מאחוריהם דירה שדלת יציאתה עולה בלהבות, בעוד בתוכה היו ילדים חסרי אונים, המחפשים דרך להימלט מהדירה ולהציל את נפשותיהם. ובמה דברים אמורים?

נמצא כי ביום 28.5.2019 בשעה 01:06, היינו שעות אחדות לאחר אירוע ההצתה, שלח אחד בשם גואטה קישור לידיעה על ההצתה בחולון אל מכשיר הטלפון של הנאשם 1, ולאחר מכן כתב לו: "נתק את הטלפון".

מדובר בידיעה, אשר פורסמה ב"דף הבית של חולון אונליין" אשר כללה תמונות מהמקום, עם הכיתוב הבא: **"בשעה 20:51 התקבל דיווח על שריפה בקומה הראשונה, בבניין בן 4 קומות ברחוב פנחס לבון בחולון. חובשים ופראמדיקים מעניקים טיפול רפואי ל-3 ילדים (בגילאי חמש עד שמונה) שנפצעו ונחבלו באורח קל לאחר שככה"נ קפצו מחלון הקומה הראשונה".**

עם קבלת הקישורים מגואטה, החל הנאשם 1 להפיץ ברבים את הקישור לידיעה, לאלה שחפץ שיראו אותה ללא דיחוי, ברצף הזמנים הבא (ת/188):

בשעה 01:08 שלח הנאשם 1 את הקישור לליאור גלם, אשר חייב לו כספים.

בשעה 01:08 שלח הנאשם 1 את הקישור לנתן אמינוב, לנאשם 2 ולבחור בשם חן.

הנאשם 2, שאך שעתיים קודם לכן שב מדירתו של הנאשם 1 לאחר שביצע עמו את המעשים, כתב לנאשם 1: "מה זה?", והנ"ל השיב: "חבר שלי שרפו לו את הבית". הנאשם 2 השיב: "מסכן". הנאשם 1 כתב: "חרם" ועל כך השיב הנאשם 2: "אנשים חרות" ולאחר מכן התקשר לנאשם 1.

בשעה 01:16 שלח הנאשם 1 את הקישור פעם נוספת לנתן אמינוב;

בשעה 01:17 שלח הנאשם 1 את הקישור לדניאל (ביום 31.5.2019 שלח הנאשם 1 לדניאל קישור לכתבה נוספת שפורסמה ב"פוסטה" והוסיף: "תראה מה עשו לו מסכן", "ואלה אבל הוא זין חייב כסף לכל המדינה").

בשעה 01:19 שלח הנאשם 1 את הקישור לשלומי מלכה והוסיף: "מסכן חבר שלנו";

בשעה 02:02 שלח הנאשם 1 את הקישור לדור דור;

בשעה 02:51 שלח הנאשם 1 את הקישור לעוזי, אשר חייב לו כספים, והוסיף: "מסכנים".

בשעה 02:53 שלח הנאשם 1 את הקישור לאלעד גונן, והוסיף: "מסכנים".

בשעה 03:47 שלח הנאשם 1 את הקישור לירון לוי.

בשעה 17:36 שלח הנאשם 1 את הקישור לאדיר קדוש

ביום 29.5.2019 בשעה 13:32 שלח הנאשם 1 קישור לתמונות ההצתה בדלת הדירה למוטי כהן, והוסיף: **"מסכן, חרם".**

בתכתובת בין הנאשם 1 לבין ליאור גלם, החל מיום 15.5.2019 ואילך ניתן להבין שליאור גלם לוה כספים מהנאשם 1. נמצא כי הנאשם 1 ניסה לא אחת להשיג את ליאור גלם, לעתים בלשון מגדפת, אך האחרון התחמק ונמנע מלענות. ביום 28.5.2019 בשעה 01:08 שלח הנאשם 1 לליאור גלם את הקישור עם תמונות של הדלת השרופה בדירה, ובשעה 03:46 כתב לו: "ימניאק". ביום 29.5.2019 בשעה 02:17 השיב ליאור גלם לנאשם בכתבו: **"הכסף מוכן תגיד לו מחר שיבוא אלי אחרי העבודת שירות אחי"**.

הנה כי כן, הדעת נותנת כי ככל שהנאשמים אכן לא ידעו על הימצאותם של שלושת הקטינים בדירה שהציתו הם עצמם זמן קצר קודם לכן, עד כי זו שהפכה ל"מלכודת אש" עבורם, וכל זאת התגלה להם לראשונה מקריאת אותה ידיעה שפורסמה, אשר חשפה את החומרה היתרה של מעשיהם והשלכותיה, הרי שצפוי היה שיפתעו וירגישו זעזוע עמוק, חרדה, בושה, בהלה, חשש וחרטה על מעשיהם. אך לא כך. נמצא כי מיד עם קבלת הקישור לאותה ידיעה שפורסמה, הנאשם 1 החל להפיצה ברבים, אל תוך השעות הקטנות של הלילה, ככל הנראה בקרב אלה החייבים לו כספים, תוך כדי רמיזה ברורה ש"כך יעשה לאיש" שאינו משלם את חובותיו או למי שיצא קצפו עליו, למען יראו וייראו.

גם ההתכתבות בין הנאשמים, בינם לבין עצמם, מצביעה על כך שכלל לא הופתעו לשמע הידיעה, ולא ניכר כל זעזוע מצדם, כפי שהיה צפוי לו נחשפו לראשונה על אודות הימצאות קטינים בדירה, שנאלצו למלט עצמם דרך קפיצה מהחלון בגובה של קומה ראשונה בבניין על עמודים.

עוד בהקשר זה, יוזכר כי הנאשם 2 נשאל בעדותו על אודות שיחה שלבטח קיים עם הנאשם 1, ככל שנודע לו על הימצאותם של הקטינים בדירה, ובדרך הבין המעורבות הפלילית, שלא לומר לסיכון הרב שהעמיד את אותם קטינים, בשל כך שאך התלווה לכאורה לנאשם 1. אולם, הנאשם 2 השיב בעדותו: **"מה שהייתה ביני לבינו שיחה, ומה שהיה ביני לבינו זה יישאר ביני לבינו"**, ועמד על סירובו לספר על שיחותיו עם הנאשם 1 בקשר לאותו אירוע. עם זאת, הנאשם 2 אישר כי ידע שהנאשם 1 שלח להרבה אנשים קישור לכתבות על אודות אירוע ההצתה, והוסיף: **"...אני יודע ששוקי שלח להרבה אנשים את הדבר הזה, בגלל שנתנאל לכלך עם האנשים האלה על שוקי"**.

התנהלות שכזו, שעות אחדות לאחר האירוע, מצד שני הנאשמים, מלמדת כי הידיעה שפורסמה על אודות שלושה ילדים שנכלאו בדירה שהועלתה באש, כאשר הם אלה ששילחו את האש במקום, כלל לא הפתיעה איש מהם.

155. מכל המקובץ, לא מצאתי לקבל כמהימנה את גרסת הנאשמים לפיה לא עלה בידם לשמוע את דברי הקטינה מתוך הבית בשל חבישת הקסדה על ראשם. המדובר בגרסה כבושה, שלא נבחנה ולא נבדקה בכלים המקצועיים הדרושים, ובכל מקרה נאספו די ראיות המצביעות כי חבישת הקסדה לאורך כל האירוע המתואר לא מנעה מהנאשמים לתקשר בינם לבין עצמם ובינם לבין שכנים אחרים. ומעל לכל, וזה העיקר, מצאתי לקבל את הודעותיהן של הקטינות כמהימנות וכמשקפות את ארע מתוך הדירה, ובכלל זאת חילופי הדברים בין ליאור לבין מי מטעם הנאשמים מבעד לדלת. התנהלות מאוחרת של הנאשמים מלמדת אף היא כי ידעו

שהדירה לא הייתה ריקה מאנשים. סוף דבר, אני קובע כי הנאשמים היו מודעים לכך שלפחות קטינה אחת נמצאה בתוך הדירה בטרם הציתו את דלת הדירה מבחוץ.

156. על בסיס האמור עד כאן, אדרש עתה לעבירות שיוחסו לנאשמים במסגרת האישום השני.

עבירת הצתה

157. סעיף 448(א) לחוק העונשין, שכותרתו: "הצתה", קובע כך: **"המשלח אש במזיד בדבר לא לו, דינו - מאסר חמש עשרה שנים; עשה כן במטרה לפגוע בנכס של המדינה, בנכס המשמש את הציבור, באתר טבע, בצמחיה או בבטחת דרי הסביבה או במטרה לפגוע בבני אדם, דינו - מאסר עשרים שנים".**

158. עבירות הצתה מתייחסות לשילוחה של אש בנכסים. שילוח האש עשוי להתבצע במגוון האפשרויות בהתאם לסוג הנכס המוצת ובהתאם לאמצעי ההצתה הזמינים למצית. ייחודה של עבירת ההצתה, ביחס לעבירות אחרות המביאות לידי נזק מוחשי פיסי לנכסים, נעוץ באופייה של הפעילות הכרוכה בהצתה. לצורך הבערתו של נכס, בדרך כלל, אין נדרשת יותר מאשר פעולה מזערית של הצתה, ואשר האש תכלה מעצם טבעה את הנכסים הרלוונטיים. השליטה באש דורשת מיומנות ויש בה פוטנציאל התפשטות וסיכון מעבר לפעולות אחרות שיש בהן גרימת נזק לקניין ופגיעה בו. העלאתו של נכס באש עלולה להביא לידי התכלותו המלאה של הנכס ובכך לאובדנו המוחלט. ברי, כי טיב הרכבו של הנכס הרלוונטי הנו בעל השפעה מכרעת באשר להשפעת האש עליו. גם כאשר האש אינה מכלה את הנכס במלואו, יש בה כדי להביא לידי נזק חמור לנכס הבוער. בעניין זה יש לזכור כי ייחודה של עבירת ההצתה נעוץ בכך שפעולה קלה של שילוח אש מזערית עלולה לגרום לנזק הרסני ורחב היקף כאשר למשלח האש אין יכולת לשלוט בגובה הלהבות ובהיקף הנזק.

וכך נאמר בע"פ 8373-11 סרגיי פושקריוב נ' מדינת ישראל (23.7.2012): **"עבירת ההצתה היא מהחמורה שבעבירות, שכן: 'נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירות אלה - שהרי בהן 'תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה' (שמות, כ"ב, ה'), ואחריתה מי ישורנה (ע"פ 3074/07 מדינת ישראל נ' אבו תקפה (27.3.2008), פסק דינו של השופט א' רובינשטיין). המערער שלח אש בבית מגורים ובו דיירים רבים. לא ניתן לצפות כיצד תנהג האש לאחר ההצתה ולא תמיד ניתן לשלוט בה. מעשה ההצתה, יצר, אפוא, סכנת חיים".**

159. סעיף 448(א) לחוק העונשין כולל שתי חלופות. החלופה הראשונה מתייחסת להצתה בסיסית, קרי שילוח אש שאינו רכוש של המצית, כשהעונש לצד עבירה זו הוא 15 שנות מאסר, ואילו החלופה החמורה יותר, מתייחסת להצתה בכוונה מיוחדת קרי שילוח אש מתוך כוונה לפגוע בבני אדם או לגרום נזק לאחד הנכסים המנויים בסיפא של הסעיף, כשהעונש לצד עבירה זו הוא 20 שנות מאסר. ההוראה הרלוונטית בענייננו היא

חלופת הסיפא, היות שהמאשימה ייחסה לנאשמים ביצוע עבירה של הצתה בנסיבות מחמירות במטרה לפגוע בבני אדם.

160. **היסוד העובדתי** בשתי החלופות הינו זהה. נדרשת פעולה של שילוח אש בנכס שאינו מצוי בזיקה קניינית למצית, וללא הסכמת בעלי זכויות הקניין בנכס המוצת. דרישת היסוד העובדתי במסגרת זו אינה כוללת דרישת התקיימות של רכיב תוצאות. בהתאם לכך, אין נפקא מינה אם שילוח האש בנכס הביא לידי נזק מוחשי פיסי או אחר לנכס עצמו, אלא די בפעולת שילוח האש עצמה, בנסיבות הרלוונטיות, כדי לספק את דרישת היסוד העובדתי בשתי חלופות ההצתה המנויות בסעיף 448(א) לחוק העונשין (הלוי, כרך ד', עמ' 729-731).

יש לציין כי הגם שאין בסעיף החוק דרישה לקרות תוצאה מסוימת לשם השתכללות עבירת ההצתה, כך שמדובר בעבירה התנהגותית, נשמעה בפסיקה ובספרות גם דעה, לפיה נדרשת תוצאה מסוימת לשם התגבשות העבירה. בהקשר זה, ראו למשל ספרו של השופט י' קדמי, **"על הדין בפליימ"**, חלק שני, מהדורת 2013, עמ' 1190: **"אין בהגדרת העבירה התייחסות ל'תוצאה'; ועל כן, על פני הדברים, בפנינו עבירה התנהגותית. עם זאת, הצתה של דבר, גורמת בהכרח נזק ממשי לאותו 'דבר' - או, לפחות, מעמידה את ה'דבר' בסיכון ממשי ומוחשי של גרם נזק - ומן ההיבט הזה יש בסיס לטענה כי המדובר בעבירה תוצאתית"**.

[עוד ראו למשל: ת"פ (ב"ש) 65130-02-18 **מדינת ישראל-פמ"ד נ' פלונית** (20.6.2019); ת"פ (חי') 30639-12-11 **מדינת ישראל נ' מוסעב עמאש** (15.11.2012); תפ"ח (י-ם) 7032/06 **מדינת ישראל נ' אנואר אחדיש**, (16.7.2018); ת"פ (חי') 483-12-16 **מדינת ישראל נ' עלי מחאג'נה** (11.1.2018); ת"פ (י-ם) 36188-05-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלהור** (18.4.2016)].

יובהר כבר עתה, כי במקרה דנא אין חשיבות לשאלה האם מדובר אך בעבירה התנהגותית או כזו הדורשת גם רכיב תוצאתי, משום שאין מחלוקת כי האש נתפסה בדלת הדירה וכתוצאה מכך נגרם נזק קנייני לדלת ולפנים הדירה, כמו גם נזקי גוף לילדים ששהו בדירה.

161. **היסוד הנפשי** הנדרש לסיפת סעיף 448(א) לחוק העונשין הינה מחשבה פלילית, היינו מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות (ובמידה ונסווג את העבירה כעבירה תוצאתית גם מודעות לאפשרות גרימת התוצאה), אותן ניתן להוכיח באמצעות חזקת העיוורון המכוון; וכן, כוונה מיוחדת ביחס למטרות של פגיעה באחת החלופות המפורטות בסעיף החיקוק (כאשר בעניינו המדובר ב"פגיעה בבני אדם"). מאחר שמדובר בכוונה מיוחדת ביחס למטרות ולא ביחס למניע, כי אז ניתן להוכיחה באמצעות חזקת הלכת הצפיות. על כך ניתן ללמוד מן המונח "במזיד" המופיע בעבירה עצמה עם שילוב סעיף 90א(1) לחוק העונשין.

162. בענייננו הוכח היסוד העובדתי של העבירה, שכן הנאשמים שילחו אש במזיד בדבר לא להם. כאמור, אין חולק כי הנאשמים הגיעו יחדיו לבניין מגוריה של משפחתו של נתנאל, כשבאמתחתם בקבוק ובתוכו דלק.

השניים עלו לקומה הראשונה, תוך שהקימו רעש רב, הלמו בחזקה על דלת הכניסה, ולבסוף הם או מי מהם שפכו את הדלק על השטיחון הצמוד לדלת הכניסה ושילחו אש אשר התלקחה גם בדלת הכניסה, בשעה ששלושה קטינים היו בתוך הדירה.

163. הנאשם 1 מסר בעדותו כי שילח את האש ולקח אחריות על ביצוע המעשה. בהקשר זה העיד כי: **"אמרתי אני אעביר לו מסר, איזה אזהרה, לשרוף לו את הדלת. וזהו, ונאשם 2 בא איתי, הוא לא עשה כלום, הוא רק בא איתי, הוא לא עשה שום דבר, אני הצתתי את הדלת. אבל הכוונה הייתה להצית דלת, לא לפגוע באף אחד אחר, זו לא הייתה הכוונה שלי, לפגוע במישהו. הכוונה הייתה להצית רק דלת, מי שמצית דלת, רוצה להצית דלת. מי שמצית דלת, רוצה להצית דלת, לא דירה, במיוחד אם מישהו רוצה להצית דירה, במיוחד שהדירה בקומה ראשונה, יכול לזרוק בקבוק תבערה בתוך הבית, יכול, לא מצית דלת".**

הנאשם 2 מסר כי: **"בזמן הזה אני עומד צמוד למדרגות לכיוון הלובי, הוא מגיע לדלת, מתחיל לשפוך את הדלק, אני באותם רגעים לא הבנתי כל כך מה קורה. מהלחץ ירדתי לכיוון הלובי, חיכיתי שם איזה כמה רגעים, הוא הגיע אליי, עקף אותי בריצה ואני אחריו, עלינו על האופנוע ונסענו משם".**

בהקשר זה אני נותן אמון בתיאור שמסרה ליאור, אותו ראתה מתוך הדירה, דרך עינית הדלת, לפיו שני הנאשמים היו במעמד הצתת האש, כמפורט בהודעתה במשטרה שהתקבלה בהסכמה (ת/1): **"פתאום ראיתי מים כזה מתחת לדלת, אז התקרבתי לדלת, הסתכלתי בעינית וראיתי 2 בחורים מעל גיל 20 אני חושבת, כשאחד עומד ליד המדרגות ואחד עומד ממש מול הדלת שלנו, זה שעמד מול הדלת שלנו היה עם קסדה שחורה וראיתי אותו מתכופף ואז פתאום התחילה השריפה, כאילו הדלת עלתה באש, והספקתי לראות אותם דרך העינית בורחים כשהם יורדים במדרגות של הבניין".**

164. דומני כי אין צורך להכביר מילים באשר לפוטנציאל הנזק הרב הנכרך בעבירת הצתה, שכן בעת ההצתה אין לדעת לאן תתפשט האש, במי או במה תפגע ובאיזו עוצמה. המשלח אש אינו יכול לשלוט בהשתוללותה, הנזק אינו צפוי והסיכון הטמון לסביבה, לגוף ולרכוש - גדול (ע"פ 3074/07 **מדינת ישראל נ' אבו תקפה** (27.3.2008); ע"פ 1438/14 **בראזי נ' מדינת ישראל** (26.3.2014); ע"פ 334/14 **אריה האס נ' מדינת ישראל** (31.3.2015)).

165. זה המקום לציין כי אין בידי לקבל את הטענות שנשמעו מטעם ההגנה, אשר ביקשו להמעיט מחומרת מעשה ההצתה. מטעם הנאשם 1 נשמעה הטענה כי אין המדובר בהצתת דירת מגורים, אלא למעשה בדלת של דירת מגורים; ואילו מטעם הנאשם 2 אף נשמעה טענה כי אין מדובר בהצתת דלת של דירת מגורים, אלא למעשה הצתה של שטיחון שהיה מונח לצדה של אותה דלת.

סבורני כי יש מידה לא מועטה של היתממות בטענות אלו. דלת דירת מגורים הינה חלק בלתי נפרד מדירת

מגורים. אין לך דירת מגורים ללא דלת כניסה לתוכה (לפחות אחת). מכאן שהצתת דלת הדירה, הגם מבחוץ, דינה כדין הצתת דירת מגורים על כל הכרוך בכך. הוא הדין ביחס לשטיחון שהונח בכניסה לדירה, בצמידות לדלת הכניסה, אשר אף הוא מהווה חלק מדירת המגורים על תחולתה.

ואכן נקבע בפסיקה כי: **"אין זה בלתי סביר שהצתת דלת כניסה לדירה תסתיים באסון כבד ליושבים בה, ואף אם בנסיבות הנזק היה למרבה המזל לרכוש בלבד"** (ע"פ 5255/10 עמי רודוניה נ' מדינת ישראל (27.3.2011)).

166. בהקשר זה אפנה לעדותו של ניסים אבוחצירה, חוקר דלקות של תחנת כיבוי אש בחולון - בת ים, אשר הציג חוות דעת מומחה שערך בקשר לשריפה בדירה ביום 27.5.2019 (ת/40). מחוות הדעת עולה, בין היתר, כי מוקד הדליקה בדלת הכניסה, אשר ניזוקה מקרינת חום גבוהה. נצפו חריכות עמוקות על שטיח דלת הכניסה, ותבנית בעירה בצורת "V" נראה על דלת הכניסה שהחוד בחלק התחתון. ריח חריף של נוזל דליק בכניסה לדירה; על הקירות והתקרה נצפה פיוח רב. נקבע כי סיבת פרוץ הדליקה מהצתה. לחוות הדעת צורפו 6 תמונות צבעוניות מהזירה, המלמדות על הנזק הרב שנגרם לדלת הכניסה, המרצפות בתוך הדירה, בכניסה לה, מכוסות כתמים שחורים ונצפה פיוח שחור על הקירות בדירה, הצמודים לדלת הכניסה (ת/41).

אבוחצירה מסר בעדותו, בין היתר, כך: **"הגעתי לזירה, תחקרתי את המשטרה שהיו בקומת הקרקע מה קרה? נתנו לי אינדיקציה מה קרה והודיעו לי שהיה ניסיון הצתה, דלת של דירה בקומה הראשונה, כתוצאה מזה, היו ילדים 3 ילדים בדירה בחתך גילאים, כמה שאני זוכר, 12, 10 ו-6, משהו כזה, לא במדויק, שהם קפצו מהחלון בגלל השריפה, עליתי לקומה הראשונה, ראיתי דלת לאחר שריפה, זיהיתי שיש תבניות בעירה, חקרתי את העניין, הזמנתי חוקר זירה של מז"פ שהוא דגם ממצאים מהזירה מהשטיח של נוזל דליק, אני תיעדתי בתמונות והגשתי דו"ח".** כשהתבקש להסביר מהי "תבנית בעירה", הסביר: **"... יש כמה סוגים של תבניות בעירה, במקרה הזה זה היה תצורה של וי, השריפה התחילה מהרצפה של הדלת והתפשטה כלפי מעלה"**.

אבוחצירה הפנה לתמונות שצורפו לחוות הדעת והסביר: **"רואים ברצפה את השטיח ורואים את החריכות של הדלת וכתמים בצבע חום, בדרך כלל שיש נוזל דליק כמו דלק אחרי שריפה הוא משאיר כתמים בצבע חום וגם היה ריח מאוד חריף, אני זוכר את המקרה הזה מאוד חזק, חוקר זירה הגיע למקום, הוא חתך חלק מהשטיח והוא שלח את זה למעבדה לבדיקה לאמת את זה בוודאות של 100% שאכן זה נוזל דליק"**. **"בצד שמאל של המשקוף אנחנו רואים פיוח בצבע חום, שזה תוצר לוואי של השריפה שלא מושלמת, מאחר ולא היה מטען אש גדול, אז הפיח השחור הזה זה שריפה לא מושלמת"**.

עוד מסר: **"במקרה שלנו היה מזל שמאחורי הדלת לא היה מטען אש כמו סמרטוטים או שטיח נוסף כזה שהיה מוביל את השריפה לתוך הדירה, מה שעצר את השריפה הזאת זה שלא היה כלום מאחורי הדלת, אבל אם זה היה עיכוב של הכאבים, עוד עניין של כמה דקות, הקרינת חום היה יכול להדליק**

את שאר הדירה, זה נקרא בלתי אמצעי. קרינה בלתי אמצעית, זה קרינה שיכול להיות התפתחות של שריפה במוקד מסוים ובצד השני של החדר יכול להיות קרינה בלתי אמצעות, אחריה יש 600 מעלות של טמפרטורה, זה נדלק באופן עצמאי, בלי קשר ישיר". וכך הוסיף בחקירתו הנגדית: "השטיח בער, מעטפת של הדלת בערה מהצד הפנימי, לא היה משהו שיוביל לתוך הדירה, זאת אומרת, זה היה עניין של זמן". ובחקירתו החוזרת: "אני לא אומר לא חדרה, האש חדרה, אבל לא התפשטה, לא היה מטען אש כדי שיהיה המשיכות, מספיק שהיה בגד או שטיח או משהו כזה, היה המשיכות, לא היה".

אבוחצירה מסר בעדותו שמה שמנע להערכתו נזק גדול יותר בדירה, הייתה ה"תגובה המהירה של לוחמי האש והמשטרה". ובהקשר זה אוסיף כי השכנים הם הראשונים שיצאו לכבות את האש, ובדרך זו נמנע נזק רב בהרבה הן לרכוש והן פגיעה אפשרית בגוף ובנפש ליתר דיירי הבניין.

אבוחצירה נשאל האם להערכתו דובר בכמות קטנה של חומר בעירה שנשפך על השטיח בכניסה לדירה, וכך השיב: "אני לא אומר כמות קטנה, אני לא יכול לאמוד את הכמות, אבל היה ריח חריף של נוזל דליק בחדר המדרגות, אז זה אומר שזה לא הייתה כמות קטנה, אם היה ריח של חריף, זאת אומרת שהייתה כמות גדולה כי היא לא נשרפה, היה אידוי".

167. בהקשר זה ראוי להזכיר כי אחת השכנות בבניין, איריס דיין, סיפרה בעדותה כי היא מתגוררת בקומה הרביעית, ובעקבות הרעש שנשמע מבחוץ, לרבות קללות ודברי איום לפגוע בנתנאל, היא פתחה את דלת דירתה, וכך תיארה: "נלחצתי פתחתי את הדלת וראיתי שכל העשן נכנס לי לתוך הבית, היה שם עשן שחור שחור. העשן הגיע עד לקומה הרביעית".

168. מעשה ההצתה בענייננו, מושא כתב האישום, הינו חמור במיוחד מכמה אספקטים.

ראשית, מדובר בהצתת דלת דירה, המצויה בקומה ראשונה, להבדיל מקומת קרקע, שאינה משמשת רק כדלת הכניסה לדירה, אלא גם כדלת היציאה מהדירה. הווה אומר, הצתת דלת הדירה, כלאה בתוך הדירה את יושביה מבלי לאפשר להם דרך מילוט, למעט קפיצה מחלון כשלהו, ככל שהדבר אפשרי. ודוק, ליאור שנכלאה בדירה עם אחיה מסרה בהודעתה כי הם נאלצו לקפוץ מחלון הדירה, היכן שהיו מותקנים חבלים לתליית כביסה, מפני ש"הדלת של הבית כבר עלתה באש וכל החלונות של הבית עם סורגים, אז זאת הייתה הדרך היחידה, פחדנו שהשריפה תתפשט, לא חשבנו לכבות את זה".

שנית, במקרה דנא, כפי העולה מחוות דעתו של חוקר הדלקות אבוחצירה, עסקין ב"דירת אגרנים", וכך נכתב: "הדירה עמוסה בביגוד רב על הרצפה. יש קושי רב להתנייד בדירה עקב עמוס הבגדים בכל הדירה" (ת/40). ואכן, גם התמונות שצולמו בתוך הדירה והוצגו בבית המשפט מלמדות כי בדירה נאגרה כמות עצומה של בגדים ורכוש המונחים על מרבית שטח הרצפה. בהקשר זה יש לציין כי נתנאל אישר

בהודעותיו במשטרה כי אכן ערמות בגדים מונחות באי סדר בכל מקום בדירה (מחוץ לארונות), ואף סיפר כי הנאשם 1 ביקר אותו בעבר בדירה והיה ער לעובדה זו. למותר לציין כי במצב שכזה, הסיכוי להתקלחות האש לתוך עומק הדירה היה רב יותר, והדבר נמנע בעצם כיבויה המהיר בידי השכנים.

שלישית, הדירה שדלתה הוצתה מצויה בבניין מגורים בן ארבע קומות, כשבכל קומה ארבע דירות, ובו דרות משפחות נוספות. לדירה שהוצתה קיר משותף עם דירה אחרת, ששם מתגוררים אולגה ויבגני זץ. אולגה מסרה בעדותה, בין היתר, כך: **"הרגשתי שהיה עשן מהדלת. מתחת לסף הדלת היה עשן. הדלת שלנו דלת הכניסה לדירה. אני פתחתי את הדלת ויצאתי החוצה וראיתי שהכל נשרף. מתחת לסף הדלת היה עשן. שטיחון של הדלת והאש התפרצה עד למעלה - עד לתקרה. השטיחון בער וכל התקרה הייתה בלהבה והכל קרה מהר".** יבגני מסר בעדותו: **"אני יצאתי מהדירה וראיתי אש בדלת הכניסה שלי, אני גר בקומה הראשונה והשכן גר לידי וראיתי את הדלת של דירתו בוערת באש גדולה".** מכאן, שאך בדרך נס, נוכח תושייתם המהירה של השכנים, נמנעה פגיעה רבה יותר ברכוש, מעבר לנזק שנגרם לדלת הדירה, וכן פגיעות בגוף ובנפש ליושבי הבית ולשכנים נוספים.

169. הנאשמים הואשמו כאמור בחלופה השנייה של עבירת ההצתה, זו של הכוונה המיוחדת - "במטרה לפגוע בבני אדם". סבורני כי היסוד הנפשי של העבירה התקיים אף הוא, לרבות הדרישה לכוונה מיוחדת. יש מקום לחזור ולהדגיש כי התיבה "במטרה לפגוע בבני אדם" מהווה חלק מהיסוד הנפשי של העבירה, היא הכוונה המיוחדת, ואין היא מהווה חלק מהיסוד העובדתי של העבירה כנסיבה או כתוצאה הנדרשת לשם התגבשות עבירת ההצתה עצמה.

170. הנאשמים שלפני היו מודעים כמובן למעשה ההצתה, שכן, כאמור, בוצע הדבר על-ידם במזיד, בעת ששניהם נוכחים במעמד ביצוע המעשה, מחוץ לדירה.

הנאשם 1 נשאל בעדותו על אפשרות, שעובר להצתת הדירה, שהה בתוכה אדם מבוגר מפוחד ומבועת, שיתכן וביקש שלא יעשה כלום, אבל לטענתו הוא לא שמע את הדברים, ועל כך השיב: **"הכל יכול להיות".** **"לא לקחתי את זה בחשבון אבל".** לדבריו כל רצונו היה להעביר מסר של אזהרה לנתנאל, אך לא לפגוע באיש.

כאמור הנאשם 1 היה מודע לכך שלנתנאל יש אחים קטנים, והם מתגוררים בדירה, שהרי לפי עדותו במהלך ביקורו הקודם במקום, מושא האישום הראשון מיום 27.2.2019, קיים שיחה עם הוריו של נתנאל, מזל ומאיר, ונאמר לו מפורשות שיש ילדים בדירה. כשנשאל על האפשרות שהוריו של נתנאל, עמם שוחח כאמור באירוע הקודם, שהו בבית, במועד אירוע ההצתה, השיב: **"הכל יכול להיות. לא חשבתי עכשיו בראש - יכול להיות שהם שם. ראיתי לא פותחים, לא פותחים, אין אף אחד בבית, אני לוקח בראש שאין אף אחד בבית וזהו, זה מה שהיה".** וכן: **"אני לא ידעתי באותו זמן מי עומד מאחורי הדלת, אם יש אנשים או אין",** והוסיף: **"דופק בדלת, צריכים לפתוח לך את הדלת, לא?".**

בנסיבות אלה, בהינתן קביעתי כי הוכחה ידיעתם של הנאשמים בדבר המצאות לפחות ילדה אחת בתוך הדירה עובר למעשה ההצתה, הרי שנחה דעתי כי התקיים היסוד הנפשי המיוחד, של מטרה לפגוע בפגוע בנפשו דרי הסביבה, ומטרה לפגוע בבני אדם, וזאת מכוח הלכת הצפיות.

171. כלל הצפיות הוא כלל מוכר בשיטתנו המשפטית (ראו ע"פ 232/55 **היועץ המשפטי לממשלה נ' גרינוולד**, פ"ד יב 2017; ע"פ 63/58 **עג'מי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד יג(1) 421; ע"פ 268/59 **פלוגי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד יד(1) 310; ע"פ 5640/97 **רייך נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(2) 433, 457). משמעותו היא "כי היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות" (רע"פ 9818/01 **שמעון ביטון נ' ציון סולטן**, פ"ד נט(6) 554; וראו גם ש' ז' פלר, **יסודות דיני עונשין** 593 (כרך א', תשמ"ד)). כלל הצפיות נובע ממסקנה פרשנית, לפיה למונח "כוונה" ישנם שני מובנים. **האחד**, כוונה קיימת כאשר יש רצון להשגת התוצאה. **השני**, כוונה יכול שתתקיים גם בהעדר רצון, אך כאשר קיימת צפייה של תוצאה בדרגת הסתברות גבוהה (ע"פ 677/83 **בורוכוב נ' יפת**, פ"ד לט(3) 205; י' קוגלר, **כוונה והלכת הצפיות בדיני עונשין** 76). כלל הצפיות "מגלם את הגישה הערכית, לפיה במצבים רבים קיימת שקילות מוסרית בין אדם הפועל מתוך רצון שמעשהו יביא לתוצאה מזיקה כלשהי, לבין אדם הצופה במידה קרובה לוודאות את התרחשותה של אותה תוצאה, ולמרות שאינו מעוניין בה אין הוא נמנע מן המעשה" (פרשת ביטון, פסקה 21).

תיקון 39 לחוק העונשין ביקש להכיר בהלכה שהתפתחה לעניין כלל הצפיות, ועיגן אותה בסעיף 20(ב) לחוק העונשין. סעיף זה קובע: **"לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן"**.

172. המטרות האמורות נלמדות מכך שהנאשמים הציתו את דלת הדירה, ששימשה כאמור גם דלת היציאה היחידה של אותה דירה, בשעה שידעו שלפחות ילדה אחת נמצאת בתוך הדירה, כלואה מבלי יכולת להימלט. כאמור מדובר בדירה שבקומה ראשונה, גבוהה יחסית מפני הקרקע, ללא דלת יציאה אחרת, כאשר מלבד החלון שבו הותקנו חבלי הכביסה, הותקנו סורגים על החלונות. הנאשמים נמלטו מהמקום בעזבם מאחוריהם את האש בעודה מתלהטת ומתפשטת על שטח דלת הדירה באין מפריע, כאשר עשן שחור התמר לכל עבר. מכאן, יש לזקוף לחובת הנאשמים מודעות מצדם כי קיימת אפשרות גבוהה ומתבקשת למדי, כי כתוצאה מההצתה תפגע אותה ילדה קטנה, אם בדרך של פגיעה ישירה מהאש ואם בדרך של חנק העשן, וכל זאת בתוך זמן קצר מאד עד כדי דקות ספורות. אותה אש ממש עשויה הייתה לפגוע גם באנשים נוספים ולהתפשט לדירות נוספות, כאשר הראשונה שבהן היא דירת השכנים הצמודה, לדלת שהוצתה. הנאשמים היו מודעים היטב לכך שבדירה הסמוכה נמצאו באותה עת לפחות זוג שכנים, שהרי הנאשם 1 שוחח עם אותה שכנה, והנאשם 2 צפה בהם.

173. אין בידי לקבל את טענת הנאשם 1 לפיה הצתת האש נועדה אך כדי לשמש אזהרה בלבד עבור נתנאל, כפי

שטען בעדותו: "לקחתי, רוב הסיכויים אמרתי שהוא לא יהיה בבית, שסיכוי גבוה שהוא לא יהיה בבית. אז אמרתי אני אעביר לו מסר, איזה אזהרה, לשרוף לו את הדלת". ובהמשך: "אנחנו באנו במטרה לתת לו מכות, לא לשרוף דלת. במידה שהוא לא יהיה בבית, אמרתי אני אשרוף לו את הדלת, אעביר לו איזה מסר".

הוכח כי הנאשם 1 נחשף בעבר לכך שמדובר ב"דירת אגרנים", כך שערימות בגדים מפוזרות בכל מקום, ולמצער, וזה העיקר, הוא ידע היטב כי במקום מתגוררת משפחה עם ילדים קטנים, כפי שעלה גם מעדותו ביחס לאישום הראשון. מכאן, ככל שכל מבוקשם של הנאשמים בשליחת האש בדלת הדירה, היה לשם העברת מסר מאיים ומרתיע, ללא כוונה לפגיעה בנפש, הרי שמצופה כי יצטיידו מבעוד מועד, מלבד בקבוק דלק, גם באמצעים לכיבוי האש, כגון דליי מים או מטף כיבוי. אולם, הנאשמים עזבו כאמור את המקום בעת שעודם מותירים את האש להתפשט באין מפריע, ביוזעם שבדרך זו הם מותירים מאחוריהם ילדה קטנה לגורלה הטרגי הצפוי, כלואה בדירה, ללא יכולת להימלט דרך הדלת, ומבלי שהזעיקו אחרים כדי להצילה.

174. יתר על כן, איריס דיין, המתגוררת בקומה הרביעית בניין, סיפרה בעדותה, על ששמעה בעת הגעתם של הנאשמים למקום, בין היתר כך: **"אני הייתי בבית שלי באמצע ארוחת ערב אני ובעלי והילדים, פתאום שמענו אופנועים עם רעש של אגוז רעש ממש חורק, וקללות, 'יה בן זונה...נתנאל היום אתה מת'. זה מה ששמעתי מהחלון..."**

בנוסף, נשמעה עדות על שנאמר מפי הנאשמים בעת בריחתם מהמקום, לאחר מעשה ההצתה, באמצעות אפי חנוחוב, שנכח במקום, לאחר שהגיע לבקר חבר (ואת סבתו) המתגוררים בבניין. אפי מסר בהודעתו במשטרה מיום 1.7.2019 (ת/86), אשר הוגשה לאמיתות תכנה לאחר שהוכרז כעד עוין משום שמיאן לשתף פעולה בעדותו בית המשפט, בין היתר, כך: **"הגעתי בסביבות השעה 20:00 לבקר מישהי בשם דליה שחב שהיא גרה בקומה 2, אני ילד יתום ואני בא לשם המון, אני והנכד שלה היינו למטה עישנו סיגריה, הגיע זוג גברים על אופנוע עם קסדות הכל היה מושחר, הם עלו לבניין לא ראו פנים שלהם, ואחרי כמה דקות הם ירדו למטה עלו על האופנוע ואחד צעק מגיע לו או להם למות וקיפלו את המספר מאחורה וברחו משם, ואז שמעתי ילדים צורחים, אמרתי להם תקפצו מהחלון, ואז התקשרתי למד"א ותוך כדי שאני מדבר עם מד"א אז הם קפצו, אחת הילדות נשרפה ברגליים נתתי לה שם עזרה ראשונה..."**

אציין כי מצאתי לתן משקל מרבי לעדותו של אפי חנוחוב, הגם שהוכרז כעד עוין, משבחר מסיבותיו שלא לשתף פעולה בעדותו, וזאת גם לאחר שהקשבתי לשיחתו עם מוקד 102 כיבוי אש, ששיקפה את דאגתו לילדים ומעשיו הראויים לשבח על מנת להצילם ולהרגיעם. עדותו של חברו אליאור יוסף שחב (אותה סקרתי לעיל), אך חיזקה את דברי אפי חנוחוב במשטרה.

מכאן, הצעקה שנשמעה מפי מי מהנאשמים בעת מנוסתם מהמקום, לפיה: **"מגיע לו או להם למות"**, משקפת אף היא את הלך הנפש של הנאשמים ועל כוונה לפגוע בין היתר בדיירי הדירה, וכי הם צפו בסבירות

גבוהה גרימת פגיעה גופנית עד כדי מוות למי שהותירו מאחור, חסר אונים, בודעם שהוא כלוא בתוך דירה שהוצתה על ידם.

175. לבסוף, אפנה לנאמר בפסק דינו של השופט א' א' לוי בע"פ 5025/04 רביע בכר נ' מדינת ישראל (17.2.2005), כך:

"סעיף 448 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עוסק במי שמשלח אש במזיד בדבר לו לא במטרה לפגוע, בין היתר, בבני אדם. אדם הפועל במזיד הוא מי שמתקיים בו יסוד נפשי של מודעות כמשמעותו בסעיף 20(א) רישה של החוק. אולם בכך לא די, הואיל וצריכה להתקיים בו גם 'כוונה לפגוע' אף שהתוצאה עצמה אינה נמנית על יסודות העבירה. לעניין זה מוסיף סעיף 20(ב) לחוק העונשין וקובע, כי 'לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן'. ולענייננו, נחלת הכלל הוא כי בית מגורים משמש מטבעו קורת גג לדייריו, והדברים נכונים במיוחד בשעת ערב (20:00 עד 21:00), כאשר מרבית הבריות כבר שבו מעמל יומם, ופעוטות אף פורשים לנوم את שנתם. לפיכך, המשלח אש בבית מגורים, מבלי שטרח לוודא שהוא ריק מאדם, כמוהו כמי שהתכוון לפגוע בדייריו של הבית. זו הנחה ראייתית שבידי המערער היה להזימה על ידי הבאתן של ראיות מטעמו, ולא זו בלבד שהוא לא הרים נטל זה, אלא שמסקנתו של בית משפט קמא היתה שהבחירה באותו בית אליו הושלך בקבוק התבערה, היתה רק עקב קרבתו לגדר הישוב, והיא לא נבעה מכך שהבית נראה ריק מיושביו. יתרה מכך, בית המשפט הוסיף וקבע כי: 'ברור מכל הנסיבות כי הנאשם היה מודע לאפשרות המסתברת הקרובה מאד לוודאי כי בתוך הבית נמצאים דייריו', (ראו עמ' 31), ומכאן מסקנתו הנוספת כי 'הנאשם ושותפיו ביקשו להצית את הבית על יושביו' (עמ' 32). ממצאים אלה הם ממצאים שבעובדה, שגם לאחר לימוד השגותיו של בא-כוח המערער לא ראינו מקום להתערב בהם".

176. מכל המקובץ, אני קובע כי הוכחו כל יסודות עבירת ההצתה ביחס לנאשמים.

חבלה בכוונה מחמירה

177. סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, שכותרתו: "חבלה בכוונה מחמירה", קובע כך: "העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים: (1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;...".

סעיף 34כד לחוק העונשין מגדיר כך:

"חבלה" מוגדרת כ"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים".

"חבלה חמורה" מוגדרת כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

"פצע" מוגדר כ"חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום".

178. חבלה הנה אחד הביטויים הבסיסיים לפגיעה בגופו של אדם. לחבלה תסמינים גופניים ברורים, גם אם תסמינים אלה חולפים ומחלימים תוך פרק זמן קצר ביותר. החבלה עשויה להיות כרוכה גם בכאב וסבל, גופניים או נפשיים, בעת ביצועה או לאחר מכן. הביטוי לחומרה של התרחשות מצוי ביצירתן של עבירות החבלה.

עבירות החבלה בכוונה מחמירה הן עבירות המתייחסות לפגיעה בגופו של אדם בדרך של התנהגות המכוונת לפגוע בשלמות גופו של האדם. עיקרן של העבירות נעוץ בכוונה להפר את האוטונומיה של הפרט על גופו בדרך של התנהגות המכוונת לפגוע בשלמות גופו של האדם.

179. **היסוד העובדתי** בחלופה הראשונה של סעיף זה, הרלוונטית לענייננו, כוללת דרישת התקיימות של רכיב תוצאתי. היינו, נדרשת התקיימות בפועל של פצע או של חבלה חמורה, כהגדרתם בסעיף 34 כד לחוק העונשין.

180. בענייננו הוכח התקיימותו של הנדבך העובדתי, בדמות גרימת פצע או חבלה חמורה. כאמור, שתי הקטינות, ליאור ולירון, פירטו בהודעותיהן על אודות הפגיעות הגופניות (והנפשיות) שנגרמו להן ולאחיהם באירוע המתואר. ליאור נכווה ברגליה לאחר שהאש אחזה בנעליה בעת שנצמדה לדלת הדירה, ככל הנראה מהדלק הבוער שנשפך תחת הדלת. בהמשך, נאלצו שלושת הקטינים, בעודם בני 6, 12 ו-13 בלבד, לנוס מהדירה, מחשש להתפשטות האש, ועשו כן בתעוזה רבה ובנחישות מעוררת השתהות. ליאור בת ה-12 נשאה על גבה את אחיה בן ה-6, וכך קפצו השלושה מחלון הדירה. בהקשר זה אציין כי רפי אמון, ראש צוות החקירה, ציין בדו"ח פעולה שערך ביום 5.6.2019, בין היתר, כי: **"הדירה ממוקמת בקומה ראשונה בבניין על עמודים וכי מדובר בגובה רב וכי הקרקע חשופה ללא משטח נחיתה רך" (ת/165).**

כתוצאה מהקפיצה מהחלון, דרך חבלי הכביסה, נפגעה לירון באצבעות ידיה ונגרמו לה שפשופים בצווארה

מפני שנתלתה על חבלי הכביסה, ואליאב פתח את ראשו כתוצאה מהפגיעה בקרקע.

181. הוצגו לבית המשפט מסמכים רפואיים מבית החולים וולפסון, לשם הובהלו הקטינים לקבלת טיפול רפואי, כדלקמן:

בסיכום ביקור במלר"ד ילדים מיום 27.5.2019 (ת/א2) בעניינה של לירון, נכתב, בין היתר: "פונתה למיון ילדים ע"י מד"א לאחר שקפצה מקומה ראשונה לאחר שדירתם עלתה באש בחשד להצתה. נמצאו בדירה בזמן השריפה כשלוש דקות". נתכתב: "נחבלה בצווארה מחוט כביסה בזמן שברחה משריפה בקרבת מקום. לדבריה חבלת הצוואר לא הייתה בעצמה גבוהה".

בסיכום ביקור במלר"ד ילדים מיום 27.5.2019 בעניינה של ליאור, נכתב, בין היתר: "בזמן ניסיון הצתה של דירתם, הייתה קרובה לדלת, ראתה את שפיכת הדלק וההצתה וכתוצאה מכך הנעליים שלה עלו באש, חלצה אותן מהר וקפצה מהמרפסת. סובלת כאבים בכפות הרגליים". ובהמשך: "יצאה מהבית לפני שהשריפה התפשטה, אך נכוותה ברגליים כאשר הנעליים שלה התלקחו". בדו"ח רפואי של מד"א מיום 27.5.2019 (ת/3), נכתב ביחס לליאור: "כווית דרגה 1 וחבלות קלות מבודדות ברגליים".

בסיכום ביקור במלר"ד ילדים מיום 27.5.2019 בעניינה של אליאב, נכתב, בין היתר: "בן שש שנים, התקבל לאחר שקפץ מהחלון בקומה ראשונה בעקבות שריפה שהתחוללה בבניין. לדברי האחיות שנכחו במקום, השריפה התקרבה לפתח דלת ביתם, כשהחלה את דרכה פנימה ברחו וקפצו מהחלון, ללא שאיפת עשן או קוצר נשימה לאחר האירוע. קפץ מחלון קומה ראשונה ונחבל בראשו ובגב, ללא אבדן הכרה. ללא ישנוניות או הקאות". ובהמשך: "בבדיקתו דימום פעיל מחתך אוקסיפיטלי קטן ולא ישר נחבש בהגעתו... עבר הדבקה של החתך במהלך תקין. נשאר להשגחה במשך שעותיים במיון...". בדו"ח רפואי של מד"א מיום 27.5.2019 (ת/3), נכתב ביחס לאליאב: "פגיעה מבודדת עם דימום קל בראש".

182. בנוסף לכך, הוצגו לבית המשפט תמונות צבע, אשר תיעדו כוויות, אודם, נפיחות, שלפחיות ודימום ברגליה של ליאור. הוצגה תמונה של פצע פתוח בראשו של אליאב ותמונה שבה תועד כשהוא שוכב על מיטת בית החולים, ראשו חבוש וכתמי דם משמעותיים על המזרן סביב ראשו.

183. כאמור די באמור לעיל, כדי הקביעה כי התמלאו דרישות היסוד העובדתית, בשל גרימת אותן פציעות על גופם של הקטינים.

184. **היסוד הנפשי** של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין מחייב מחשבה פלילית, היינו מודעות להתנהגות, מודעות לנסיבות, מודעות לאפשרות גרימת התוצאות ופיזיות ביחס לתוצאות. כמו כן, נדרשת כוונה מיוחדת ביחס למטרות של הטלת נכות או מום באדם או בתוספת כוונה ביחס לתוצאות של גרימת חבלה חמורה תחת הפיזיות ביחס לתוצאות. את רכיבי המודעות להתנהגות והמודעות לנסיבות ניתן להוכיח

באמצעות חזקת העיוורון המכוון. את רכיב המודעות לאפשרות גרימת התוצאות שבחלופה הראשונה ניתן להוכיח באמצעות חזקת המודעות. את הפיזיות ביחס לתוצאות ואת הכוונה שביחס לתוצאות שבחלופה הראשונה ניתן להוכיח באמצעות חזקת כלל הצפיות.

185. לרוב, אין בנמצא ראיות ישירות בנוגע לכוונת הנאשמים. השניים אמנם העידו כי במעשיהם לא הייתה כל כוונה לפגוע בקטינים או לגרום להם פציעות או חבלות כלשהן. אמנם, בעת מנוסתם של הנאשמים נשמעה מכיוונם אמירה, כי **"מגיע לו או להם למות"**, כפי שקלט העד אפי חנוחוב. אולם, גם מבלעדי התבטאויות מפורשות בנוגע לכוונת הנאשמים, ניתן לבסס דבר קיומה של "כוונה מיוחדת" בהסתמך על ראיות נסיבתיות שיש בהן כדי ללמד על "הנחת כוונה", או על "חזקת כוונה". "על הכוונה לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ'חזקת הכוונה', שלפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם', ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם" (ע"פ 2148/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (16.12.2014)). הרי נקבע לא אחת כי לא נוכל לחדור לצפונות ליבו של העבריין, להוכיח בראיות ישירות את אשר התרחש בנבכי נפשו שעה שביצע את המימוש לו. בכך, אין דבר המונע מלאמוד ולהעריך מהי הכוונה המסתברת של מעשיו. כוונה מסתברת זו, די בה כדי להקים חזקה שלפיה נלוותה "כוונה מיוחדת" לביצוע מעשה העבירה.

סבורני כי שליחת אש בדירה, בשעה שידוע כי אינה ריקה מאדם, ובעיקר כאשר מדובר בילדה קטנה אחת לפחות, כשעל פני הדברים נגזר גורלה להיפגע, בהעדר יכולת לברוח דרך הדלת הבודרת, נעשית על דרך הכלל מתוך כוונה לגרום למצער לחבלה חמורה, אם לא לתוצאה קשה מזו. נאשם אשר חפץ לסתור הנחה זו, נדרש לעורר ספק סביר, בדבר התקיימותה של חזקה כאמור. בענייננו, נטל שכזה לא הורם. הנאשמים אף לא עשו דבר כדי למנוע את התוצאה אף לאחר מעשה, בדרך של כיבוי השריפה או דיווח לגורמי ההצלה וכיבוי אש. אף לו היו עושים כן, אין בזה כדי ללמד על הכוונה שקדמה למעשה.

186. הנה כי כן, בכל הנוגע ליסוד הנפשי, נדרשת "כוונה מיוחדת", כאמור בפתיח לסעיף 329(א) לחוק העונשין. על קיומה של כוונה מיוחדת בעבירה זו, ניתן להסיק באמצעות החלת "כלל הצפיות". כפי הנזכר, כלל הצפיות משמעותו היא, "כי היסוד הנפשי של כוונה נתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות" (רע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פ"ד נט(6) 554, 601; וע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל** (29.6.2005)). הלכת הצפיות עוגנה בסעיף 20(ב) לחוק העונשין, כמצוטט לעיל. הפסיקה החילה את כלל הצפיות גם ב"עבירות מטרה", ומשמעו: "המודעות להתממשות היעד הטמון במטרה המייחדת את המחשבה הפלילית בה תלויה התהוות עבירה פלוגית כאפשרות קרובה לוודאי, שקולה כנגד השאיפה להגשמת היעד או להשגתו, ויש בה כדי לשמש תחליף למטרה בהיעדרה" (ש"ז פלר, **יסודות דיני עונשין**, כרך א', תשמ"ד, עמ' 607). עם זאת, כלל הצפיות הפסיקתי בעבירות מטרה לא הוחל באופן אוטומטי וגורף, ויישומו נעשה על בסיס סוג העבירה, תכליתה והיקפה הראוי (רע"פ 9181/01 בעניין **ביטון** לעיל, עמ' 574; ע"פ 217/04 בעניין **אלקורעאן**, לעיל; ע"פ 6269/99 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2), 496, 507; רע"פ 4827/07 **הג. פולק בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 241, בעמ' 288-289). יישומה של הלכת הצפיות על ענייננו, מובילה למסקנה, כי השתכלל גם היסוד הנפשי בעבירה דנן. בשפיכת הדלק על דלת הדירה והצתתה, כאשר משמעות הדבר כי הנוכחים בדירה, ובהקשר זה נכון אני לייחס לנאשמים ידיעה בדבר הימצאותה של

קטינה אחת, ודי בכך, הרי נתקיימה אצלהם צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי מעשיהם יובילו קרוב לוודאי לגרימתן של חבלות חמורות, אם בדמות של כוויות, כפי שלבסוף נגרם; אם בדרך של פציעות כתוצאה מהימלטות מהאש, כפי שלבסוף נגרם; ואם בדרך של פגיעה משאיפת עשן.

187. בהקשר זה, אציין כי נקבע בפסיקה כי "יכול היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה להתגבש כהרף עין" (ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.2014)). כך, שאף אם אקבל את הטענה כי הנאשמים פעלו מתוך כעס, נקמה או רצון להעביר מסר מרתיע ומאיים, הרי ששליחת אש בדירה שבה נמצאת קטינה, באופן שמותיר אותה חסרת אונים מול להבות האש החוסמות את נתיב בריחתה, וכל זאת חרף דבריה שנתנאל אינו בבית, מלמדים, כי הנאשמים היו מודעים למעשיהם, התכוונו לתוצאות הנובעות מהם, וכי התגבשה הכוונה היוצרת את היסוד הנפשי הנחוץ, ולו לרגע קט. על כן, אף אם האירוע לא תוכנן מראש והיה תוצר של פרץ זעם יליד הרגע, אין בכך כדי ללמדנו בהכרח כי לא התגבשה באותו רגע כוונה לפגוע בדיירי המקום.

188. לפיכך, הוכח גם היסוד הנפשי בעבירה דנן; והשתכללו, אפוא, כל יסודותיה של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

עבירה של סחיטה בכוח

189. סעיף 427(א) לחוק העונשין, שכותרתו: "סחיטה בכוח", קובע כך: **"המשתמש שלא כדין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשות, דינו - מאסר שבע שנים; הביא השימוש בכוח לידי עשיית המעשה או המחדל, דינו - מאסר תשע שנים"**.

190. במסגרת הדיון באישום הראשון עמדתי על תכלית העבירה של סחיטה בכוח ויסודותיה. על כן, לא אחזור על הדברים. הנכתב שם יפה גם לכאן.

191. גם במסגרת האישום השני, ההוראה הרלוונטית בענייננו היא חלופת הרישא, שהינה עבירה התנהגותית, המבטאת שימוש עקר בכוח שלא הביא לידי מעשה או להימנעות מעשייתו.

192. הנאשמים אישרו בעדותם כי הגיעו לדירת משפחתו של נתנאל, רכובים על אופנוע, מצוידים בבקבוק המכיל דלק ובפטיש (כפי שמסר הנאשם 2). הנאשמים אישרו כי מטרת בואם היה לפגוע בנתנאל. הנאשם 1 מסר בעדותו כי הביא בחשבון שקיים סיכוי גבוה שנתנאל לא יהיה במקום, ולכן נערכו גם לתרחיש ההצתה. וכך מסר הנאשם 1 בעדותו: **"באתי לחפש אותו, רציתי להרביץ לו, דפקתי בדלת, לקחתי, רוב הסיכויים אמרתי שהוא לא יהיה בבית, שסיכוי גבוה שהוא לא יהיה בבית. אז אמרתי אני אעביר לו מסר, איזה אזהרה, לשרוף לו את הדלת. וזהו, ונאשם 2 בא איתי..."**.

193. המעשים המתוארים באישום השני הינם למעשה המשך למעשים שבוצעו באישום הראשון, וכל אלה על רקע חובו הלא משולם של נתנאל לנאשם 1, לצד אותם דברי "לכלוכים" שמבחינת הנאשם 1 נאמרו עליו מפיו של נתנאל. הנאשמים הגיעו עד לפתח הדירה, הלמו בחזקה על הדלת והקימו רעש גדול מחוץ לבניין ובחדר המדרגות בתוך הבניין. והנה, על אף שנאמר להם מפי אחותו של נתנאל, לירון, מעברו השני של הדלת, כי נתנאל אינו בבית, הם שפכו דלק על הדלת ועל שטיח הכניסה, ושילחו אש במקום שכילתה את השטיחון, שרפה את הדלת ואף הוצתו נעליה של אחות נוספת, ליאור, בעת שהתקרבה אל הדלת מתוך הדירה.

194. בהקשר זה טען הנאשם בעדותו, בין היתר, כך: **"אני דפקתי בדלת, צעקתי 'נתנאל, נתנאל', וכנראה שהילדה עמדה אחרי הדלת כמו שהיא אומרת, שהיא אמרה שהוא לא בבית. אם היא אומרת, זה נכון, היא אמרה את זה, אין לה סיבה לשקר, אין לה אינטרס לשקר. ... אז לא שמעתי. וגם באתי בכוונה, באתי לעשות רעש, לא באתי בשקט לעשות איזה נזק שיתפשט, שיהיה משהו, באתי דפקתי בדלת של השכנים, צעקתי, עשיתי חריקות עם האופנוע למטה, לא באתי בשקט להזיק שמהו יתפתח ו-, באתי להצית את הדלת, שיהיה הצתה של הדלת, יהיה קצת פיח והשכנים יכבו וזהו, להעביר לו מסר".** ובהמשך: **"אנחנו באנו במטרה לתת לו מכות, לא לשרוף דלת. במידה שהוא לא יהיה בבית, אמרתי אני אשרוף לו את הדלת, אעביר לו איזה מסר".**

הנאשם 2 הוסיף מצדו בעדותו: **"אני ידעתי שהולכים במטרה לפגוע בבן אדם ולהרביץ לו".** וכן: **"כשנכנסנו ללובי, הוא הוציא את הפטישון שהיה לו, פטיש, והתחיל לעשות רעש עם הפטיש הזה במעקה, היה המון רעש. הגענו לדירה של נתנאל, הוא דפק על הדלת, תוך כדי הדפיקות הוא צועק 'נתנאל, נתנאל'. ... אחרי כמה רגעים הוא חזר אליי, חזר עם בקבוק של דלק. בזמן הזה אני עומד צמוד למדרגות לכיוון הלובי, הוא מגיע לדלת, מתחיל לשפוך את הדלק ...".**

195. הנאשמים מילאו אם כן במעשיהם הן את הרכיב העובדתי והן את הרכיב הנפשי הנדרשים לשם ביצוע עבירת סחיטה בכוח. הנאשמים ביצעו מעשי אלימות, ובכללם הציתו את דלת הדירה ביוזעם שאינה ריקה מאדם, וכל זאת כדי להעביר מסר לנתנאל, כדי להניעו לשלם את חובו ו/או לגרום לו לחדול מלכלך על הנאשם 1. הנאשמים היו מודעים היטב למעשיהם בנסיבות ביצועם, וניכר כוונתם כי מעשיהם יביאו למימוש מטרותם.

עבירת היזק בזדון

196. סעיף 452 לחוק העונשין, שכותרתו: **"היזק בזדון"**, קובע כך: **"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר".**

197. במסגרת הדיון באישום הראשון עמדתי על תכליתה של עבירת היזק בזדון ויסודותיה. על כן, לא אחזור על הדברים. הנכתב שם יפה גם לכאן.

198. מעשיהם של הנאשמים מגבשים את הרכיב העובדתי, שכן שליחת האש בדלת הדירה גרמה לנזק הרסני בשל האש וקרינת החום הגבוהה. מחוות דעתו של חוקר הדלקות ניסים אבוחצירה (ת/40) עולה כי דלת הכניסה נפרצה על ידי לוחמי האש לצורך כיבוי הדליקה. עוד נכתב כי קירות הדירה והתקרה כוסו בפיח רב. על כל זאת ניתן ללמוד גם מהתמונות שצולמו במקום והוצגו לבית המשפט. כתוצאה מכך, הדלת יצאה מכלל שימוש והוחלפה באחרת (כפי שעלה מעדותה של מזל).

199. הנאשמים ביצעו את המעשה, ובהקשר זה די בכך שנעשה פיזית על ידי אחד מהם, בעודם מודעים היטב למעשיהם ולנסיבות ביצועם, ולא זו בלבד שהייתה להם מודעות לאפשרות גרימת התוצאות אלא שמעשיהם בנסיבות המתוארות מלמדים על כוונה ורצון לגרום נזק ממשי לקניינה של משפחתו של נתנאל, ואף לפגיעה בגוף ובנפש ביוזם שילדה נמצאת בתוך הדירה ללא דרך מילוט, וכל זאת כדי לשדר מסר מרתיע ומאיים.

200. על כן, הנאשמים מורשעים גם בביצוע עבירה של היזק בזדון במסגרת אישום זה.

קשירת קשר לפשע

201. סעיף 499 לחוק העונשין, שכותרתו: "קשר לפשע או לעוון", קובע כך:

- "(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו -**
- (1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.**
- (2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.**
- (ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'."**

202. עבירת הקשר הינה עבירה עצמאית ונפרדת העומדת בפני עצמה והיא נשלמת ברגע שבו מתגבשת ההתחברות, לאמור - מיד עם השלמת ה"הסכם" בין הקושרים. תמציתו של הקשר הפלילי הינה התחברות בין שניים או יותר לשם הגשמתה של מטרה בלתי כשרה או לשם הגשמת מטרה כשרה באמצעים בלתי כשרים. עצם ההתחברות של מספר אנשים להשגת מטרה בלתי כשרה היא המהווה את ליבו של הקשר הפלילי (ר' עמוד 88).

קדמי "על הדין בפלייט" חלק ראשון, מהדורה מעודכנת 2004, בע"מ 276 והפסיקה המובאת שם).

203. על כן, אין מניעה להרשיע נאשם בעבירה זו, במקום בו לא הוכחה אשמתו בעבירה העיקרית (קל וחומר שבמקרה דנא כן הורשעו הנאשמים); וכן אין מניעה להרשיעו בשתי העבירות (ע"פ 3/10 רפי אוחנה נ' מדינת ישראל (27.12.2012)).

204. היסוד העובדתי הנדרש בעבירת קשירת הקשר הוא הסכמה שהתגבשה בין שני אנשים או יותר לביצוע עבירה פלילית. היסוד הנפשי מתגבש בד בבד עם ההסכמה לפעול יחד, למען המטרה הפלילית, תוך הוכחת כוונתו של הקושר לממש את המטרה הפסולה שלשמה נוצר הקשר (ע"פ 2681/15 גדי בן שטרית נ' מדינת ישראל (14.2.2016); ע"פ 4770/14 אגייב נ' מדינת ישראל (5.11.2015); ע"פ 11068/08 סנקר נ' מדינת ישראל (12.7.2010); ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (4) 85 (1981)).

205. נקבע בפסיקה כי ההתקשרות שמדובר בה בהקשר זה מצריכה קיום אותם אלמנטים שהיו מספיקים ליצור הסכם אזרחי, אילו המטרה הייתה כשרה, ומכל מקום יש לפחות להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים, אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר (ראו: ע"פ 330/85 דוד ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29; ע"פ 3338/99 דמיאן פקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 667). נקבע ביחס לעבירת קשירת הקשר כי לצורך התגבשות הקשר הפלילי, לא נדרשת הוכחת הסכמה על פרטי הביצוע הספציפיים של התוכנית העבריינית, או הוכחת תכנית קונקרטית (ע"פ 5536/18 עמאר אלביאע נ' מדינת ישראל (13.6.2019); ע"פ 8457/15 מדינת ישראל נ' ווזוז (1.11.2018); ע"פ 6467/12 אטון נ' מדינת ישראל (30.7.2013); ע"פ 330/85 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29, 33 (1986)).

206. עבירת הקשר נשלמת ברגע שהסכימו הקושרים לבצע את המטרה הבלתי כשרה, גם אם טרם נעשה דבר למימוש המטרה הבלתי חוקית. אין צורך בביצוע מעשה גלוי אשר יהא בו משום מימוש הלכה למעשה של מפגש הרצונות, אשר בא לידי ביטוי בקשר עצמו.

הלכה פסוקה היא, כי ניתן להוכיח את עובדת קיומו של הקשר, הן בראיות ישירות והן בראיות נסיבתיות, לרבות על דרך של הסקת מסקנות מהתרחשויות מאוחרות, שאירעו לאחר היוצרות הקשר (ראו: ע"פ 160/89 שלוחה בן יהודה דג'אן נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 793, 798-799; ע"פ 228/77 זקצר ואח' נגד מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 701).

207. במקרה שלפניי, התגבשו יסודות עבירת הקשר שנרקם בין שני הנאשמים, אשר חברו זה לזה, כבני ברית לבצע מעשים אלימים כלפי נתנאל, מתוך רצון לפגוע בו ולשדר מסר לאחרים כמותו, החייבים כספים לנאשם 1 או כאלה אשר פוגעים בכבודו.

הנאשם 2 תיאר בעדותו את נסיבות קשירת הקשר כך: "שוקי קרא לי למרפסת, ישבתי איתו במרפסת,

היה נראה שעובר עליו איזה משהו. הוא הסביר לי שיש איזה בחור שלכלך עליו, שקילל את אמא שלו על זה שהיא נכה, ודברים שאני אפילו לא רוצה להגיד אותם מרוב שזה מגעיל. הוא הסביר לי שהוא רוצה לתפוס אותו, להרביץ לו, שילמד לשמור על הפה שלו. הוא ביקש ממני שאני אבוא איתו, בדיעבד, אם הבחור הזה לא יהיה לבד. שהוא יפתח את הדלת, אם הבחור לא יהיה לבד, ליתר ביטחון שאני אבוא איתו. הוא יצא מהמרפסת וחזר אחרי כמה דקות, הביא לי שתי שקיות ומעיל של אופנוע. לבשתי את המעיל, בשקית אחת הייתה קסדה, בשקית השנייה היו בגדים. ירדנו כולנו במעלית, עלינו על האופנוע ונסענו משם."

ואכן, במקרה דנא הדברים הם בבחינת קל וחומר, שכן שני הנאשמים הוציאו מיד את התכנית אל הפועל, נסעו למקום מגוריו של נתנאל, וביצעו במקום את המעשים האלימים המתוארים.

208. אשר על כן, התגבשו יסודות כריתת החוזה והיסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת הקשר, כך שמלבד הכוונה להתקשר, גובשה הכוונה להגשמת המטרה המשותפת שהינה לפגוע בנתנאל או הקרובים לו.

סוף דבר

209. טרם חתימה, אציין כי לא נעלם מעיני כי הנאשמים הורשעו במספר עבירות, בהן הוכחה אשמתם, המבוססות על רכיב התנהגותי משותף, והדבר יובא כמובן בכלל חשבון במסגרת גזירת העונש (ראו: יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** כרך א' 370-372 (מהד' רביעית, 2014)).

210. אשר על כן, מכל הטעמים המפורטים, אני מרשיע כל אחד מהנאשמים, בכל אחת מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"א, 23 יוני 2021.